S.A. COOK

Diamante pe luciul gheții

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Prolog

„Și acum doamnelor și domnilor, punctul culminant al spectacolului nostru: medaliatul olimpic cu aur, de trei ori campion mondial la proba de patinaj artistic, maestrul arabescurilor pe luciul argintiu al gheții, unicul Jason Starke, „Omul de gheață".

Luminile reflectoarelor se stinseră și Jason patină până în centrul ringului, oarecum stingherit de pompoasa introducere. După părerea lui, prezentatorul ar fi trebuit să adauge „tehnicianul strălucit căruia îi lipsește sufletul pentru aș aprecia propriul har". Pentru o clipă, își strânse buzele de parcă ar fi încercat să oprească acel gând care-l obseda de câțiva ani – programul pe care-l avea de executat îi cerea o concentrare maximă. Își luă poziția de începere, întrebându-se ca de fiecare dată dacă strălucirea execuției va putea compensa senzația de gol. Simți cum adrenalina crește transformând dorința de a atinge imposibilul în necesitate imperioasă.

Deodată, muzica izbucni în liniștea perfectă, iar luminile albastre destrămară întunericul punându-i în evidență costumul: pantaloni roșu-aprins și o centură lată din piele – bustul era gol. Cu brațele întinse, execută un triplu salt perfect, dar acea trăire pe care o dorea atât de mult lipsea în continuare.

Sportul care devenise pur și simplu viața lui cu mulți ani în urmă nu era decât o carapace goală pentru efortul, asiduitatea, nenumăratele ore pe care i le dedicase. Gândul trădării harului său îl durea. Calculându-și cu sânge– rece fiecare următoare mișcare, patina și-și executa programul artistic în fața publicului venit să vadă campionul. Spectatorii plătiseră prețul mare al biletelor iar el, la rândul lui, plătise cu încordarea mușchilor, cu ore de efort epuizant, cu o viață personală pustie pe care n-o mai putea tolera. Frânturi ale imaginilor din trecut îi strecurară în suflet o temere pe care n-o mai simțise până atunci: oare viața însemna doar atât? Pentru o clipă, o emoție tulbură acel echilibru perfect în care totul era sub control – un fel de furie eliberatoare. Se desprinse de gheață și se lansă în aer, ca imediat acea emoție să se stingă.

Spectatorii îi urmăreau mișcările vrăjiți, cu răsuflarea tăiată. Broboane de transpirație se prelingeau pe mușchii săi cu sclipiri de aur topit. Femeile erau fascinate de forța și de grația sa; bărbații se simțeau greoi și stingheri în fața lui; criticii urmau să scrie că nimic nu putea egala maiestria execuției lui; agentul lui va face lista sponsorilor care se vor întrece pentru a-i plăti onorarii mari în schimbul reclamei făcute de el produselor lor.

Jason simțea lăcomia celor din jur sufocându-l: publicul, Frank, agentul lui, Lisa, partenera sa la proba de perechi și iubita lui – toți nu făceau decât să ia de la el; de fapt, toți reflectau imaginea lui însuși: lipsiți de orice sentiment, lipsiți de substanță, pustii. Își dădea seama că trăise prea mult în mijlocul unor oameni care smulgeau din el câte o bucățică la fiecare spectacol, în timp ce el căuta acel vis numit perfecțiunea tehnică și emoțională a patinajului.

Începu să simtă oboseala; doar antrenamentul său de excepție și condiția fizică îl ajutară să termine exercițiul fără ca efortul să se cunoască. Simți cum publicul cere un final spectaculos și-l oferi, înălțându-se și răsucindu-se în aer mai sus și mai repede decât normal, sfidând prin perfecțiunea execuției sale orice risc. Publicul bisa în delir și prezentatorul le oferi încă o părticică din sângele lui, anunțând bisul cerut.

Petrecut de ovații și felicitări, Jason se întoarse în vestiar. Tăcerea de aici era tot atât de lipsită de substanță ca și elogiile dinainte. Rămase în mijlocul încăperii, cu buzele strânse și cu umerii căzuți, ca după o înfrângere. Se auzi deodată o bătaie în ușă. Doar doi oameni ar fi îndrăznit să-l deranjeze după spectacol: Lisa sau Frank.

– Intră! spuse el, luându-și o figură senină ce nu trăda nimic din zbuciumul său.

– Nu mi-a venit să cred! începu imediat Frank, dând buzna pe ușă. Nu m-am așteptat la așa ceva. Îți imaginezi ce va fi mâine după așa un spectacol? Am reperat printre cei prezenți cel puțin patru persoane marcante din lumea presei. Îți pot aranja contracte oriunde.

Jason se demachia, ascultând total dezinteresat. Îl chemase pe Frank pentru a-i aranja o vacanță de câteva săptămâni. Crezuse că e vorba doar de o stare de oboseală și de nemulțumire, dar acum se-ntreba dacă nu cumva problema era mai gravă. Își scoase costumul, merse la duș, urmat îndeaproape de Frank care continua să facă planuri, apoi se-mbrăcă în hainele de stradă. Din buzunarul pantalonilor îi alunecă portmoneul, când se auzi o altă bătaie în ușă. De data aceasta era Lisa, zâmbitoare, încântată de programul pe care tocmai îl terminase de executat.

– Păcat că n-ai văzut, spectatorilor le-a plăcut mult evoluția mea.

– Întotdeauna am spus că ești fantastică pe gheață, șopti el, sărutând-o ușor.

Acest sărut devenise un gest mecanic. Jason își studie reacțiile, de parc-ar fi fost vorba de altcineva, nu de el. Nimic, nici în comportamentul lui, nici în al Lisei, nu indica vreun pic de sentiment pentru celălalt. Și ea, ca și el, de altfel, nu era preocupată decât de propria ei persoană. Cât despre Frank, și acesta era un profesionist de excepție, dar lipsit de orice urmă de sensibilitate. Chiar și acum, nici nu știa, nici nu-i păsa de prezența Lisei, tot așa cum și aceasta făcea abstracție de prezența agentului acolo. Enervat de această introspecție, Jason încercă să nu se mai gândească la nimic. Se-ntoarse să-și ridice portmoneul căzut, când din acesta ieși o tăietură veche de ziar: era fotografia unei tinere patinatoare surprinsă în timpul unei sărituri. Studie fotografia, amintindu-și și momentul respectiv, și fata.

Diana Diamond. Un fenomen, deși abia adolescentă. Avea șanse mari să câștige medalia de aur la patru ani după ce el însuși obținuse titlul de campion mondial, dar în mod inexplicabil se retrăsese chiar cu un an înainte de campionat. Jason atinse fotografia, gândindu-se la fața ei, la bucuria ce i se citea pe chip și în fiecare gest ultima oară când o văzuse patinând. Măiestria execuției era surprinzătoare pentru vârsta ei, dar lui i se părea că adevăratul har consta în modul de interpretare a muzicii. Îl impresionase, tot așa cum impresionase și publicul. Își amintea c-o simțise atunci prin toți porii. Îl marcase atât de mult, încât îi schimbase percepția asupra propriei sale maniere de execuție. Privind-o pe Diana, își descoperise imperfecțiunea – își dăduse în sfârșit seama de ceea ce-i lipsea.

– Ce ai acolo? întrebă Lisa, fără însă a se arăta prea curioasă.

Jason închise portmoneul și-l puse în buzunar. Nici el nu-și putea explica de ce purtase cu el fotografia Dianei.

– Nimic.

– Rămâne valabil să ieșim diseară?

– E vreun motiv să n-o facem?

– Uite… în ultimele săptămâni mi-ai dat clar de-nțeles… Știi ce vreau să spun.

– Ce moment ciudat ți-ai ales pentru a începe această discuție.

– Nici unul din noi nu s-a implicat profund în această relație, începu ea, studiindu-și în oglindă noul costum, și nici

nu este cazul să ne întristăm pentru acest sfârșit despre care amândoi știam că e inevitabil. Noul patinator m-a invitat la cină! Vreau să merg, dar n-o voi face decât dacă știu că între noi s-a terminat totul.

Jason căută adânc în sufletul lui un semn care să indice faptul că relația pe care o avusese cu această femeie timp de trei ani însemnase ceva: regret, furie, ciudă… orice. Nu găsi nimic. Teama pe care o simțise în timpul spectacolului își înfipse ghearele și mai adânc. Ciudat era că știuse că legătura lor se încheiase.

– Ar fi trebuit să-ți spun cu câteva săptămâni înainte.

– Poate. Cred însă că e mai bine că m-ai lăsat să-mi dau singură seama. Îți mulțumesc c-ai procedat așa.

– Hei, ați terminat? interveni Frank, ridicându-și privirea de pe carnețelul pe care făcea mereu calcule și însemnări. Vreau să discut cu Jason, iar apoi nu vă mai deranjez: rămâneți singuri.

– Nu, rămâi tu. Plec eu.

Jason o privi plecând și luă prima hotărâre impulsivă.

– Frank, vreau să întrerupi acest contract pentru spectacol. În seara aceasta am dat ultima reprezentație.

Capitolul 1

Diana Diamond își parcă mașina în fața biroului administrativ al patinoarului. Învăluită în întunericul nopții, mergea încet prin zăpadă. Își ridică pentru o clipă privirea, savurând aerul ce-i mușca obrajii, mireasma pinilor și liniștea pe care nu le găsea decât în Denver, la ora trei dimineața. Apoi, gândindu-se că trebuie să profite din plin de cele nouăzeci de minute la care avea dreptul, se grăbi să intre. Nu erau decât doi paznici și un patinator care exersa supravegheat de antrenor.

În Denver existau mai multe patinoare unde profesioniștii și amatorii se puteau antrena, plătind cu ora. Dar dintre toate, cel administrat de Nicky era cel mai căutat: era liniștit, gheața era întotdeauna în stare foarte bună și prezenta avantajul de a nu fi deschis marelui public.

Diana se așeză să-și pună patinele, preocupată doar de coregrafia pe care o pregătea pentru una din cele mai bune patinatoare profesioniste din țară.

Când muzica se opri, auzi antrenorul mustrându-și elevul pentru calitatea piruetei executate. Tonul strident al acestuia îi readuse în minte amintiri neplăcute. De câte ori nu se aflase ea însăși într-o situație similară? De câte ori nu fusese și ea mustrată așa?

Cândva, aspirase la aurul olimpic. Cândva îi făcea o plăcere enormă să evolueze pe gheață și să împărtășească tuturor bucuria pe care o simțea. Mai târziu, necesitatea de a atinge perfecțiunea se transformase în dorința de a câștiga o medalie la Jocurile Olimpice. Lucrase cu mai mulți antrenori, unul mai dur, mai exigent și mai critic decât celălalt. Un timp, provocarea de-a deveni cea mai bună îi dăduse aripi, dar, într-o zi, un bărbat îi spusese că perfecțiunea e un mit. Diana scuturã ușor din cap, ca și când ar fi încercat s-alunge acele luni traumatizante dinainte de retragerea sa din competiție. Chiar și acum, după zece ani, toată acea poveste încă mai constituia un punct nevralgic, chiar dacă se dedicase cu pasiune actualei ei cariere și era mulțumită să poată duce o existență normală, să aibă o clientelă în continuă creștere și un cont bancar pe măsură.

Vocea aspră a antrenorului îi distrase atenția; o enerva. Critica aceea continua și se stăpânea cu greu să nu intervină. Spre surprinderea ei, însă, tânărul replică. Îi venea să-l aplaude pentru curajul care ei îi lipsea la vârsta lui. După o scurtă tăcere, antrenorul zâmbi, îl bătu prietenește pe umăr și-i spuse ceva ce Diana nu putu auzi dar care, în orice caz,

lumină chipul băiatului. Așadar, era un antrenor care chiar încerca s-ajute și nu să distrugă încrederea și visurile unui tânăr.

Când cei doi plecară, Diana puse banda ei sonoră și se pregăti să-nceapă exercițiul. Petrecuse aproape toată săptămâna ascultând melodia pe care o alesese și schițând mișcările pe care le considera cele mai potrivite. Melinda, patinatoarea pentru care compunea exercițiul, era o femeie cu picioare lungi și trup ispititor, care vroia să exprime și prin dansul ei exact voluptatea pe care o degaja în mod obișnuit, ceea ce, desigur, ușura foarte mult sarcina Dianei. Melinda nu era tipul atletic, așa că exercițiul trebuia să se concentreze pe redarea trăirii și nu pe sărituri complicate. În acordurile din ce în ce mai puternice ale muzicii, trupul Dianei deveni torța vie a arderii sale interioare: cu capul ușor întors într-o parte, cu o sclipire provocatoare în priviri, fiecare mișcare a sa exprima deliciul cu care se abandona ritmului.

Jason intră în patinoar fără să știe prea bine ce căuta acolo. Călătorise aproape toată ziua și-acum era flămând și obosit – de fapt, epuizat; mult prea epuizat pentru a putea dormi. Așa că, venise aici, în loc să meargă în apartamentul pe care-l închiriase provizoriu.

Se apropie, hipnotizat de acordurile impetuoase ale muzicii revărsate asupra luciului gheții. O patinatoare în costum verde deschis îi atrase privirea. Se opri s-o privească făcând o piruetă atât de perfectă încât îi tăie respirația. Pentru o clipă, păru pur și simplu suspendată în aer, apoi ateriză și

chipul i se lumină de un zâmbet exprimând o invitație atât de lascivă, încât interesul lui depăși sfera strict profesională. Deodată, corpul lui până atunci obosit, se înfioră de poftă de viață. Emoția pe care a o simțea era inconfundabilă.

Diana Diamnod, obsesia lui; ea era singura care-l putea face să trăiască o clipă de o asemenea intensitate.

Doi ani făcuse planuri cum s-ajungă la Denver, s-o găsească; era un vis de care avea nevoie pentru a supraviețui. Dar trebuia să fie sigur; poate că-i idealizase talentul, poate că era la fel ca oricare altă patinatoare. Privi atent, încercând să găsească o greșeală în modul ei de execuție, ceva care să-i furnizeze o scuză pentru a renunța la planul lui. Nu reuși – totul era perfect: Diana era pasiune pură și incandescentă.

Aproape fără să-și dea seama, Jason înaintă până la mantinelă; o dorință imperioasă îi alungă într-o clipă toți anii de disciplină știută și autocontrol; cu nările larg deschise adulmeca în aer ca o sălbăticiune.

Când muzica încetă, aplauzele lui îi surprinseră pe amândoi.

– Cine e acolo? întrebă Diana, cu ochii măriți de uimire.

Jason păși hotărât în conul de lumină – nu mai era cale de întoarcere. Femeia aceasta avea cheia care-i putea descătușa emoțiile, dacă va mai vrea vreodată să patineze. Și dacă planul lui era bine pus la punct, ea n-avea să afle niciodată cum pusese în mișcare cerul, pământul și pe Frank pentru a ajunge în preajma ei și a-i sorbi din putere. Planul lui pentru înființarea unui complex sportiv vast destinat patinajului

artistic era un vechi obiectiv de-al lui, iar acum devenise un fel de camuflaj la adăpostul căruia își putea continua căutarea pe plan personal.

Diana îl recunoscu imediat. Deși Jason se retrăsese din lumea competițiilor de aproape doi ani, figura lui apăruse mult prea des în ziarele și revistele sportive, pentru a nu fi ușor recunoscut de oricine care avea vreo legătură cu acest domeniu. Ochii lui erau tot atât de reci și lipsiți de expresie în realitate, ca și în fotografii.

Jason Starke, „Omul de gheață" – un strălucit tehnician; atlet superb; perfecțiune pe lamele înguste argintii ale patinelor; campion olimpic; de trei ori campion mondial; o legendă vie a patinajului american, un ideal pe care fiecare tânăr patinator și-ar fi dorit să-l atingă, deși acel nivel de execuție era aproape imposibil de realizat. Probabil lista calităților lui putea continua, dar cu toate acestea evoluția lui pe gheață n-o entuziasma: era totul făcut fără un pic de suflet, lipsit complet de orice emoție; perfecțiunea nu era învăluită în sentiment.

– Domnul Starke…

– Patinezi foarte bine.

Nu-i scăpă faptul că deveni brusc foarte rezervată. Se știa în lumea patinajului că Diana evita să evolueze în public și refuza să apară în lumina reflectoarelor. Comportarea ei ciudată dăduse loc la numeroase speculații. Retragerea ei din competițiile de amatori și hotărârea aproape fantastică de a nu mai apărea în public erau inexplicabile. Printre altele, Jason era hotărât să elucideze acest mister.

– Mulțumesc, răspunse ea cu un aer absent, încercând să-și imagineze ce fel de om era. Acel autocontrol era parcă nefiresc. Și totuși, când se apropie de ea, în privirea lui nu găsi nimic care s-o facă să-și schimbe impresia. Părea o statuie care respiră: gura, deși frumoasă, părea să nu fi zâmbit niciodată; vocea, deși adâncă și blândă, era atât de lipsită de expresie, încât putea tot atât de bine veni dintr-o mașinărie sofisticată. Diana își strânse brațele în jurul corpului; brusc, i se făcu frig.

– N-ar trebui să stai așa; e frig, îi spuse Jason scoțându-și haina și oferindu-i-o.

– Am și eu o jachetă, acolo…

– O jachetă care deocamdată încălzește bancheta, remarcă el privind în direcția indicată.

Mai făcu un pas spre ea și-i puse haina pe umeri. Dacă evoluția ei pe gheață fusese uluitoare, cu atât mai mult îi era chipul. Combinația de ochi verzi, păr negru ca abanosul și piele albă era perfectă, iar parfumul ei discret îi înnebunea simțurile. Făcea eforturi mari să se stăpânească, derutat deopotrivă de starea de iritare și de dorința de a o atinge. Cuvintele, scăpate de sub control, trădau tot ce încerca el s-ascundă.

– Ești căsătorită sau ai vreo relație sentimentală?

Diana tresări, uluită de întrebarea pusă în mod atât de direct. Citise că Jason Starke e un individ extrem de îndrăzneț, dar nu se așteptase chiar la asta.

– De ce?

Deși făcuse o gafă îngrozitoare, Jason încercă să profite de greșeala lui.

– De ce crezi că-ntreb? Mă atragi. Vreau însă să fiu corect.

Surprinderea ei i se păru ciudată; își închipuia că e obișnuită să fie asaltată de bărbați. Cât despre Diana, dacă în cei douăzeci și nouă de ani de existență n-ar fi învățat să păstreze aparențele, pe figura ei s-ar fi citit șocul în fața unei propuneri atât de indiferente.

– Uite domnule Starke, nu știu de unde ideea că interesul tău față de mine mi-ar face vreo plăcere, pentru că trebuie să-ți spun că nu e deloc așa, chiar dacă ești un patinator grozav. Nici măcar nu te cunosc.

– Credeam că tocmai ăsta e rolul întâlnirilor – îți dau ocazia să te cunoști, observă el, curios mai degrabă de motivul pentru care opunea rezistență, decât de refuzul ei.

– Întâlniri?!

– Doar nu ți-am propus să facem dragoste.

Diana îl privi lung, întrebându-se dacă nu cumva patinatul la ora trei dimineața îi alterase facultățile mentale. Doar nu era cu putință să-i fi spus așa ceva.

– Oricum, n-aș fi acceptat.

– Sigur că nu. Vrei să-ți cunoști partenerul.

O prinse de braț și-o conduse spre bancheta pe care erau haina și pantofii ei. Dac-ar fi fost vorba despre orice altă femeie, gestul i-ar fi produs un oarecare interes și o plăcere moderată. În cazul ei, avea impresia de ceva extrem de viu, puternic, ceva de care nu se mai putea dispensa.

– Ce faci?

– Te duc de-aici într-un loc cald, preferabil unde se poate bea o cafea. Am călătorit toată ziua și am nevoie de ceva care să mă țină în picioare.

– Nu merg nicăieri.

Își trase brațul cu putere, crezând că întâmpină rezistență din partea lui și se dezechilibră. Susținând-o, Jason o apropie strâns de pieptul lui. Cu capul lăsat pe spate, Diana îl privi lung; ochii lui erau mai degrabă analitici decât admirativi și, din nou, simți acea răceală aproape ca pe o mângâiere.

La rândul său, Jason aștepta să-i vadă reacția. Alesese un drum periculos. Va fi în stare să țină sub control viitorul?

– Ești frumoasă.

Ochii ei erau de un verde adânc, ca al unei păduri de nepătruns: întunecați, misterioși – locul perfect în care o femeie să-și ascundă secretele.

– Iar tu ești nebun, replică ea, enervată de căldura lui care-i provoca o reacție total neașteptată.

– Interesantă reacție la un compliment.

– Nu mi s-a părut un compliment, ci o simplă afirmație.

– Ești furioasă? De ce?

– Și tu ai fi, în cazul meu. Nu sunt un obiect, așa că nu mi te mai adresa și nu mai vorbi despre mine ca și cum aș fi.

– Așa ți se pare?

Uimirea sinceră din vocea lui, primul semn al unui sentiment, o făcu să tacă. Până atunci crezuse că nu făcea

altceva decât să pună în aplicare o tehnică mult exersată de cucerire a femeilor. Or, după cum reacționase, se înșelase.

– Tu cum ai numi-o?

Întrebarea ei era logică, având în vedere situația, numai că el nu vroia să răspundă. Îi dădu drumul și se depărtă puțin.

– Exact cum ai spus și tu, numai că nu m-așteptam să mă prinzi.

Diana aproape că-l crezu. Vocea îi părea sinceră, privirea sigură, și cu toate acestea, intuiția ei și acea sensibilitate exagerată care era pentru ea ca un blestem, îi spunea că Jason minte. Întotdeauna gata să apere cauza celor singuri și lipsiți de iubire, lăsă ca nevoia ei aproape organică de-a ajuta și alina învinse rațiunea: în ciuda aparențelor, simțea că Jason avea nevoie de ajutor, intuia golul dinăuntrul lui și încercarea lui desperată de a-l umple.

– Trebuie să termin de exersat.

Jason văzu cum o căldură ciudată – în locul furiei din privirea ei – o căldură cum nu-i mai arătase decât Lorelei și Pippa. Cândva, încercase să le iubească pe amândouă, pe sora și pe mătușa lui, dar nu reușise, deși, ele îl iubeau și nu făceau nici un secret din acest lucru. În viața lui existaseră prea multe femei care se folosiseră de el ca de o rampă de lansare, sau pur și simplu pentru a se încălzi la razele gloriei lui. Ucisese capacitatea de a iubi, nu mai simțea nevoia de a avea încredere. Acolo unde existase odată emoție sau vulnerabilitate, acum nu mai erau decât logică și rațiune. Credea numai în ceea ce vedea, atingea sau gusta și în ceea ce

putea face. Devenise pe drept cuvânt un om de gheață. Nu vroia ca această femeie să-l privească așa cum o făcea acum, cu căldură; n-avea nevoie să vină în întâmpinarea lui într-un mod pe care el nu-l prevăzuse; nu vroia angajamente, încurcături, legături sentimentale; vroia doar ca arta sa să capete profunzime.

– Trebuie să mă odihnesc, spuse el întorcându-se să plece.

– Mă cheamă Diana.

Vocea ei blândă îl opri. O altă greșeală: uitase s-o întrebe cum o cheamă. Ar fi trebuit s-o facă, pentru că altfel n-avea cum să explice logic cum de știe deja, fără să trădeze faptul că-i urmărise îndeaproape cariera.

– Nici măcar nu m-ai întrebat.

– Da, ar fi trebuit s-o fac. Scuză-mă.

Iritat, își înăbuși o înjurătură; scuzele erau pentru cei slabi și pentru cei pe care vroia să-i impresioneze.

– Ți-ai uitat ș haina și e frig afară.

Acum, în privirea ei era îngrijorare. Jason simți o ușoară enervare; era un străin. De ce i-ar fi păsat dacă el ar fi suferit din cauza frigului? Să se fi-nșelat în privința ei? Încerca să-l impresioneze?

– Mi-a fost și mai rece, altădată.

Diana înaintă spre el; pe de o parte considera că e o nebunie să prelungească această întâlnire, dar pe de altă parte, simțea nevoia să creeze o mică fisură în carapacea lui de autocontrol.

– Da, dar nu din cauza mea. Luă haina de pe umeri, intenționând s-o așeze peste a lui. Apleacă-te puțin. Îi studie fața, încercând să surprindă o cât de mică schimbare de expresie; ochii lui rămaseră neclintiți, întunecați și de nepătruns.

Jason scutură din cap, întinzând mâinile pentru a lua haina.

– Nu mușc. Simțea că nu poate să renunțe.

– De ce-ți pasă? întrebă el uimit.

– De ce să nu-mi pese?

Surprinderea lui o făcu să zâmbească; aproape că reușise.

– Sunt un străin pentru tine.

– Ești o ființă.

– Iar tu, genul de inimă care sângerează din orice.

– Mi s-au spus și lucruri mai rele. Nu-l înțelegea, dar își dădea seama că încerca s-o îndepărteze. Apleacă-te până nu înghețăm amândoi.

Jason o studie, observând ceea ce-i scăpase mai înainte: ochii aceea verzi reflectau inteligență și curaj. Diana știa să obțină ceea ce vroia. Se aplecă până la nivelul ei, lăsând-o să-i așeze haina pe umeri. Cu fața la distanță de câțiva centimetri de-a ei, o privi lung în ochi, rezistând cu greu dorinței de-a o săruta. Paradoxal, tocmai această reacție neașteptată îl făcu să se retragă; nu putea să accepte că el avea nevoie de ceva.

– Ești mult prea încrezătoare. După cum ai spus, nici nu mă cunoști.

Privirea lui rece o examină insultător.

– Dacă n-aș fi o doamnă, te-aș pălmui.

– Oricine mă cunoaște te-ar putea preveni că nu sunt un domn.

Reușise să-i ucidă orice urmă de interes pentru el, dar începu să se-ndoiască în privința tacticii pe care o abordase.

– Într-o bună zi, voi învăța cum să pun frâu inimii, șopti ea ca pentru sine, dezgustată de propria sa slăbiciune.

Jason știa că nu intenționase ca el s-o audă. Își strânse pumnii și, pe măsură ce ea se-ndepărta, simți cum îl cuprinde frigul. Rămase privind-o cum alunecă spre centrul de lumină, de unde se uită la el o clipă. Regretul și durerea din ochii ei îl luară prin surprindere, strecurându-i-se în suflet. Când Diana porni muzica, își dădu seama c-ar trebui să plece, dar imediat apoi, că nu va putea face acest lucru și că va rămâne s-o vadă dansând.

Diana se abandonă muzicii, simțindu-se înfrântă într-un mod pe care n-ar fi știut să-l explice. Suferea din cauza acelui străin; era atât de pierdută în gânduri, încât uită că trebuie să se pună în postura Melindei și-și exprimă prin dans propria personalitate, așa cum nu mai obișnuia s-o facă de câtva timp. Furioasă, tulburată, simțind încă ghearele trecutului înfipte adânc în sufletul ei, Diana se lansă în sărituri, sfidând bărbatul care o privea, provocându-l prin măiestria mișcărilor. Muzica era firul ei călăuzitor pe Pământ, iar pasiunea îi dădea aripi să zboare. Fiecare mișcare îi era destinată lui, ceea ce o irita și mai mult.

Jason o urmărea cu respirația tăiată. Îi simțea efortul de-a atinge imposibilul și provocarea pe care i-o lansa. Nu-și amintea să mai fi văzut o patinatoare cu o asemenea forță – forța unui vulcan în plină erupție, în care era totuși nesfârșită grație. Exercițiul era mult mai complicat decât primul și din nou – o tehnică impecabilă. Săritura extrem de diferită de la final îl transformă într-o apoteoză.

Văzând-o însă aproape planând deasupra suprafeței necruțătoare a gheții, Jason simți pentru prima dată o teamă cumplită și, involuntar, păși spre ea, uluit de propria sa îngrijorare. Muzica încetă și, pentru a doua oară, se aflau față în față.

– De ce nu evoluezi în public? vocea lui nu mai era de această dată lipsită de expresie.

Diana respira greu din cauza efortului. Era furioasă pe faptul că prezența lui o făcuse să patineze cu o patimă pe care n-o mai simțise de mult timp. Trecuseră zece ani de când nu mai putea patina fără teamă în fața unui public, fie acesta cât de mic. Astăzi, furia și jignirea ce i se adusese o făcuseră să uite trecutul. Pășise în cercul de lumină plină de emoție, dar regăsise farmecul pur al gheții și bucuria de a plonja în cascada de sunete și ritmuri care revărsa peste ea o libertate totală.

– Pentru că nu vreau.

Capitolul 2

Statutul de vedetă nu-l transformase pe Jason într-un înfumurat, dar era obișnuit să fie tratat cu respect și considerație. Această femeie însă, nu-i arăta nici una, nici cealaltă.

– Întotdeauna răspunzi atât de nepoliticos când ți se pune o întrebare? spuse el sarcastic, enervat de atitudinea ei.

– Tu m-ai întrebat; ai dat ordin să ți se răspundă, îl înfruntă ea, având conștiința clară că făcuse o fisură în autocontrolul său.

– Bine. Reformulez: De ce o femeie cu un talent ca al tău refuză să împărtășească publicului bucuria de a dansa pe gheață?

– Nu tuturor le plac luminile rampei.

– Cândva îți plăceau, murmură Jason prudent, neștiind cum s-o abordeze mai bine pentru a o convinge să-l ajute la realizarea complexului sportiv.

Diana clipi mirată de tonul său blând care-ar fi putut fi foarte bine preludiul unei încercări de seducție. Dar ochii îl trădau: erau mai degrabă șireți decât admirativi, tatonând un teren necunoscut, mai degrabă decât plini de interes. Ar fi trebuit s-o înfurie modul lui de-a se juca astfel cu ea. Ar fi trebuit să-i întoarcă spatele pur și simplu. Numai că nu se simțea în stare, de parcă ar fi fost țintuită în acel loc.

– De fapt, de ce-ai venit? întrebă ea în cele din urmă, intuind că era ceva ce o privea, dar neștiind ce anume.

– Profit de faptul că sunt în trecere pentru a prospecta terenul. Un adevăr parțial era deocamdată suficient și oricum, îl ajuta să se apropie de ea.

– De ce?

În alte condiții, Jason ar fi avut mintea destul de limpede pentru a profita de ocazie și a-și începe campania. Dar emoția pe care o simțea în fața Dianei îi răvășea complet gândurile.

– E o poveste lungă și sunt prea obosit acum ca să-ți explic.

Cu capul ușor înclinat într-o parte, Diana încerca să-și dea seama cât adevăr ascundea eschivarea lui.

– Știi cine sunt…, șopti ea pe gânduri.

Era adevărat c-avea reputație, totuși nu se aștepta ca el s-o fi remarcat de-acolo, din vârful piramidei în care se afla.

– Nu era nici un secret, deși nu mai apari în fața publicului, ești foarte cunoscută. Nu degeaba te-au numit „vrăjitoarea gheții".

Diana Diamond era giuvaierul căutat de aproape toți patinatorii din țară și poate de mulți din străinătate; toți

pândeau ocazia de-a lucra cu ea, iar vedetele plăteau sume exorbitante pentru a beneficia de timpul și de creativitatea ei.

– Dacă alții mă consideră astfel, spuse ea, făcând o grimasă la auzul acelui supranume pe care ziariștii i-l dăduseră după ce mulți din clienții ei începuseră să câștige premii cu exercițiile create de ea, este problema lor, nu a mea!

– Există întotdeauna și reversul medaliei: trandafirii care ni se aruncă la picioare au și spini.

– Nu s-ar părea că-ți pasă de așa ceva.

– Orice semn de slăbiciune este ca o dâră de sânge într-o apă cu rechini; sunt o mulțime de oameni care abia așteaptă să li se ofere capul tău pe o tipsie de argint. Cuvintele lui porniră de data aceasta direct din inimă, necenzurate.

Diana răsuflă oarecum ușurată; așadar, avea și el ceva omenesc și se pare că prețul succesului fusese o lecție dură de viață. Înțelegea foarte bine, doar și ea trecuse prin așa ceva.

– Acum, ai terminat de exersat?

– Da.

– Rămâne valabilă invitația la o cafea.

– Mai devreme te-ai enervat…

– Orgolii masculine. Îmi place să cred despre mine că nu mă afectează nimic, dar se pare că nu e așa.

Ridică din umeri, surprins de faptul că se simțea puțin jenat de modul cum proceda. Dacă n-ar fi cunoscut aversiunea Dianei față de orice însemna patinaj de amatori, ar fi preferat s-o abordeze cinstit și să-i propună să facă parte din echipa care să lucreze la complexul sportiv.

– Logica îmi spune că n-ar trebui să te cred.

– Nu mi se pare c-ai fi o femeie foarte logică.

Oboseala îi cuprindea tot corpul, iar creierul lui depunea un efort dublu pentru a găsi cuvintele potrivite, regretul îi amplifica îndoiala în mod chinuitor.

– Ai dreptate… nu sunt.

Jason îi privi buzele, dându-și seama că dorința lui n-avea nimic comun cu motivul pentru care venise s-o caute. Nu vroia s-o rănească și simți nevoia s-o avertizeze.

– Cred c-ar fi mai bine să te lași condusă de logică. Iar eu, ar trebui să merg să mă odihnesc.

Își învinse cu greu nevoia de a rămâne lângă ea, de a-i vedea zâmbetul. Era capabil de multe lucruri, dar nu și de-a minți pe această femeie. Se interesase și aflase o mulțime de date despre trecutul ei, despre reacția la evenimentele cu care se confruntase. Își dădea seama cât de greu îi va veni ei să ia în considerare ceea ce avea să-i propună și cât de greu îi va veni lui, dacă nu cumva îi va fi imposibil, să-i explice de ce are nevoie de ea.

Diana îl privi îndepărtându-se spre ieșire, uimită de retragerea lui atât de bruscă.

– Stai puțin, Jason!

– Lasă, Diana, n-are nici un rost, răspunse el, fără să se oprească. Dacă nu pleca în momentul acela, era posibil să nu mai țină seama de planurile lui, de trecutul ei, de ceea ce-ar fi spus ea dacă i-ar fi știut intențiile. Uită c-am venit.

– De ce? Își pusese apărătorile la patine și-l ajunsese din urmă, prinzându-l de braț, astfel încât îl obliga fie s-o dea brutal la o parte, fie să se-ntoarcă și s-o privească.

Jason se opri, nervos că nu-l lăsa să se poarte altruist măcar o dată în viață. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, și-ar fi păstrat calmul!

– Ar fi trebuit să-ntrebi cum de-am venit aici la această oră.

Vorbea pe un ton vehement și furia, regretul și frustrarea erau forțe aproape palpabile în jurul lui.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Școală de patinaj; pentru olimpici; aici; la Micky. Fiecare cuvânt era ca o lovitură de bici amenințătoare. Mai precis, un complex pentru patinaj artistic – cu antrenori, coregrafi, psihologi, creatori de costume. Iar tu ești prima pe lista mea de recrutare.

Diana îl privea cu ochii măriți de spaimă, prin fața cărora începuseră deja să se perinde amintirile trecutului.

– Nu, nu poate fi adevărat; Micky mi-ar fi spus. Nu te voi ajuta, șopti ea citind în cele din urmă adevărul în ochii lui și simțindu-se trădată și prinsă în capcană.

– Normal – rana încă nu s-a cicatrizat. Am fost avertizat că vei refuza, chiar dacă ești cea mai bună pentru așa ceva. Ai trecut și tu prin asta. Știi prin ce trec câteodată acești copii în încercarea de-a atinge imposibilul. Ai vorbit în fața unui grup de ziariști despre existența unidimensională, exigențele impuse de antrenamente, nevoia de a găsi ceva dincolo de ringul patinoarului. Ai spus foarte clar că nu vrei să ai nimic

de-a face cu sportul de amatori. S-ar spune că ești chiar fanatică în această privință. Ai renunțat la șansa de a câștiga medalia de aur doar ca să scapi. Atitudinea ta este tot atât de cunoscută ca și măiestria ta. Avându-te pe tine, aș fi ridicat prestigiul centrului mai mult decât prin ani de antrenament! Probabil că visurile mele sunt lipsite de realitate, dar cu ajutorul tău și al altora ca tine, aș putea fi luat în serios. Vreau să realizez mai mult decât să-nvăț copiii să patineze și să câștige concursuri; vreau să-i învăț să se dezvolte ca personalități și ca patinatori.

Marturisirea lui, în ciuda tonului pe care fusese făcută, îi captă atenția. Era deopotrivă furioasă pentru că-i ascunsese intențiile lui și impresionată de faptul că intenționase să plece tocmai când era pe punctul de a-i accepta invitația, fără să-i cunoască motivele.

– Știai că mă vei găsi aici, acum?

– De unde era să știu ce program de antrenament ai?

– L-ai fi putut întreba pe Micky.

– Da, spuse el obosit, ducând mâna la ceafă, dar nu m-am gândit.

– Arăți complet epuizat.

– Urăsc să călătoresc.

O simțea plină de o bunătate ce-l ispitea să cedeze tocmai când trebuia să se arate mai dur, ceea ce-l irita.

– Cu atât mai mult, de ce-ai venit aici în loc să mergi să te odihnești?

Urăsc și să dorm într-un pat străin și, pe deasupra, eram și prea obosit ca să dorm. Ai de gând să te oferi să ai tu grijă de mine? Jason era ca un câmp cu mărăcini – numai spini, fără nici o floare care să mai înfrumusețeze priveliștea.

– În nici un caz. Tu ai nevoie de cineva cu o inimă de fier.

– Ți-ai dat seama doar după câteva minute de discuție cu mine?

– Nu uita că și tu ai o anumită reputație.

Jason făcu o grimasă, știind bine cum se scria despre el în ziare. Deși se retrăsese de aproape doi ani, numele lui apărea foarte des în paginile jurnalelor.

– Nu trebuie să crezi întotdeauna ce se scrie în presă.

– Nu, dar știu că, de obicei, există un sâmbure de adevăr în toate acele povești.

– Care povești? Despre femei sau despre spiritul de competiție?

– Presupun că-n ambele. Dar nu aceasta mă deranjează. Te-am privit patinând și mi-am dat seama de potențialul extraordinar de adevărată măiestrie existent… în stare latentă, atât timp cât mișcările sunt executate ca de un robot. Nu te lași niciodată liber să simți ceva când ești pe gheață? Aș putea înțelege asta în stadiul de amatorism, dar nu când ești profesionist și-ți permiți o mai mare libertate artistică.

Jason nu se aștepta la o asemenea critică.

– Înseamnă că n-ai citit foarte bine ziarele, din moment ce nu-ți amintești că tocmai în acest defect constă măiestria mea:

parcă termenul folosit în mod obișnuit era „tehnician strălucit". Unul din citatele mele preferate era: „Stilul său are duritate, dar și finețea cizelării unui diamant".

– Ai fi putut să schimbi ceva!

– Și tu ai fi putut continua să patinezi, dacă n-ai fi cedat lașității în ultima clipă. Doisprezece ani de antrenamente! Erai pe punctul de a intra în echipa olimpică, erai considerată printre cei mai buni trei sportivi ai anului și era foarte posibil s-aduci aurul în țară; iar tu ai ales să fugi. Nu-mi vorbi mie despre libertate. Cel puțin, eu mi-am onorat angajamentele și nu i-am dezamăgit pe cei ce au crezut în mine, care au lucrat cu și pentru mine.

Până în momentul acela, Jason nici nu-și dăduse seama cât de trădat se simțise când ea renunțase.

Cuvintele lui o răniseră atât de mult, încât Diana lovi și ea la rândul ei, fără să gândească.

– Am abandonat totul ca să nu ajung ca tine. Am vrut să nu uit să plâng, să râd, să mă-nfurii. N-am vrut să trăiesc doar ca să patinez și mai ales n-am vrut să uit că este omenesc să obosești. Suntem patinatori, nu automate.

Se-ntoarse brusc cu spatele, furioasă și jignită. Nicky ar fi trebuit să-i spună că patinoarul e de vânzare, măcar pentru a putea începe să caute altul. Iar Jason Starke, îi despicase pur și simplu existența, cu o singură lovitură de cuțit.

– Hei! Nu vrei să te confrunți chiar cu nimic?

– Mă confrunt cu mult mai multe decât tine, probabil, strigă ea scoțându-și patinele cu gesturi nervoase.

Zgomotul ușii trântite îi aduse o ușurare, dar și o ciudată dezamăgire. N-ar fi trebuit nici să se înfurie, nici să se lase înșelată de șiretenia lui Jason.

„M-ai făcut totuși un bine“, spuse ea cu voce tare. „De acum, nu voi mai fi o pradă ușoară“.

Își luă lucrurile și ieși pe ușa laterală, dar se opri imediat mirată să-l vadă pe Jason sprijinit de mașina ei.

– Ce mai dorești?

– Să mă duci cu mașina. Am venit cu taxiul. E târziu și sunt foarte obosit; cred c-aș dormi așteptând un taxi – aș cădea cu fața în zăpadă și aș muri înghețat.

– Unii dintre noi n-ar considera asta o pierdere atât de mare, mormăi ea, surprinsă de zâmbetul lui.

– Am meritat-o, spuse el trist, privind-o cu atenție. Nu știuse până atunci că e capabil să simtă mai mult decât un regret trecător pentru indiferent ce motiv. Acum, în câteva minute, trecuse prin chinurile unui zbucium sufletesc mai mare decât în ultimii zece ani. Tot nu înțelegea ce era cu această femeie care-l tulbura atât de mult și nu era dispus s-o lase până nu elucida misterul. Pe de altă parte, cred că și tu îmi ești datoare; gestul meu cavaleresc de a te anunța în legătură cu planurile mele n-a fost o mișcare tocmai în avantajul meu.

– Asta e problema ta.

– Nu cred că ți-e teamă de mine.

– Nu-mi este și te sfătuiesc să nu mă provoci să ți-o dovedesc.

Jason zâmbi, plăcut surprins de replicile ei inteligente și de atitudinea ei fermă. Diana Diamond avea curaj și tupeu.

– Promit să mă port frumos. Nici nu mai amintesc de complexul sportiv și, dacă preferi, nu mai vorbesc deloc.

– N-am încredere în tine.

Distinse în vocea ei un fel de capitulare, dar bucuria pe care-ar fi simțit-o în mod normal știindu-se învingător, lipsea; locul ei îl luase o ciudată ușurare.

– Foarte bine, nici nu trebuie să ai. Dacă mi se dă o șansă cât de mică, încerc să profit. Am făcut asta de atâtea ori, încât aproape că a devenit o a doua natură.

– Nu te strădui să fii amabil, pentru că nici în amabilitatea ta nu am încredere.

– Fii liniștită, nu durează mult.

Diana se abținu să râdă, dar nu-și putu reprima un zâmbet. Își dădu seama că nu-l poate lăsa acolo. Era o naivă cu inimă bună, recunoștea, dar individul era într-adevăr epuizat.

– Nu cred că te poți abține.

– În condiții normale, nu, dar acum mă voi ține de cuvânt.

Diana își impuse să nu se lase impresionată, deși figura lui obosită cerea un ajutor căruia îi era greu să-i reziști.

– Urcă în mașină și nu adormi înainte să-mi spui unde să te duc; desigur, dacă nu vrei să te-arunc în zăpadă.

Jason zâmbi, obosit; Diana n-ar fi întors spatele nimănui care i-ar fi cerut ajutorul, deși n-ar fi recunoscut aceasta pentru nimic în lume.

– Am închiriat un apartament în complexul nou de pe colina de la poalele munților. Îl știi?

– Da.

Porni mașina, așteptându-se ca el să reînceapă din clipă-n clipă discuția despre complex, pentru că nu punea deloc preț pe promisiunile lui. Dar, după ce parcurse mai mult de patru kilometri fără ca Jason să spună un cuvânt, se gândi că poate se înșelase în privința lui. Aruncă o privire spre el: avea ochii închiși și respirația atât de regulată, încât părea că doarme, ceea ce o deranjă, în loc s-o facă să se simtă ușurată că nu e în pericolul de a continua acea discuție neplăcută.

La rândul lui, Jason o privea printre gene, gândindu-se nemulțumit la ce încurcătură făcuse. Trebuia să-și revizuiască poziția, dar nu știa cum. În ceea ce-o privea pe Diana, avea o voință de neclintit; acest lucru constituia acum un impediment, dar dacă reușea s-o convingă, tocmai această trăsătură de caracter a ei avea să devină unul din lucrurile cele mai de preț. Categoric, tăria ei de caracter era de admirat.

Diana opri în fața unui complex de locuințe de lux. Se întoarse spre Jason care, după toate probabilitățile, dormea. Cel mai simplu ar fi fost să-l trezească, dar nu se putu hotărî să-i tulbure liniștea regăsită după efortul pe care-l depusese. Îl privi, încercând să-nțeleagă ce o atrăgea la el. Era un bărbat rece, dur, mai interesat de rezultat, decât de modul cum îl obținuse – într-un cuvânt, avea tot ceea ce ei îi displăcea profund. Enervată de lipsa ei de consecvență, îl atinse ușor pe umăr.

– Hai, Starke, am ajuns.

Jason se prefăcu a se trezi. Se ținuse de cuvânt, deși nu fără greutate. Avusese ocazia să se mai gândească, dar tot nu ajunsese la nici o concluzie.

– Jason, trezește-te. E târziu și vreau s-ajung acasă.

Se aplecase deasupra lui și, când el deschise ochii, lumina lor ciudată o paraliză. Și el o privi atent, dorindu-și deopotrivă să nu se-ndepărteze de el și să nu se fi apropiat atât de mult.

– Da. Vino să luăm cina împreună, mâine.

– Nu.

– De ce? Acum, când știi de ce-am venit, nu mai constitui un pericol pentru tine.

Își ridică mâna încet și-i cuprinse obrazul în palmă, făcând-o să tresară, fără însă a se feri.

– Ți-am spus că n-am încredere în tine.

– Și eu, la rândul meu, ți-am spus să nu ai. Poți însă avea încredere în cina de mâine seară – din seara aceasta de fapt. Mă voi purta frumos; ai cuvântul meu de onoare. Un armistițiu, dacă vrei.

– Nu știam că suntem în război.

Jason zâmbi și Diana uită de orice obiecție văzându-i chipul astfel transfigurat: părea mai tânăr, mai puțin dur, extrem de viril, dar cu o delicatețe care, paradoxal, îi accentua forța.

– Suntem: fiecare dintre noi vrea altceva și nici unul, nici celălalt nu e obișnuit să piardă. Cred că vom ajunge la o confruntare pe viitor, dar aceasta nu se va-ntâmpla la cina din această seară.

– Dar ce se va-ntâmpla la cină? întrebă ea, știind deja că va accepta invitația, indiferent dacă era înțelept sau nu să procedeze așa.

– Ne vom înțelege; ne vom plăcea; poate mai mult. Nu știu. Contează atât de mult pentru tine să știi toate răspunsurile înainte ca întrebările să fie puse?

– Înainte, conta.

– Înainte, n-aș fi făcut nimic necalculat. Amândoi riscăm.

Se priviră în ochi, căutând drumul cel bun în acel labirint de incertitudini.

– Bine.

– La ora șapte.

– Dar nu știi unde locuiesc.

Zâmbetul lui pieri. O privi o clipă și se decise: n-o va putea câștiga niciodată cu minciuni și șiretlicuri. Îl interesa mai mult s-ajungă la sufletul ei, decât să-i obțină semnătura pe un contract. Scoase din servietă un dosar subțire și i-l așeză în brațe.

– Știu unde locuiești, numărul de telefon, numărul mașinii… printre altele.

– Ce-i asta? Privi îngrozită mai întâi spre el, apoi spre dosar, intuind deja răspunsul.

– Am făcut deja câteva investigații.

– N-aveai dreptul.

– Știi bine că da; devenind persoane publice, suntem tot timpul expuși privirilor scrutătoare. Chiar dacă te ferești de

camerele de luat vederi, aceasta nu înseamnă că nu ești o persoană publică. E adevărat, n-am putut face rost de-o fotografie recentă a ta, și crede-mă că m-am străduit.

În lumina destul de slabă din mașină, Diana citi acea pagină în care se condensau etape din viața ei.

– De ce-mi spui toate acestea, acum?

– Nu-mi place să te manipulez. Te vreau pentru proiectul meu și nu voi renunța, dar voi juca totuși cinstit, deși dur.

– E un avertisment?

– O promisiune. Întotdeauna îmi respect promisiunile. Chiar și eu mă conduc în viață după câteva principii. Ești dispusă să riști stând în preajma mea, sau preferi să fugi și să mă înfrunți de la distanță?

– Nu cred c-ar fi o mișcare inteligentă să-ți întorc spatele.

– Într-adevăr….

– Să știi că dacă întârzii, nu te aștept.

– Așa cum îmi închipuiam.

Capitolul 3

Diana privea pe fereastră, de-acasă de la ea, pulberea fină de zăpadă așternută pretutindeni. Era aproape douăsprezece, cam ciudat să-ți începi ziua la acea oră, dar ea așa își organizase viața. Patina de la ora trei la patru și jumătate dimineața, apoi mergea acasă și dormea până la zece, se plimba puțin ca să se simtă pe deplin trează, făcea acel minimum de gospodărie necesar pentru a-și întreține micul apartament pe care și-l cumpărase cu doi ani în urmă, lua prânzul la ora două, apoi concepea exercițiile pentru clienții ei, astfel încât muzica și mișcarea patinatorului să se îmbine într-un tot indestructibil de frumusețe și măiestrie. Urmau cina între ora șapte și opt, o scurtă odihnă, după care se pregătea din nou să meargă la patinoar. În funcție de anotimp, se răsfăța în fiecare zi făcând schi, o plimbare călare sau pe jos în mijlocul naturii, ca un dar pe care și-l făcea sieși pentru viața ordonată pe care o ducea, împărțită între casă și

muncă. Avea uneori momente când regreta această monotonie relativă, dar în general, programul rigid al existenței ei îi aducea o ciudată satisfacție. Acum, cu apariția lui Jason Starke, ar trebui să facă o modificare, indiferent dacă era dispusă sau nu. Ca să-l evite pe acest individ și planurile lui, trebuia în primul rând să găsească un alt loc pentru a patina, dar nu înainte de-a discuta cu Nicky, mai exact, de a-i face scandal pentru că n-o pusese la curent cu planurile lui.

***

– E în birou?

– Diana, ce-i cu tine atât de devreme? întrebă Maggie, soția și secretara lui Nick.

– Fac tot posibilul să mă stăpânesc. Șeful tău mi-a făcut o figură urâtă.

– Cine, Nicky? Nicky al nostru? Imposibil.

– Da, da, Nicky al nostru.

– Aud cumva numele meu luat în deșert?

Nick Minolti, cunoscut mai mult sub numele Nicky, ieși din biroul lui și intră în cel al soției. Era un bărbat ca un spiriduș, cu ochi zâmbitori, temperament vulcanic și o mare dragoste pentru patinaj și față de cei ce se sacrificau pentru acest sport.

Diana se-ntoarse rapid, privindu-l sever pe omul pe care-l considera de ani de zile prieten.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre Jason Strake și despre vânzare?

– Credeam că ți-am spus.

– Știi bine că nu. Nu te mai preface – n-ai uitat deloc.

Nicky nu mai găsi nici o ieșire, țintuit de privirile acuzatoare ale Dianei și pline de furie ale soției sale.

– Aceasta a fost o condiție a vânzării, se adresă pe rând, soției lui și Dianei. Știi că vroiam să vindem… A fost însă categoric în privința garantării orelor tale de antrenament.

– Nu pot să cred că s-au petrecut toate acestea chiar aici, lângă mine, fără să-mi spui nimic, protestă Maggie. De asemenea, nu pot să cred c-ai ajutat un străin fără să ții seama de sentimentele Dianei.

– Nu mi-am închipuit c-ar avea o importanță atât de mare, din moment ce toate aceste clauze sunt garantate. Nu pot face nimic fără consimțământul Dianei. Uite, Diana.

Merse în biroul lui și scoase dintr-un seif câteva hârtii.

– Citește; totul e scris aici. Chiar și avocatul nostru a recunoscut că e o afacere superbă.

Privirea lui implora înțelegere. Pentru o clipă, evită să se uite la Maggie. Se simțise îngrozitor pentru că nu putuse să-i spună nimic Dianei, dar faptul că trebuise să-i ascundă acest lucru soției îl distrusese pur și simplu. Dacă nu i s-ar fi oferit o sumă atât de mare și dacă n-ar fi știut cât de mult își dorea Maggie să se elibereze de povara administrării fără ajutor a patinoarului, n-ar fi acceptat niciodată.

Diana citi actul. Tot ce spusese Nicky era adevărat. Întrebarea era de ce un om cu reputația de-a fi nemilos în toate tranzacțiile pe care le încheia, atât pe plan personal cât și pe plan profesional, oferise niște avantaje aproape unilaterale părții celeilalte. Nedumerirea luă locul furiei.

– Nu înțeleg, mormăi ea.

– Nici eu, recunoscu Nicky ridicând din umeri. Ciudat este că el a deschis discuția despre programul tău de antrenament.

– Vrei să spui că avea totul deja pregătit când a venit să te abordeze?

– Da. Maggie și cu mine discutaserăm înainte, dar încă nu pusesem patinoarul spre vânzare.

– Atunci, cum de-a aflat?

– Nu știu. De fiecare dată când îl întrebam, expresia de pe chipul lui mă făcea să renunț de a mai cere explicații. Așadar, n-am mai pus întrebări și-am luat cecul, o dată și jumătate mai mult decât intenționam să cer.

– Și ce veți face, tu și Maggie, fără patinoar? Veți călători?

– S-ar putea să nu plecăm nicăieri, răspunse Nicky cu un zâmbet care-l făcea să pară mult mai tânăr decât cei cincizeci de ani ai săi. Starke vrea să rămânem în continuare aici toată viața. Are planuri mari în legătură cu acest loc și mi-a oferit postul de administrator dacă vreau. Încă nu i-am dat un răspuns; așteptam ca tranzacția să se încheie definitiv pentru a-i putea spune lui Maggie. Vroiam să fie o surpriză, scumpa mea, spuse el privindu-și soția.

– Ei bine, chiar ai reușit să mă surprinzi. Știu cât de mult înseamnă patinoarul pentru tine. Nu credeam c-ai să-l vinzi vreodată… credeam că spui doar așa… Și să fii administrator…

– Amândoi. Asta va însemna mai mult timp liber și mai puțină responsabilitate. Astfel, vom putea face tot ce n-am reușit să facem până acum și să rămânem în continuare aici.

Diana se așeză pe scaunul din fața biroului lui Nicky, abia observând scena de împăcare dintre cei doi. Îi trebuia un timp de gândire. Nu înțelegea motivul care-l determina pe Jason să procedeze așa. Tot ce făcea părea să contravină imaginii de individ nemilos și rece pe care și-o crease. În condiții normale, n-ar fi plătit nici un ban în plus și, categoric din sursa din care aflase de posibila vânzare, aflase și prețul la care proprietatea era evaluată.

– Ai văzut planurile?

– Nu.

– Nu ești curios să afli amănunte dacă accepți postul oferit?

– Am fost, dar Starke a lăsat să se înțeleagă că nu mi-ar fi făcut propunerea dacă n-ar fi fost convins că mă pot achita de sarcină. Mai mult, a spus că, într-un fel, cumpără numele meu, dar a subliniat că, dacă nu-mi place ce face el, sau nu mai vreau să lucrez, voi avea suficiente resurse pentru a mă retrage din afacere. Nu cred c-aș fi fost atât de direct în locul lui, dar nu pot să nu-l admir pentru felul corect în care a procedat.

– Înțeleg…

– Mă ierți?

– Știi bine că da, spuse Diana oftând adânc, nesigură în ceea ce privește viitorul, dar conștientă că nu-l poate învinui pe Nicky pentru decizia luată; nu fusese vina lui că Jason venise cu un plan gata făcut.

– Ar fi trebuit să-ți spun.

– În contract se menționează clar că nu sunt afectată de această schimbare.

– Cel puțin, nu va trebui să cauți un alt patinoar.

– Mai precis, nu va trebui să fiu pusă în situația de a nu găsi un alt patinoar de acest calibru. Închirierea se face aici la preț foarte convenabil.

– Mă bucur că știi acest lucru. Când Starke va veni aici săptămâna aceasta, vă veți putea întâlni.

– Când trebuie să vină? întrebă ea, reușind să-și mascheze surprinderea; nu se așteptase ca Nicky să nu știe că Jason venise deja.

– Secretara lui a sunat ieri, dar n-a spus. Ne-a anunțat doar că va veni curând.

Diana se ridică extrem de încurcată. Nu înțelegea ce sperase Jason să obțină venind neanunțat, dar tranzacția era ca și încheiată

– Să vedem ce schimbări vor aduce următoarele luni, șopti ea.

– Schimbări în bine, neapărat. Starke nu pare să fie omul care să înceapă un proiect și să nu-l ducă la bun sfârșit. Sunt curios ce planuri are.

***

Jason privi din nou pe fereastra apartamentului său. Ningea abundent, dar el nu avea în fața ochilor decât imaginea femeii pentru care venise. N-o știa decât ca adolescentă și nu fusese pregătit pentru schimbarea din acești zece ani care trecuseră. Avea tenul ca un fildeș impecabil, cu obrajii ușor îmbujorați; genele erau negre și extrem de lungi. Mișcările ei aveau grația unei balerine, iar vocea ei, chiar când era furioasă, cele mai dulci modulări pe care le auzise. Plutea în amintirea lui tot așa cum plutise pe gheață în zori. Venise pregătit să-i ofere aproape orice pentru serviciile ei, dar, cu mintea încețoșată de emoții care-i fuseseră complet străine până atunci, se dovedise incapabil să-și urmeze planul. Își închipuia că Diana mersese deja să discute cu Nicky și știind ce legătură strânsă era între ei, era convins că va vedea contractul întocmit de el. Se-ntreba dacă-i va spune ea direct, sau va aștepta ca el să deschidă subiectul. Zâmbi vag la acest gând. Planul lui mergea bine, cu excepția neprevăzutei sale atracții fizice atât de intense față de Diana. În rest, luase în calcul toate posibilitățile; nu trebuia decât s-aștepte să facă pasul următor.

***

Diana privi îndelung coala albă de hârtie din față și închise muzica. N-avea nici un rost – niciodată nu fusese atât de lipsită de inspirație; nu izbutea să conceapă primele mișcări ale exercițiului. De fapt, nimic din ceea ce făcea astăzi nu era cum trebuie. Aruncă o privire spre ceas – ar fi vrut ca timpul să treacă mai repede. Mai erau trei ore până la venirea lui Jason și tot nu era sigură cum să procedeze și tot nu înțelegea ce punea el la cale. Nu se amăgea cu gândul că n-o va presa, dar nici nu putea să-l întrebe mai mult. Nu putea să-i spună că se simțea încolțită și că singura soluție părea să fie să se lase în mâinile lui. Oare asta și voia el? Îi venea greu să creadă, dar nu găsea nici o altă explicație

***

Jason intră cu mașina pe care o închiriase pe străduța îngustă ce ducea spre casa Dianei. Luminile de la ferestrele locuinței ei te îmbiau să intri. Se-ntreba dacă era conștientă de căldura pe care o emana și-și aminti din nou de senzația plăcută de-a se afla în preajma ei, de a-i asculta vocea, de a o privi în ochi, și mai ales de-a o vedea patinând. Tot ce el nu reușea să facă, la ea era perfecțiune; până și luciul gheții se însufleța, pe când sub pașii lui nu rămânea decât o suprafață cu o duritate de diamant. El, care nu invidia pe nimeni, o invidia pe Diana pentru inima și mintea ei deschise în fața adevăratei frumuseți a sportului lor.

Își scutură capul, ca și cum ar fi vrut s-alunge aceste gânduri și coborî din mașină. Se plictisise să fie un robot care executa totul cu precizie, în loc de pasiune. Chiar dacă nu va putea învăța de la Diana cum să vibreze de acel foc lăuntric, măcar va avea grijă ca nici un alt patinator să nu mai aibă parte de acel tip de antrenament care îi ucisese sufletul.

Diana îi auzi mașina și se mai privi o dată în oglindă: hotărî că puloverul roșu și fusta neagră pe care le purta erau potrivite pentru orice loc în care-ar fi mers. Până nu-l va înțelege pe Jason mai bine, n-avea de gând să-l lase să se apropie, mai ales că licărul acela de dorință în întunericul vieții ei solitare nu trecuse neobservat. Dar o văpaie trecătoare fără nici un sentiment nu însemna nimic pentru ea.

Soneria sună și Diana deschise imediat ușa. Primul lucru, căută să-i vadă ochii, pentru că numai acolo putea să existe adevărul în legătură cu el. Admirație, curiozitate, apreciere și prudență – o combinație ciudată, mascată repede de o politețe calculată. Se simți dezamăgită – îi promisese un armistițiu și ea înțelesese prin asta o relație bazată pe sinceritate.

– Ești foarte punctual.

– O obișnuință creată de antrenamente. Arăți minunat.

– Complimentul care se face în mod obișnuit.

– Dar e adevărat. Era surprins de replica ei rapidă și de faptul c-o vedea circumspectă; uitase de înțelegerea lor în privința armistițiului?

– Poate, dar nu e meritul meu pentru această combinație de gene și nu trebuie să te obosești cu astfel de comentarii.

Îl înfruntă cu privirea, iar el i-o susținu gânditor evaluând și așteptând.

– Crezi că asta fac?

Revenise la expresia lui tipică: rece, calculată, controlată.

– Așa se pare.

– N-am vrut.

Diana ridică din umeri, dorindu-și să aibă măcar un dram din stăpânirea de sine a lui Jason. Era deopotrivă furioasă și dezamăgită dându-și seama că armistițiul nu era decât o iluzie. Se-ntoarse cu spatele spre el, oftând; n-ar fi vrut ca seara aceea să înceapă cu un război.

– N-ar fi trebuit să spun nimic.

– Dar ai spus.

Păși mai aproape de ea, încercând s-o înțeleagă. Dacă aveau să colaboreze la acel complex, dacă urma să învețe de la ea tot ce-avea nevoie, trebuia să știe cum gândește. Uneori, logica nu mai funcționa când era vorba de oameni.

– Nu crezi că-mi datorezi o explicație?

– Nu știu… Se pare că pe tine nu te atinge nimic, ești ca într-o armură.

– Aseară mi-am pierdut cumpătul.

– Foarte vag și numai ca urmare a unei provocări extreme.

Jason zâmbi vag în fața dezgustului ei. Din nou, zâmbetul lui îi atinse acea coardă sensibilă pe care ar fi

preferat s-o știe neatinsă. Diana simțea nevoia să fugă din calea lui, undeva la adăpost de acel zâmbet care o dezarma.

Apoi, pe chipul lui se putu citi o suferință de care nu l-ar fi crezut niciodată în stare.

– Nu sunt genul de om emoțional.

Tristețea din cuvintele lui îi opri pe buze orice replică. Îl privi lung, intuind un gol imens.

– De ce?

Ar fi putut să nu-i răspundă, dar nu atât timp cât îl privea în ochi încercând să pătrundă adevărul din sufletul lui.

– Oamenii care se lasă conduși de emoții și sentimente sfârșesc întotdeauna rău: vieți și relații distruse. N-am vrut niciodată și nici nu mi-am permis să risc, așa că mi-am canalizat acel minimum de emoții pe care l-am avut în patinaj.

Cuvintele țâșniră ca sângele dintr-o rană nevindecată.

– Te deranjează, spuse ea simțindu-l cum tânjește după ceva. Într-adevăr, expresia de pe chipul lui o avertiza că era aproape de un adevăr tăinuit cu grijă. Te doare ce se spune despre tine.

– Un „om de gheață“ nu poate fi rănit.

Fără să-și dea seama, Diana întinse mâna spre el. Brusc, Jason se încordă privindu-i degetele delicate pe mâneca hainei lui.

– Ți-e milă, sufletel caritabil. Asta e o greșeală pe care o voi exploata dacă voi avea ocazia.

Dar chiar acest avertisment vibra de emoție. Iată că se întâmpla: simțea durerea. Cu toate acestea, îi venea să țipe de bucurie la simpla descoperire a faptului că-l durea.

Diana păși mai aproape, atrasă de ceva ce nu înțelegea, dar nici nu putea nega.

– Știu. Văd și înțeleg mai mult decât îți poți imagina.

– Ar trebui să-ți fie teamă.

– Îmi este.

– Știu și asta.

Ar fi vrut să-i dea mâna la o parte, dar nu se simți în stare să rupă acea legătură dintre ei.

– Vei suferi.

– Foarte posibil.

Nici unul din ei nu încerca să se amăgească, prefăcându-se că nu înțelege semnificația multistratifiată a discuției.

Jason se simți cuprins de mânie, văzându-i preocuparea și îngrijorarea din priviri.

– Te doare ceva? o întrebă el iritat.

– Nu. Ca și tine, supraviețuiesc cum pot.

– Ce să-nțeleg?

– Acel contract. Scopul mă depășește, dar ar fi o prostie din partea mea să nu-mi dau seama că este un fel de asigurare.

– Pot să-l rup.

Pentru o clipă, se întrebă dacă ea își dădea seama c-avea nevoie de ea ca om, mai mult decât ca profesionistă.

– Știi că e aproape imposibil de găsit în altă parte condițiile de la patinoarul lui Nicky. Și, în plus, la toate patinoarele din oraș sunt liste nesfârșite de așteptare.

Jason îi ridică mâna de pe mâneca lui și o duse spre buze, cu un gest ce-i era atât de străin, încât îl uimi chiar și pe el.

– Poate c-am vrut să mă asigur că talentul tău nu are nimic de suferit din cauza mea.

– Nu cred că ăsta a fost motivul, spuse ea cu un zâmbet trist.

Jason ar fi vrut să aibă curajul să-i explice, să riște să fie respins și să sufere în numele acelui adevăr pe care să-l poată spune. Numai că nu avea acel curaj. Cicatricele de-o viață nu dispăreau doar în fața unei dorințe. Buzele lui începură să-i mângâie pielea catifelată.

– Ai o imaginație bogată.

Sărutul lui pe palma ei era ca atingerea unei aripi de fluture și totuși extrem de puternic. Diana tresări surprinsă și de gest și de cuvinte și deodată o tăcere ciudată se lăsă asupra lor.

– Vorbește-mi despre tine, șopti ea ridicând o mână și netezindu-i șuvițele de păr. Ajută-mă să înțeleg.

Încet, atras de cuvintele ei, își ridică în cele din urmă capul. Ar fi vrut s-o respingă, dar nevoia de a dărui era mai mare. Un zid care se ridicase pe parcursul multor ani se nărui într-o clipă.

Capitolul 4

Jason începu să povestească încet, amintirile lui conturându-se la început destul de vag. Vorbi despre familia lui numeroasă, despre părinți și despre filozofia lor de-a face orice sacrificiu pentru a realiza ceea ce ți-ai propus; despre cum și-a dat seama treptat că nu e nimic altceva decât un corp de modelat și-apoi de exploatat până la ultima resursă. De-aici în colo, urma povestea deziluziei sale.

– Aveam treisprezece ani când am învățat să n-am încredere în oamenii care, aparent, sunt cei mai cinstiți posibil. Îmi făcusem deja o viziune distorsionată asupra lumii, ca urmare a faptului că mă antrenam de la șapte ani cu o serie de profesori duri. Chiar de-atunci eram cinic, dar mai aveam unele iluzii – asta până în ziua în care un antrenor a fixat o întâlnire obișnuită, preliminară. Era un individ despre care tot orașul credea că este extraordinar în ceea ce privește devotamentul pentru copiii pe care-i antrena. Miza nu era

mare – o medalie fără importanță deosebită, dar care să dea acelor puști puțină încredere în ei și curajul de-a se dedica acelor munci pentru atingerea perfecțiunii. Acest antrenor considerase că făcuse alegerea cea mai bună: băiatul care ar fi câștigat în mod normal concursul își rupsese un picior. Un alt copil, cel care era întotdeauna pe locul al doilea, ar fi continuat în cele din urmă să studieze cu tatăl meu, care era antrenor pentru lotul olimpic. Așadar, antrenorul și-a sabotat intenționat propriul protejat, asigurându-se astfel că unul din concurenții mai puțini buni va învinge. Antrenorul îi era îndatorat tatălui meu pentru un serviciu făcut, iar băiatul cu piciorul rupt era fratele meu. Știi, astfel de lucruri te marchează când ești copil.

– A aflat tatăl tău ce s-a întâmplat?

– Eu i-am spus.

– Și? întrebă Diana, regretând că deschisese discuția, văzându-i chipul palid care arăta clar că povestea avea implicații mai adânci.

Jason nu se mai gândise de ani de zile la acel incident, de fapt, nici nu mai vrusese s-o facă. Până atunci, tatăl lui fusese pentru el un erou pe care încercase cu desperare să-l mulțumească și să-l imite.

– Tatăl meu, omul care ne educase în spiritul onoarei și al înaltelor principii ale codului olimpic, încă înainte de a ști să vorbim, n-a făcut nimic. A răspuns că Eugene era totuși cel mai bun antrenor și fratele meu avea nevoie de el. Apoi, urmă argumentul cel mai puternic: nu el făcuse acel aranjament și,

în definitiv, nu exista nici o dovadă pentru ceea ce spuneam eu. Jason observă cum Diana se schimbă la față, îngrozită la gândul deziluziei pe care el trebuie s-o fi simțit. Acum, dacă tot începuse, avea să termine de povestit. În aceeași zi m-am întors în cantonament și-am făcut cerere să locuiesc la una din familiile așa-zise adoptive care găzduiau copii veniți de foarte departe. Mama a fost foarte mâhnită, iar tata atât de furios, încât nu m-a iertat niciodată. Nu m-am mai întors să locuiesc acasă. Toată acea poveste despre onoare și dreptate era un fel de apă de ploaie. După această experiență, am constatat că existau o mulțime de nereguli și că dacă situația nu era chiar neagră, era în orice caz extrem de cenușie.

– Nu toți sunt așa, repetă ea clișeul pe care-l auzise de atâtea ori de la părinții ei, cât încă trăiau, și apoi de la Nicky.

– Oare chiar așa gândește femeia care a preferat să se retragă din competiție?

– N-am mai vrut acel tip de viață unidimensională. Doar nu e chiar atât de greu de înțeles și nu e pentru prima dată când un sportiv se retrage.

Această minciună i se întipărise bine în minte cu ani în urmă, încât cuvintele se formau în mod automat.

– Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai puțin cred prostiile scrise în ziare la vremea respectivă. Nu ești deloc tipul de femeie care să nu poată face față cerințelor impuse de viața noastră și, de fapt, continui să lucrezi tot în domeniu.

– Îmi dau bine seama câte ore dedici acestei munci, așa că pretextul tău nu e tocmai plauzibil.

Diana se crispă. Când acel trecut va înceta oare s-o hărțuiască și s-o obsedeze? Nu plătise destul pentru faptele altora? Nu fusese destul spionată de ziariști avizi de răspunsuri? De ce nu uitau oamenii?

– Eram mai tânără, mai susceptibilă, veni prompt răspunsul clișeu, de data aceasta, însă, învăluit în regret; Jason îi încredințase acea destăinuire amarnică și i se părea că-l trădează prin faptul că nu-i împărtășea și ea, la rândul ei, adevărul.

– Mai inteligentă, aș spune. Ai avut curajul să spui lucrurilor pe nume.

– Mi-am făcut rău și mie și multor persoane din jurul meu.

– Ai proceda acum altfel, dac-ar fi să iei totul de la capăt?

Diana privi în gol câteva clipe; își pusese și ea aceeași întrebare de sute de ori și tot nu găsise răspunsul. La momentul acela, acea hotărâre păruse nu numai cea mai bună, dar singura posibilă. Jason se apropie de ea și-i cuprinse obrajii cu palmele, forțând-o să-l privească în ochi.

– Ți-am spus mai mult decât oricui vreodată. Vorbește-mi despre ce te frământă. Promit să nu fac niciodată uz de ceea ce-mi spui.

– Niciodată nu mi-aș fi închipuit c-ai face-o.

Jason își dăduse seama când Diana hotărâse să-l țină la distanță și încă mai simțea durerea acelei respingeri. Iritat că un asemenea fleac putea să-l afecteze atât de mult, se retrase din nou în carapacea lui, în care sentimentele erau interzise.

– Nu lua în seamă ce-am spus. Te-am avertizat să n-ai încredere în mine: avertismentul e încă valabil. Totuși, te vreau pentru proiectul meu.

– Nu poți vorbi serios…

– Ba da! Am venit aici pentru tine. Nu-mi spune c-ai și uitat de contract. Am venit pregătit cu tot ce am nevoie ca să câștig. Condițiile contractuale sunt excelente și știi foarte bine acest lucru. Locuiești aici și dacă nu intenționezi cumva să te muți sau dacă nu ai suficienți bani pentru a-ți construi propriul patinoar, tot ai o legătură cu acel complex, care e un început.

Diana își dădu seama că era pe punctul să facă o greșeală îngrozitoare. Pentru o clipă, se lăsase înșelată de latura mai puțin dură a lui Jason; ar fi fost în stare de orice ca să-l scutească de o durere pe care, de fapt, el nici n-ar fi fost capabil s-o simtă.

– M-am gândit la asta și tot speram să mă fi înșelat. Ai venit aici cu o capcană gata pregătită.

Jason continua s-o privească în ochi: deziluzia ei era cât se poate de clară. Își simți sufletul sfâșiat de regret, dar își urmă consecvent scopul.

– N-am vrut să iasă așa, dar voi face totul pentru ca planul meu să reușească. Este foarte important pentru mine. Visez de mult la asta și-am căutat mereu oamenii cei mai potriviți să mă ajute. Contez pe profesionalismul tău și pe calibrul personalului pe care doresc să-l formez pentru ca, poate, în cele din urmă, să am acordul tău.

– Urăsc agresorii, izbucni ea, prea furioasă ca să se mai abțină. Toată viața, până am avut în sfârșit curajul să mă impun, am fost supusă, împinsă, răsucită de antrenori, instructori, de opinia publică. Nu mă poți obliga să fac un lucru doar pentru că așa vrei tu. Sunt stăpână pe viața mea și eu hotărăsc ce fac. Își scutură capul, dându-i mâna caldă la o parte și intră mai mult în living. De-abia atunci își dădu seama că el încă era cu paltonul pe el și că stătuseră până atunci în picioare, chiar lângă ușă. În plus, nu mai poate fi vorba să mai ieșim împreună. Nu vreau nici să te mai văd, nici să mai discut cu tine. M-ai prins acum, dar voi face tot posibilul să scap din capcana ta.

Jason își dădu seama că făcuse cea mai mare gafă din viața lui, dar, gândindu-se că mersese deja prea departe, încercă să forțeze nota.

– Credeam că ești un om de cuvânt. Ai spus că ieși în seara asta cu mine.

– Asta se-ntâmpla înainte de-a afla ce pui la cale.

– Ai spus că bănuiai deja.

– Nu mă poți forța. Își dădu seama de greșeală imediat ce rosti cuvintele și zâmbetul lui blând i se strecură din nou în suflet, spre iritarea ei. Și încetează cu zâmbetul ăsta! Nu m-ar surprinde să-l fi exersat în oglindă, înainte. Și-acum ce faci? întrebă ea, văzându-l c-o urmează în living și-și scoate paltonul.

– Tu ce crezi? Își recăpătase autocontrolul și de data aceasta nu se mai lăsa condus decât de rațiune; drumurile amintirilor se dovedeau a fi periculoase.

– În nici un caz să nu te gândești că rămâi aici.

– Vreau întâlnirea promisă. Nu pot să te las să nu-ți respecți promisiunea și nici nu vreau să mă regreți mâine dimineață.

– Singurul lucru pe care-l regret este că te-am cunoscut.

În ciuda a ceea ce spunea, nici ea nu mai era chiar atât de imună față de el; probabil pe acest lucru miza și el. Această imprevizibilitate a reacțiilor era probabil tipică pentru cei ce se lăsau conduși de emoții – marea lor forță, dar și marea lor slăbiciune rezidau în aceasta.

– Sunt convins. Deși pot face o mulțime de lucruri, totuși, din păcate, nu pot da timpul înapoi pentru nici unul din noi.

– Dacă asta simți, atunci de ce te ții după mine?

– Știi bine de ce, din motive profesionale. Ridică din umeri, lăsând drum liber oricărei interpretări.

– Nu se pune problema unei implicări pe plan personal.

– Crezi c-avem de ales? Dacă acest lucru îți poate oferi o consolare, află că nici eu nu te înțeleg mai bine decât mă înțelegi tu. Sensibilitatea ta mă face să mă simt stingher și scoate la lumină emoții pe care nu știu să le stăpânesc. Până acum, mi-am construit viața pe bază de planificare, fapte gândite la rece, logică. Ori, se pare că tu nu reacționezi pozitiv la nici una din acestea. Adevărul era că nu se așteptase la modul brutal, dar sincer în care ea reacționase, dar constată că nu numai c-o respectă și o admiră pentru asta, dar că era exact ceea ce-i trebuia.

La rândul ei, Diana se simțea ciudat de aproape de Jason. Nu avea totală încredere în el, nu-l înțelegea aproape deloc și avea senzația că merge printr-un labirint al cărui drum de ieșire numai el îl știa.

– Atunci, pleacă.

– O voi face, dacă poți și tu. Uită-te la noi; ar trebui să mă iei de urechi și să mă dai afară, pe când tu stai și m-asculți, chiar dacă spun lucruri pe care nu vrei să le auzi. Iar eu îți povestesc despre mine mai multe decât aș îndrăzni să spun oricui altcuiva. Am încredere în tine.

– Cred că joci un joc mult mai subtil decât îmi dau seama.

– Singurul mod în care poți afla este să te așezi la masa de joc alături de mine; urmărește-mi mișcările și vezi dacă poți să câștigi.

Destul de ciudat, dar în cei douăzeci și nouă de ani ai săi, nimeni n-o provocase pe plan intelectual. Îl privi fix în ochi, conștientă că găsise singurul argument cu care ar fi putut-o atrage. Văzând că i-a trezit curiozitatea, Jason se destinse puțin.

– Îți place – bănuiam. Indiferent dacă vrei sau nu să recunoști, îmi semeni mult. Poate că-n multe privințe ești mai bună, dar ești tot atât de dură și de îndrăzneață. Nu vei regreta. Așază-te acum la linia de plecare. Pornim de pe poziții de egalitate. Își ridică mâneca, dezgolindu-și antebrațul cu mușchii încordați. Uite, n-am nici un as ascuns în mânecă. Fiecare din noi păstrează ceea ce-a reușit să obțină; totul e posibil și se acceptă orice strategie.

– Ești nebun, șopti ea, plăcerea anticipată a acelei provocări alungându-i orice inhibiție.

– Hotărât, desperat, cum vrei să spui.

Se aplecă asupra ei, astfel încât buzele lor erau despărțite doar de câțiva centimetri. Venise să învețe de la ea acel secret care să-i însuflețească mișcările cu pasiune, făcând ca arta lui să vibreze. Descoperise o femeie care-i cerea mai mult decât credea că trebuie să dea. Încercase să fie reținut, să dea înapoi, să-și reprime acea nevoie imperioasă de-a se încălzi lângă văpaia pasiunii ei. Plecând de la patinoar, singur în frig și în întuneric, devenise conștient că risca să rămână veșnic înghețat.

Pe de altă parte, viitorul se arăta ca un drum pândit de nebănuite primejdii; focul era una dintre ele. Se putea arde atât de rău, încât nu știa dacă nu cumva era preferabil să rămână înghețat.

– N-ai simțit niciodată nevoia să riști totul doar pentru frumusețea jocului? Încerca să-i ademenească mintea, iar ochii ei erau luminoși, nerăbdători, pasionali.

– Nu. Își umezi buzele uscate, ispitită deopotrivă de întrebare și de dorința ce sclipea în ochii lui. Ba da, recunoscu ea, când zâmbetul lui o făcu să înțeleagă inutilitatea minciunii ei.

Jason oftă și-i acoperi buzele cu ale lui. Așteptase prea mult ca să se grăbească, așa că savură îndelung acest sărut în care amândoi se descopereau.

– Spune-mi că ne puteam desprinde din așa ceva, șopti el.

– Nu pot. Cum poate fi așa? Ne vom face rău unul altuia.

– Vom supraviețui.

– Nu e de-ajuns.

Se simți brusc cuprinsă de desperare; știa ce-nseamnă să pierzi ceva atât de important încât devine aproape imposibil să-ți reconstruiești universul. Nu putea să riște să i se mai întâmple din nou. Jason o privi în ochi și-i înțelese reținerea; teama pe care o văzu în ei îl făcea să simtă imperios nevoia de a o proteja. Nu știa exact despre ce era vorba, dar ura c-o făcuse să sufere.

Intuindu-i frământarea, Diana îi căută din nou fața și o ciudată tandrețe luă locul fricii. Nu se putea despărți de Jason, indiferent de ceea ce avea s-aducă viitorul.

– Poți conta pe mine, vom juca împreună.

– Nu te voi minți. Dacă mă-ntrebi ceva și nu-ți voi răspunde, este pentru că nu te voi minți niciodată.

– Sinceritate; și tu poți miza pe același lucru din partea mea. Zâmbi liniștită, acum că regulile fuseseră stabilite.

– Novicele și maestrul jocurilor, trucurilor și iluziilor: o combinație ciudată. O piedică în calea unor concluzii evidente?

– Numește-o cum vrei. Un amestec incendiar. Își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi făcut deja un exercițiu de-a căuta soluțiile și răspunsurile undeva în profunzime. Vrei focul. Cum el nu răspunse, continuă tot ea. N-ai venit numai pentru complex. Voi afla.

– Sper să reușești, dar nu-ți voi ușura munca.

O sărută in nou, de data aceasta fără delicatețe, ci așa cum un bărbat conștientizează câtă nevoie are de femeia pe care și-a ales-o.

– Rămânem aici sau mergem? întrebă el încet, continuând s-o mângâie.

– E mai sigur să mergem.

– Un lucru e cert: știi întotdeauna ce vrei.

– Am învățat să-mi pledez cauza.

– Se pare că te-ai descurcat foarte bine.

Era timpul să-i dea drumul din brațele sale și să revină la răceala care constituia universul lui când n-o atingea; își vârî mâinile în buzunare, încurcat și resemnat, păstrând încă în vârful degetelor căldura pielii ei.

– Tot nu mi-ai spus unde mergem.

– Am găsit un restaurant în apropiere – un loc liniștit, neaglomerat, unde mâncarea e foarte bună.

– Îl știu; e bun. Dar cum ai aflat tu de el?

– Am întrebat un localnic.

Gestul lui de a-i deschide portiera o surprinse. Jason era un amalgam de contraste. Dacă vroia să fie întotdeauna cu un pas înaintea lui, trebuia să învețe modul lui de gândire. Nu-nțelegea prea bine care era miza, dar intuia că riscul era mai mare decât acceptarea de-a face parte din colectivul lui. Cu sau fără armistițiul dintre ei, nu-și putea permite să-i dea lui Jason un avantaj, cât de mic. Aruncă o privire spre el și-l văzu din nou la adăpostul măștii sale lipsite de orice expresie.

Sarcina ei nu va fi ușoară. Pentru o clipă, se gândi chiar dacă recompensa merită riscul. Și totuși, ce-o făcea să meargă orbește înainte?

– Te gândești, șopti Jason fără s-o privească.

– Nu e normal?

– Gândirea este punctul meu forte. Al tău este sensibilitatea, adică emoție și sentiment.

– Vorbești de parcă n-ar exista una fără cealaltă.

– Poate că nici nu există.

– Nu sunt de acord.

– Foarte bine.

– Credeam c-am convenit un armistițiu.

– Se admite câte-o scurtă incursiune de hărțuire.

– Asta înseamnă categoric indigestie.

– Poate-ar fi mai bine să-ți ofer ceva de mâncare înainte de orice altceva.

– Depinde la ce te referi prin „orice altceva".

– La nimic altceva în afara definiției din dicționar.

Nici o altă femeie, în concepția mătușii lui, nu-l mai angajase într-un astfel de duel verbal ce-l încânta, deși lupta in greu pentru victorie.

– Eu aș plasa cuvântul mai degrabă în contextul subiectului.

– Subiectul fiind patinoarul sau altceva?

– În cazul patinoarului nu sunt probleme. Vom stabili parametrii acolo.

– Și dacă nu sunt de acord?

– Atunci, nu joc.

– Ești dură.

– Am avut un profesor bun.

– În regulă. Vom rezolva mai întâi problema patinoarului, într-un fel sau altul. S-ar putea să regret, adăugă el după o pauză, încercând s-o înțeleagă și gândindu-se la toate planurile făcute, a căror realizare depindea de caracterul atât de imprevizibil al minții și inimii.

– S-ar putea ca amândoi să regretăm.

***

– Cina a fost grozavă, dar acum unde mergem?

Diana privi pe fereastra mașinii, sperând să se fi înșelat, deși recunoscuse drumul – era drumul ce ducea spre patinoarul lui Nicky.

– La Nicky.

Nu era nevoie s-o privească pentru a-și da seama cât era de încordată. Atmosfera plăcută din timpul mesei îi dăduse această idee. Știa că riscă, dar voia ca ea să vadă prin ochii lui, fie și măcar pentru o clipă.

– Să-nțeleg că armistițiul nu mai e valabil?

– Nu neapărat. Ai spus că nu ești pregătită să te implici oficial în proiectul meu, dar aceasta nu înseamnă că nu poți să vezi, neoficial, specificația tehnică și să-mi spui părerea.

Diana se mai relaxă, dar rămase în continuare circumspectă; Jason se pricepea grozav să transforme câțiva centimetri de teren cucerit în mile întregi. Era mai bine să-l lase să-și închipuie c-a pus-o din nou într-o situație dificilă, decât să știe că reflecta serios la oferta lui.

– Știm amândoi că de la început am fost împotrivă.

– Cu atât mai bine. Sunt prea mulți oameni în jurul meu gata să spună „da“ doar pentru că-și închipuie că mă aștept la aceasta din partea lor. Tu nu vei face așa.

– Nu, categoric nu.

– Atunci, accepți să vezi proiectul, nu-i așa?

– Crezi că, văzând ce intenționezi să faci, mă voi răzgândi?

– Nu ești atât de ușor de manevrat. Oricum, câteva rânduri pe hârtie nu te vor face să-ți schimbi părerea. Nu pentru clădirea propriu-zisă ai obiecții, ci te îngrijorează ceea ce se va petrece înăuntrul acesteia. Cunoaștem amândoi lumea sportului profesionist. Pe lângă adevărații pasionați, există întotdeauna unii care se folosesc de talentul altora. Noi am făcut parte dintre cei folosiți și am luptat fiecare în felul lui pentru a scăpa. Lupta a lăsat cicatrice. Tu încerci să fugi de contactul cu această lume, iar eu încerc să creez un loc în care astfel de lucruri să nu se mai întâmple.

– Nu fug. Era iritată de imaginea descrisă de el, în care ea apărea egoistă, iar el având curajul de a-și depăși trecutul.

– Atunci, cum ai numi-o?

– Alegerea de a nu participa la ceva în care nu mai cred.

– O chestiune de semantică.

– O chestiune de cinste.

– Nu sunt însă decât coregrafa pe care o dorești, șopti Diana, schițând cu capul un semn de salut către paznicul patinoarului. Vreau să văd proiectul; ai dreptate: am fost lașă. Voi face tot posibilul să fiu onestă.

– Asta e tot ce vreau. Îi mângâie ușor obrazul, conștient de cât de greu trebuie să-i fi fost să recunoască. Numindu-te lașă a fost o lovitură sub centură, dar am vrut să te fac să te gândești… să mă auzi.

Diana îl privi în ochi, mirată de faptul că-i explica tactica lui. Era vorba de un joc înăuntrul jocului, sau acest om încerca să-și găsească echilibrul în confuzia ce-o înconjura? Vroia să aibă încredere în el, dar până n-avea răspunsul la această întrebare, nu putea.

– Promit doar să încerc.

Zâmbetul lui era ca o mângâiere. Ea, care-l crezuse rece, îi simțea acum căldura. Păși alături de el, tânjind după atingerea lui pe care ar fi preferat să n-o cunoască niciodată.

Capitolul 5

Diana studie planurile clădirilor pe care Jason intenționa să le adauge pe terenul liber din jurul patinoarului. Parcă era planul unui campus studențesc. Crezuse că este vorba de o mică tabără de cantonament, dar proiectul căpăta acum o nouă dimensiune în ochii ei.

– Finanțezi tu singur?

– Nu, suntem cinci.

– Patinatori profesioniști?

– În afară de doi care sunt investitori.

– Nu mi-am închipuit că este ceva de amploare atât de mare, spuse ea văzând lista cu personalul necesar, incluzând antrenori, bucătari, grădinari, personal de serviciu.

– Ești prima în afară de noi cinci care vezi planul în întregime.

– Nu se vor supăra?

– N-are importanță. E visul meu și eu dețin controlul.

Dac-ar fi spus-o altcineva, Dianei poate i s-ar părut o aroganță; la Jason, însă, era o simplă evaluare a faptelor.

– De ce tocmai Denver? Sunt și alte patinoare, alte orașe… De exemplu, vii din Minnesota. De ce nu acolo?

– L-am vrut aici.

Răspunsul lui punea stavilă altor întrebări.

– Este impresionant, șopti ea în cele din urmă, cu o reală admirație

– Îți place?

– Da. Are absolut totul.

– Tot nu te tentează să intri în echipa noastră?

În privirea lui nu era nici urmă de victorie, ci doar atenție și îngrijorare față de reacția ei.

– Aș minți dac-aș spune că nu. Ai pe lista ta câteva din cele mai căutate nume din domeniu, oameni pe care-i admir și-i respect.

– Dar?

– Mi s-a mai întâmplat să văd proiecte care demarează superb și sfârșesc lamentabil.

– Nu uita că noi suntem patinatori, nu oameni de afaceri.

– Trebuie totuși să admiți posibilitatea apariției unor probleme.

– Și dacă promit că totul va fi bine?

– Nimeni nu poate promite așa ceva.

– Eu pot.

– Cum? De când ai trecut la profesionism, ești angrenat permanent în circuitul competițional. Ai de gând să angajezi pe cineva pentru a administra localul, în afară de Nicky?

– M-am retras de doi ani și am de gând să mă ocup foarte serios de proiect. Intenționez chiar să mă stabilesc aici.

Fiecare răspuns al lui era scurt și la obiect, fără să furnizeze mai multe informații decât îi fuseseră cerute, astfel încât, cu simțurile exacerbate, Diana încerca să descifreze în caracterul lor laconic, planurile pe care doar le intuia.

– Te stabilești aici? De ce?

– Ar fi mai greu să fac naveta.

– Ai calificarea necesară pentru a conduce o astfel de organizație? Și dacă da, cum de-ai scăpat să nu se scrie în ziare cu lux de amănunte despre aceasta?

– Poate s-ar fi scris dacă i-aș fi lăsat să afle intențiile mele. Am diplomă de administrație a întreprinderii. Am petrecut ultimii doi ani făcându-mi ucenicia la o persoană foarte influentă, de fapt unul din investitorii noștri. Nu susțin c-am învățat totul în legătură cu corporațiile, dar în orice caz, destul ca profesorul meu să considere că mă pot descurca. A avut, de altfel, suficientă încredere în capacitatea mea, pentru a ne ajuta să găsim și ceilalți investitori de care aveam nevoie.

Hotărârea și disciplina lui Jason erau impresionante. Diana își dădea seama că mintea ei nici nu putea cuprinde sacrificiul și munca pe care el le investise în acest proiect.

– Ar trebui să accept acum și să fiu scutită astfel de neplăcerea de-a pierde, șopti ea, întrebându-l dacă avea vreo șansă în jocul pe care-l jucau.

– Îmi recunoști victoria?

Deveni încordat, știind că nu este posibil să se termine așa, atât de repede, nici nu vroia să câștige atât de ușor.

– Nu. Nu! strigă ea scuturând din cap, vocea instinctului spunându-i clar să nu se predea acum.

– Așa, da! Ești o fire mult prea luptătoare pentru a mă lăsa să câștig prin neprezentarea adversarului.

– Nu gândeai așa mai devreme.

– Mă pot înșela și eu din când în când. Făcu schițele sul și le introduse la loc în tubul lor protector, apoi o urmă pe Diana afară din birou. Și acum? Exersezi în noaptea aceasta?

– Da. Ar trebui să merg acasă. Trebuie să pun la punct exercițiul pe hârtie, înainte de a-l lucra pe gheață.

Antrenamentul avea să-i furnizeze acea distanțare necesară față de Jason, până când înțelegea ce se-ntâmplă între ei.

– Bine. Vreau să vin și eu cu tine. Te deranjează dacă asist?

Diana ezită surprinsă să constate că ideea ca Jason s-o privească nu-i produsese spaima la care se așteptase. Poate că spaima aceea paralizantă de-a se afla în fața unei asistențe critice începea în cele din urmă să dispară.

– De ce?

Ar fi putut protesta prima oară, când Jason o luase pe nepregătite și-apoi o înfuriase atât de mult, încât își uitase trecutul; acum, n-avea nici o scuză.

– Îmi place să te privesc cum patinezi.

– Sunt obișnuită să lucrez foarte târziu

– Și eu nu?

– Într-adevăr, ce prostie din partea mea! rosti stânjenită, așa cum nu i se mai întâmplase din adolescență. Îmi amintesc bine că programul de figuri impuse poate fi fixat la ore neobișnuit de târzii.

– Nu uita și spectacolele date de profesioniști, și ele extrem de târziu, așa că și eu sunt obișnuit cu acest ritm. În concluzie, ce facem? Mă întorc în apartamentul meu pustiu, iar tu la patinoarul pustiu, sau petrecem seara împreună?

În spațiul restrâns al mașinii, Diana se simți învăluită în căldura pe care corpul lui o emana și în voința lui atât de puternică încât părea să-i impună acceptul. Deși n-o atingea, aproape că-i simțea brațele în jurul ei. În ochii lui însă, dorința căpătase străluciri ademenitoare. Era ca o vrajă. Trebuia neapărat să rupă acea tăcere care o înlănțuia cu invizibile legături.

– Încetează!

– N-am făcut nimic, se disculpă el, ridicând mâinile.

Renunță să-l contrazică, de teamă să nu deschidă o cutie a Pandorei cu ale cărei daruri i-ar fi fost greu să se descurce deocamdată.

– Bine, poți veni.

– Promit să fiu cuminte.

Îl privi, dorindu-și mult să-l creadă, dar conștientă că nu trebuie să aibă încredere în el.

– Evaluarea ta poate fi foarte subiectivă.

– Așa e.

O sărută delicat pe frunte, simțind o mulțumire și-o împăcare cu lumea pe care de mult nu le mai cunoscuse.

Diana se rezemă de spătarul scaunului mașinii, privindu-l cum zâmbește. Cum se putea schimba atât de mult expresia chipului său, de la trăsături austere, la o sensibilitate nelimitată? Care era adevăratul Jason? Cât era de sigur să-ncerce să descopere adevărul?

Jason stătea pe banchetă, așteptând să-nceapă muzica. În drum spre patinoar, Diana îi spusese câte ceva despre Melinda, patinatoarea căreia îi compunea exercițiul. O urmări cu privirea până în centrul ringului, unde își luă poziția de începere. La primele acorduri ale muzicii, personalitatea ei dispăru în spatele celei a personajului pe care-l avea de interpretat. Pradă unei agitații crescânde, aruncă o privire spre patinele pe care și le adusese cât timp ea se îmbrăcase pentru antrenament.

Ce-ar spune dac-ar ști cât de mult își dorea să patineze alături de ea? Oare și-ar putea da seama de ceea ce are nevoie să primească de la ea? Deschise cutia și, pentru prima dată în viață acționă sub imperiul unui impuls de moment, fără să calculeze nimic altceva: își puse patinele, înnodă șireturile și intră pe ring. În clipa în care îi simți prezența, Diana avu un moment de ezitare și-l privi cu ochi întrebători.

– Dansează cu mine.

– Ești nebun.

Știau amândoi că erau necesari ani de zile pentru ca un cuplu s-ajungă la acea sincronizare perfectă care să le permită să evolueze împreună. Trebuia, întâi de toate, ca partenerii să

învețe să aibă încredere totală unul în celălalt. Lama patinei, nemilos de ascuțită, tăia mortal; o singură mișcare greșită era suficientă ca o nenorocire să vină pe neașteptate. Și totuși, privindu-se în ochi, își dădură imediat seama că acea clipă fusese predestinată încă de când s-au întâlnit prima dată.

În scurt timp, deja nu mai ascultau muzica, întreaga atenție concentrându-se în încercarea de-a se cunoaște și învăța unul pe celălalt.

– Ai încredere să încercăm o lansare?

– Da, veni răspunsul ei fără nici o ezitare. Orice dubii ar fi avut în legătură cu el, pe gheață știa că nu poate fi în mâini mai sigure decât ale lui.

Jason zâmbi, fremătând de o bucurie fără seamăn. Îi cuprinse talia cu mâinile și-o ridică, privind-o în ochi. Nu era nici o urmă de teamă în privirea ei. Jason execută o aruncare și Diana se răsuci în aer de parc-ar fi stăpânit întregul mister al gravitației și făcu o aterizare perfectă.

– Ești superbă – mai strălucitoare decât soarele. O ridică sus, deasupra capului, ținând-o suspendată acolo. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată în viață ceva sau pe cineva. Mi te dăruiești așa cum tocmai mi te-ai încredințat, fără teamă să te țin așa?

– Nu te cunosc aproape deloc, spuse Diana privindu-i chipul pe care se putea citi fără efort nevoia lui desperată.

– Asta era adevărat până înainte de această clipă.

– Când e vorba de patinaj, lucrurile stau altfel.

– Doar prin faptul că ne cere să dăm tot ce-avem mai bun, dacă nu vrem să fim sortiți eșecului. Efortul de-a o ține ridicată atâta timp începea să se cunoască. Răspunde-mi fără să te eschivezi, adevărul.

– Am nevoie de timp.

– De ce?

– Să te cunosc. Simțea deja tremurul ușor al brațelor lui. Lasă-mă jos înainte de-a începe să te doară mâinile.

– Observ că n-ai spus „înainte să te scap".

– Nu m-am gândit. Lasă-mă jos, insistă ea, simțind cum tremurul brațelor lui se intensifică.

– Răspunde-mi.

– Bine, cedă Diana, conștientă de faptul că el n-ar fi făcut-o niciodată. Dar, ăsta este șantaj.

O așeză înapoi pe luciul gheții.

– În nici un caz. Nu vezi ce ni se întâmplă?

– Văd doar că-i vorba de o nebunie. Nu ne potrivim. Mă înspăimânți și-n același timp îmi dai aripi să zbor spre soare; am încredere în tine aici, dar când nu suntem pe gheață, îți suspectez orice mișcare.

– Și mie mi se întâmplă la fel.

– Ce s-ar întâmpla dac-aș fi de acord să particip la proiectul tău?

– Între noi?

Diana încuviință din cap, căutând în expresia chipului lui răspunsul.

– Nu s-ar schimba nimic în afară de faptul c-am petrece mai mult timp împreună. Te-aș dori la fel de mult. Indiferent ce crezi despre ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute, vei fi întotdeauna liberă să alegi și să hotărăști. Te doresc atât de mult, încât parcă trec prin chinurile torturii unui torționar dement, dar în nici un caz nu voi lua ceva decât dacă mi se dă de bună voie. Nu sunt făcut pentru jumătăți de măsură. Mă dăruiesc ție total și-aștept ca, la rândul tău, să mi te dăruiești total.

– Așadar, totul sau nimic?

– Nu e întotdeauna așa când miza e ceva cu adevărat valoros?

Acum, când începea să-nțeleagă cât de importantă putea fi Diana pentru el, nu se mai mulțumea să-i descopere doar câteva dintre secrete, ci le vroia pe toate; vroia să îmblânzească văpaia focului și în același timp să-l lase să ardă, mai strălucitor ca niciodată. Diana îi susținu privirea încă o clipă, apoi își coborî pleoapele. Era conștientă de confruntarea care urma: voința lui împotriva voinței ei – mai simplu și totodată mai complicat decât își închipuise. Simțind-o încordată, Jason își dădu seama că e timpul să se retragă și s-o lase să se gândească în liniște. Nu-i plăcea paloarea ei; nu intenționa s-o sperie.

– Ești obosită; te duc acasă.

– N-ar fi trebuit să mă-ntâlnesc cu tine, șopti ea, așezându-și capul pe umărul lui când se simți ridicată în brațe, ea însăși mirată de schimbarea ei de atitudine când doar cu câteva clipe înainte era pregătită de luptă.

– Era inevitabil.

– Victoria ta?

– Nu; poate înfrângerea mea.

– Încerci să faci să mă simt mai bine?

– Nu; în nici un caz nu ai nevoie de compasiunea mea. Mai degrabă este invers. Stai liniștită ca să pot să-ți scot patina.

– Nu-i nevoie; fac eu asta. Se răsuci în brațele lui încercând s-ajungă la șiretul pe care el începuse să-l desfacă.

– Prefer să rămâi la pieptul meu.

– Ar fi mai bine să fiu cât mai departe de tine.

– Amândoi știm că nu-i adevărat, dar dacă asta te face să te simți mai bine, te poți amăgi cu această idee. Oricum, nu va mai avea nici o importanță în cele din urmă.

– Parcă ești o stâncă în mijlocul apei.

– S-au spus despre mine lucruri mai grave.

– De către prieteni sau de dușmani?

– Și de unii și de alții, deși am mai mulți dușmani decât prieteni.

– Nu poate fi adevărat.

– Știi bine ce înseamnă competiția. De ce ești atât de surprinsă?

– Nu există nimeni care să te iubească?

– Ba da; două persoane. Și încă una, pe care o respect

– Femei? Ghicise și brusc, se înfurie la gândul c-ar putea exista cineva în viața lui.

– Da, două: Lorelei și Pippa. Era conștient de gelozia ei și constată că nu-i displace spiritul ei posesiv.

– Iubite?

– Nu. Soră și mătușă, în ordinea aceasta, iar cealaltă persoană pe care am menționat-o e soțul lui Lorelei – un bărbat pentru care sora mea este însăși viața.

Așadar, Jason era capabil de afecțiune. Ziarele se înșelaseră în privința lui: nu era deloc un om de gheață. Chiar și acum, se arăta plin de grijă față de ea, îi vorbea, deschizând porțile spre viața și gândurile lui.

– Unde locuiesc? Era mai curioasă dacă îi va răspunde, decât în privința celor două.

– În Georgia, într-un orășel numit Tyrell, ca să fiu mai precis. Alex are o locuință acolo, unde îi place să se retragă din ritmul trepidant al afacerilor pe care le are în Atlanta. Casa mătușii mele este singura din apropiere. Mătușa mea e scriitoare și Lorelei a stat la ea cât timp a durat recuperarea după un accident. Atunci l-a cunoscut pe Alex… pe care l-a chinuit îngrozitor până când s-a lăsat convinsă să se mute cu el.

Neașteptându-se la atâtea detalii, Diana asculta atentă, implicându-se în povestire. Jason se transfigura când vorbea despre cei care erau importanți pentru el: avea ochii mai blânzi, vocea mai duioasă.

– De ce?

– Lorelei a suferit un accident de mașină foarte grav. Picioarele i-au fost afectate atât de rău, încât medicii, la un moment dat, nici nu mai credeau că va mai putea merge vreodată.

– Îngrozitor!

– Partea cea mai cumplită a fost că Lorelei era o gimnastă de calibrul tău. Era candidată la aurul olimpic. Și-a ratat cariera și… făcu o pauză cu mușchii încordați la amintirea calvarului prin care trecuse sora lui.

Durerea pe care Diana i-o citea pe chip deveni propria ei durere, la gândul că ea i-o provocase, făcându-l să retrăiască momentele acelea.

– Înțeleg că povestea are un final fericit, chiar dacă e infirmă.

Cuvântul acționă ca un detonator. Prea mulți oameni – propria familie, așa-numiții prieteni ai lui Lorelei, coechipierele ei – o etichetaseră pe sora lui drept infirmă.

– Să nu mai rostești acest cuvânt. Nu știi nimic despre situația respectivă. Lorelei nu e infirmă; șchioapătă puțin și i-au rămas câteva cicatrice, dar nu e infirmă. Călărește ca o amazoană și dă petreceri la care toți se luptă să fie invitați. Alex este un potentat într-un domeniu de afaceri în care competiția este acerbă, iar ea nu e cu nimic mai prejos.

Se ridică brusc, aproape trântind-o pe Diana.

– N-am vrut să spun nimic rău despre sora ta, spuse ea dându-se cu un pas înapoi și punând mâinile în șold, tot atât de furioasă ca și el. Sincer, o admir. Nu știu ce-aș fi făcut în locul ei. Eu am avut de ales să plec – să mă retrag de bună voie, nu mi s-a luat cu forța când eram pe punctul de a atinge

visul pentru care mă pregătisem muncind până la sânge. Cât despre Alex, îl apreciez chiar fără să-l cunosc. În orice caz, trebuie să fie un om deosebit pentru a vedea dincolo de aparențe. Mă bucur că sunt împreună. De-acum, deja țipa și gâfâia de indignare; cum o crezuse în stare de o astfel de lipsă de sensibilitate? Nu știu cum ți-ai putut imagina că un accident… o nenorocire care s-a abătut asupra surorii tale poate să-mi schimbe părerea despre ea. Acum, plec. Brusc, nu mai îmi face nici o plăcere să mă aflu în compania ta. Își luă cutia cu patine și se-ndreptă spre ușă, fără să-l mai privească.

Jason rămase țintuit locului, plin de regret. Nu intenționase s-o jignească, nu se așteptase la o astfel de reacție din partea ei. Apoi, furios pe propria-i stângăcie, porni după ea. Acum, va trebui s-o ia pas cu pas aproape de la început și să repare ce-a stricat.

Capitolul 6

– Stai! strigă el, prinzând-o de braț.

– De ce? Ca să-mi mai adresezi și alte insulte?

– Nu crezi că exagerezi? se străduia să-și păstreze tonul calm, deși mai degrabă ar fi scuturat-o până-ar fi tăcut.

– Nu.

– Ba da, își dădea seama că exagerase, dar n-ar fi admis pentru nimic în lume.

– Și dacă mi-aș cere scuze?

– O faci?

– Acum mă presezi.

– Tu nu m-ai presat?

Jason deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Probabil.

– Categoric.

– Stând aici împreună cu tine, vorbind despre trecutul meu, despre viața mea… e destul de greu.

– Îmi dau seama. Atunci, de ce-o faci?

– Simt nevoia.

– Explică.

– Nu, nu acum. Era rândul lui acum să-ncerce să se distanțeze de ea; știa că merită o explicație, dar îi era imposibil să i-o dea. Trebuie să mă mai gândesc. Încerc să rezolv câteva probleme și complexul este una dintre ele. Vreau să-ți ofer mai mult.

Diana înțelegea foarte bine cât de greu îi fusese să-i spună chiar și atât. Dorea să afle toată povestea, dar știa sigur că nu-l va întreba; în definitiv, și ea avea secrete pe care nu le spunea nimănui.

– Noi doi trebuie să rămânem împreună, șopti ea trist.

Durerea ei îl atinsese și-l răscolise; nu mai conta interesul lui, ci numai al ei. Abia o atinsese și o și făcuse să sufere.

– Așteaptă să-mi scot și eu patinele și pe urmă plecăm. Te duc acasă, așa cum ai vrut. Uită de complex și uită și de mine.

– În nici un caz. Indiferent ce suntem unul pentru celălalt, de data aceasta nu fug și nu te las nici pe tine să fugi. Tu ai intrat în viața mea, nu eu. Vei rămâne până la capăt.

– Uite ce ți-am făcut deja.

– Nu sunt un copil. Dacă tu reziști, rezist și eu.

Simțea însă cum se înfurie din nou, văzându-l redevenind rece la fel ca la început.

– La naiba, nu vezi că încerc să te protejez?

– Nu; nu văd decât un bărbat care încearcă să se protejeze pe sine însuși.

Jason se trânti pe bancă, desfăcându-și nervos șireturile de la patine. Privindu-i capul plecat, Diana se-ntreba ce gândește. În plus, era tot atât de uimită de atitudinea ei pe cât părea să fie și el. Nici unul din ei nu vorbi, nu numai până ajunseră la mașină, dar și până ajunseră acasă.

***

Jason privea cerul pe care zorii încercau să strecoare raze de lumină. Ar fi trebuit să-și dea seama. Diana era o femeie curioasă și inteligentă. Cât va mai dura până va începe să caute motivul hotărârii lui de-a începe o relație cu ea, de orice natură? Își strânse pumnul, simțind nevoia să lovească în ceva tare, care să-i provoace durere fizică. Emoții – le dorise și le ținuse la distanță atât de mult timp încât era în pericol să piardă orice legătură mai avea cu umanitatea. Evenimentele care-l făcuseră să renunțe la cariera competițională erau doar o parte a trecutului său. În fiecare zi se confrunta tot mai mult cu construcțiile dinăuntrul său. Sunetul ascuțit al telefonului îi întrerupse șirul gândurilor. Privi enervat aparatul și doar speranța sau teama că s-ar putea să fie Diana îl determină să răspundă.

– Ți-a trebuit cam mult timp, mormăi Pippa.

Jason se așeză pe marginea patului, oftând. Ar fi putut să prevadă că excentrica lui mătușă îl va căuta.

– Ce dorești? Sau ai sunat doar ca să mă hărțuiești?

Instinctul care n-o înșelase niciodată îi spunea Pippei că Jason are o supărare și că trebuie să-i vină în ajutor.

– Știi foarte bine; sunt la mijlocul unei cărți și numele tău tot apare și-mi distrage atenția. Ce pui la cale? Ultima dată când te-am văzut erai în drum spre Denver, sperând să găsești cheia încătușării tale. Spune-mi, cum merge?

– Nu merge. Numai față de Pippa avea suficientă încredere să-și rostească îndoielile cu voce tare.

– Ai de gând să vorbești sau trebuie să-ți scot fiecare cuvânt cu cleștele? Încruntată, începuse deja să caute numărul de telefon al agentului ei de călătorie. Numai trei oameni din toată lumea ar fi putut-o lua din mijlocul intrigii captivante pe care-o scria; primul dintre ei era Jason, deși aparent lăsa impresia că n-are deloc nevoie de ajutor.

– Am stricat totul.

– Cum? Ea spunea întotdeauna lucrurilor pe nume. Așa cum te cunosc, ai prea mult rafinament în relațiile cu femeile pentru a strica lucrurile.

– Ba da, am făcut-o: am insistat când ar fi trebuit să mă retrag, am spus o mulțime de adevăruri parțiale și culmea, am insultat-o imediat după ce-am forțat-o să recunoască faptul că mă dorește.

– Ești într-adevăr în încurcătură. Te-am prevenit că ideea aceasta a ta poate deveni periculoasă. E al naibii de greu să intri într-o lume de pasiuni și dorințe.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

– Stai deoparte câteva zile și lasă lucrurile să se liniștească pentru amândoi; apoi, e imposibil să nu apară o soluție.

– M-așteptam la un sfat mai interesant din partea unei scriitoare cu o imaginație atât de vie ca a ta, nu la un clișeu răsuflat. În plus, nu prea mă pricep să stau deoparte.

– Atunci, învață, înainte ca situația să devină cu adevărat ireparabilă.

– Chiar nu înțeleg ce pot rezolva stând.

– Vei fi surprins când vei vedea. Acum, închide și lasă-mă să lucrez mai departe. Mergi și joacă-te cu complexul tău sau găsește-ți altceva de făcut și las-o pe doamna ta în pace câtva timp.

***

Diana își scoase patinele, privind cu atenție în jur, la patinoarul gol. Nu-l mai văzuse pe Jason de două zile. Prin bunăvoința lui Nicky, știa că lucrările la proiectul lui se precipitau și că Jason venea acolo în fiecare zi și lucra în biroul lui, sau se-ntâlnea cu diverși antreprenori și arhitecți. Ziarele scriau despre planurile lui în legătură cu complexul, dar nu publicau nici o informație sau măcar un zvon despre viața lui.

Nu-nțelegea. Chiar dacă se retrăsese, ziarele continuau să scrie pe larg despre el. Ce se-ntâmpla acum? Și de ce-o

interesa pe ea? De ce-adormea și se trezea cu figura lui în gând? Și de ce nu se putea concentra și se surprindea tot mai des spionând pe la colțuri în speranța de a-l vedea?

***

Jason se retrase și mai mult în întuneric, până când Diana se urcă în mașină și plecă. De două nopți, o urmărise ca o umbră și rezistase nevoii imperioase de a-i vorbi. Doar sfatul Pippei îl determinase să tacă, s-aștepte… nici el nu știa ce.

Se-ntoarse, dezgustat și frustrat, nemaiștiind sigur ce vrea. Totul păruse atât de simplu. Proiectul pentru complex mergea bine, se perfectase vânzarea patinoarului, construirea pe terenul din jur urma să-nceapă imediat ce se-nbunătățea vremea. Brusc, hotărî că timpul așteptării trecuse. Se urcă în mașină și plecă spre apartamentul său, decis să dea încă o șansă relației cu Diana. Parcă, privind într-o doară spre casa pe care hotărâse s-o cumpere. Spre surprinderea lui, văzu lumini la ferestre. Șocul îl avu la vederea siluetei din prag. Ca de obicei, imprevizibila lui rudă era exact acolo unde nu trebuia, gata să se amestece în viața lui.

– Ce cauți aici?

– Sunt cavalerul venit în ajutorul tău, răspunse Pippa, deloc deranjată de tonul lui iritat, purtând pe buze zâmbetul unei pisici cu burta plină cu canari.

– În nici un caz nu vei rămâne aici, mormăi el, sărutând-o. Întotdeauna, grija ei față de el îl mișca.

– De fapt, și eu aș prefera să fiu acum acasă și să-mi continuu povestea, dar, din moment ce mă tot gândesc la tine, este exclus. Așa că, de dragul meu, nu al tău, am sărit într-un avion. Lorelei era distrusă, desigur.

– Mai degrabă, cred că speră ca problema mea să te rețină cât mai mult.

– Foarte probabil, se amuză Pippa de această idee, dar e prea amabilă ca să spună – spre deosebire de tine, diavol cu limba ascuțită ce ești! Pentru că mă iubește, este oarbă la manipulările mele, pe când tu mă vezi așa cum sunt și reacționezi în consecință; dar, am nevoie de așa ceva.

– Încerci să schimbi subiectul. Poți face pe oricine altcineva să creadă cât ești de nevinovată, dar pe mine nu mă poți păcăli. Spune-mi, de ce ai venit?

– S-ajut. Când mi-ai spus prima dată ce intenții aveai, am fost îngrijorată – atât pentru tine, cât și pentru femeia despre care crezi că te poate ajuta. Știu însă că ai un instinct animalic pentru ceea ce este cel mai bine pentru tine. Crezi că, aflându-te în preajma Dianei, te va ajuta să te descătușezi și, prin aceasta, să dai viață și pasiune stilului tău de patinaj. Sunt total de acord. Nu-mi place că te-ai transformat, tot așa cum nici ție nu-ți place. Ai nevoie de flacăra Dianei. Am văzut casetele pe care le-ai lăsat acasă la mine, acelea de când participa la competiții. Te-nțeleg foarte bine, dar nu știu dacă și tu înțelegi.

– Pippa, țin la tine mai mult decât la orice altcineva, dar nu te voi lăsa să te amesteci.

– Partea bună este că nu mă poți opri. Înaintă în living și se așeză pe canapea, bluza extravagantă din mătase dezgolindu-i umerii. Ai crescut sub ochii mei; te-am văzut formându-ți personalitatea; luptând împotriva presiunii impuse asupra ta; am văzut cum ai învățat să te bazezi pe tine însuți și cum te-ai maturizat înainte de-a împlini șase ani; ți-am văzut deziluzia când fratele tău a obținut locul la școala tatălui vostru în urma unui aranjament care trebuia să pară o simplă întâmplare norocoasă; te-am urmărit parcurgând drumul până în vârful piramidei cu o voință de fier și, de asemenea, am văzut cum îți încătușezi orice emoție, până ce acest lucru a devenit vizibil chiar și pentru comentatori. Te-am urmărit în seara când ai câștigat ultima dată campionatul; seara în care așa-zisul cel mai bun prieten al tău a fost accidentat. Reporterul care te-a intervievat chiar după ce-ai câștigat te-a întrebat ce părere ai despre cele întâmplate și care crezi c-ar fi fost finalul dac-ați fi rămas amândoi în competiție.

– I-am răspuns c-aș fi câștigat. Eram în formă maximă și era ultimul meu an în care participam la competiții. Am vorbit ca un prost arogant, spuse Jason încet, privind dincolo de ea, undeva în trecutul de care vroia să se detașeze.

– Știu de ce te-ai retras.

– Am spus tuturor de ce: am vrut să mă retrag când eram în formă maximă și la apogeul carierei.

– Sună bine pentru presă, dar nu acesta e adevărul. Începeai să-ți dai seama cât te-a costat patinajul și acea căutare a perfecțiunii care ți s-a inoculat de când erai mult prea mic pentru a lua propria hotărâre. Bănuiesc că, într-o dimineață, te-ai trezit și ai constatat că nu poți să simți nimic, sau aproape nimic.

– Poate. Ar fi vrut să nege, dar nu putea.

– Este ciudat cât de mult pot însemna lucrurile mărunte în viața noastră. Uite, de exemplu înmormântarea tatălui tău. N-ai putut fi prezent din cauza concursului acela din Europa.

Jason se încordă, dar tăcu. O cunoștea foarte bine pe Pippa și știa că n-avea rost să-ncerce s-o întrerupă când urmărea ceva.

– N-ai știut că era în spital; n-a lăsat pe nimeni să-ți spună, pentru că vroia să câștigi campionatul. Nici nu vreau să mă gândesc ce-aș fi simțit în locul tău dacă mi-ar fi fost răpite acele ultime clipe alături de cineva care ar fi jucat un rol atât de important în viața mea.

– Am înțeles de ce-a făcut-o și, oricum, tot n-aș fi putut face nimic, așa că nu cred că m-am simțit vinovat.

– Și înmormântarea?

– Ce-i cu ea?

– Eu te-am chemat, ții minte? Ai refuzat să vii fără nici o ezitare. În glasul ei nu era nici un fel de condamnare. Știam amândoi ce sacrificii se făcuseră.

– Nici el n-ar fi vrut să plec în mijlocul competiției.

– Dar nu acesta a fost motivul, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Adevărul. Ai nevoie de adevăr. Fără, nu poți supraviețui.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ascultă-te pe tine însuți. Altcineva s-ar înfuria din cauza indiscreției mele. Tu, însă, nu poți fi jignit, nu obosești și nu te înfurii.

– Ba da, mă înfurii! Și-ncă rău de tot!

– Nu cred! Din cauza Dianei?

– Da, ți-am spus c-am stricat totul. Planurile mele s-au dus. I-am spus totul, mai puțin motivul pentru care mă aflu aici.

– Nu-i de mirare că mi-ai răspuns la telefon de parcă ai fi fost lovit de o mașină. Tu și planurile tale alcătuiți un tot inseparabil. Nu ratezi niciodată.

– Uite c-am ratat acum… am plătit pentru toate dățile când totul a mers perfect.

– Prostii!

– Încetează cu sclipirea asta din priviri! Faptul c-ai fost de folos în cazul lui Lorelei și Alex nu înseamnă că-ți voi aprecia și eu serviciile. În primul rând, am venit pentru Diana din motive profesionale. Încă n-am mai văzut un mod de execuție atât de plin de pasiune. Ai văzut și tu: de când era adolescentă era capabilă să topească pur și simplu gheața, transformându-se într-o torță vie în timp ce dansa. De când a devenit coregrafă, fiecare patinator ce are privilegiul să lucreze un exercițiu

compus de ea poartă amprenta pasiunii ei. Acesta este motivul pentru care mă interesează și i-am urmărit evoluția pe parcursul acestor ani.

– Ești liber să te minți cât dorești, dar nu te aștepta să cred și eu. Această Diana pare să fie exact femeia de care ai nevoie să-ți topească puțin ghețarul format în jurul inimii tale. Abia aștept s-o cunosc.

– N-o vei cunoaște.

– Și cine mă va opri? Din câte știu, asta este o țară liberă.

– Nu face așa ceva. Du-te acasă și continuă-ți cartea. Sunt suficient de mare și de versat ca să am singur grijă de viața mea. Nu sunt Lorelei și nici tu nu ești zâna cea bună care îndeplinește orice dorință.

– Lasă-mă să te ajut. Știi bine că pot. Mi-ai spus c-ai stricat lucrurile, spune-mi, cel puțin, în ce fel, poate te ajut să repari măcar atât.

– Nu poți. Mi-am lăsat libidoul să dicteze; m-am grăbit și-am fost sancționat pentru prostia mea. Trebuie să înghit această umilință și să încerc un alt mod de abordare. Dacă nici așa nu merge, voi căuta pe altcineva.

– E chiar atât de ușor? În toți acești ani, nu-l auzise niciodată vorbindu-i ei pe acest ton, ci numai altora.

– De ce n-ar fi? Ai uitat că sunt un ghețar? „Omul de gheață".

Studiindu-l îndelung, Pippa se decise: cu sau fără cooperare din partea lui, îl va ajuta.

– Acum, dacă tot am venit, pot să mai rămân o săptămână?

– Nu te vei amesteca?

– Nu, răsuflă ea ușurată auzind modul de formulare.

– Bine. Abia acum, când se destinse puțin, își dădu seama cât de încordat și îngrijorat fusese. Poți rămâne și mai mult, dacă dorești. Imediat ce voi fi mai liber, te duc la schi. Îți vor plăcea și magazinele de-aici. Sunt convins că vei găsi ceva pe gustul tău extravagant.

– Și Alex mă tachinează pentru stilul în care mă îmbrac, recunoscu ea, aruncând o privire spre bluza ei roșu aprins și mov și spre șalvarii pe care-i purta. Mi-a promis chiar că-mi plătește cauțiunea dacă voi fi arestată din această cauză.

– Știam eu de ce-mi place individul.

Cu fiecare cuvânt rostit, Jason își recăpăta stăpânirea de sine și controlul asupra lumii din jurul său care-i reda siguranța; în timp ce Diana își relua locul undeva într-un colț al minții lui, acolo unde stătuse de altfel atât de mult timp.

– Seamănă cu tine.

– E mai bun.

– Asta e ceea ce-ți închipui tu. Ei, acum merg la culcare. N-aș putea spune că orele acestea – extrem de târzii, sau extrem de devreme, depinde de punctul de vedere, îmi plac…

– Să știi că ești îmbrăcată foarte frumos.

Zâmbetul neobrăzat, aproape imoral al Pippei a fost imaginea cu care Jason s-a despărțit în minte de ea, înainte ca fiecare să se ducă la culcare.

***

– V-ați rătăcit? Vă pot ajuta cumva?

Pippa se-ntoarse încet spre acea voce îndatoritoare și caldă și o evaluă dintr-o privire pe femeia pentru care venise Jason. Era, categoric, extrem de frumoasă, dar punctul de maximă atracție îl constituia expresivitatea ei.

– Ce bine-ar fi! De obicei mă orientez bine și sunt convinsă că și nepotul meu știe să dea indicații foarte precise, dar nu mă descurc deloc cu această schiță pe care mi-a desenat-o, spuse ea întinzându-i acea foaie de hârtie cu desenul pentru modificarea căruia avusese nevoie de aproape douăzeci de minute.

– Unde doriți s-ajungeți? întrebă Diana privind mirată acea încurcătură de linii care nu semăna în nici un caz a hartă.

– În centru.

– Mă-ndoiesc că veți reuși orientându-vă după această schiță.

– I-am spus lui Jay să-mi traseze o rută care să-mi permită să văd cât mai mult din oraș până la magazine. Stau aici doar o săptămână și vreau să profit de fiecare zi pentru a vedea cât mai mult posibil.

– Dacă-mi permiteți, voi modifica puțin harta, astfel încât să vă puteți descurca, se oferi Diana, simpatizând-o pe această necunoscută care părea să descindă dintr-un basm, cu părul ei lung blond argintiu și ochii ireal de albaștri.

– Vă rog.

Așadar, aceasta era femeia în stare să încălzească o inimă înghețată. Era o frumusețe, dar nu acest lucru se remarca în primul rând la ea; pe chipul ei se vedeau clar puterea și curajul și fiecare fibră a corpului ei suplu degaja o energie greu de stăpânit. Dac-ar fi căutat în toată lumea, Pippa n-ar fi găsit pe cineva mai potrivit pentru nepotul ei.

– Există vreun telefon în apropiere? întrebă ea, știind foarte bine că se afla în fața casei Dianei, până unde reușise s-ajungă după ce golise cu atenție benzina din rezervorul mașinii închiriate. Aflând ora de plimbare a Dianei, aranjarea acestei întâlniri devenise un fleac.

– Aveți vreo problemă?

– Mă tem c-am rămas fără benzină.

– Nu vă faceți griji. Eu locuiesc aici. Puteți telefona de la mine și, cât timp așteptați să vină cineva să vă ia, putem bea împreună un ceai cald.

– Mi-ar face mare plăcere. Ați fost foarte amabilă. Mă numesc Phillippa; prietenii îmi spun Pippa.

– Diana Diamond, răspunse ea, strângând mâna ce i se întinsese cu un gest franc. Să intrăm și să-ncercăm să rezolvăm problema.

Capitolul 7

– Mi se pare absolut fascinant. Când te-ai hotărât să faci coregrafie în loc să treci la profesionism?

Pippa o studia discret pe Diana, înțelegând cât de greu trebuie să-i fi fost lui Jason, neobișnuit cu o astfel de franchețe, dar, pe de altă parte, nefiind atât de lipsit de sensibilitate încât să ia ceea ce-i trebuie de la cineva atât de vulnerabil și lipsit de apărare.

Diana ridică din umeri și bău puțin din ceaiul de mentă. Spre surprinderea ei, vorbea acelei necunoscute ca unei prietene. Întrebarea Pippei era logică și trebuia să-i răspundă cu atenție.

– N-a fost o decizie gândită cu mult timp înainte, ci mai mult ceva întâmplător. Nu m-am așteptat la valul de publicitate când m-am retras din viața competițională. Simțeam nevoia să fac o pauză ca să hotărăsc ce voi face mai departe. Părinții mei au o cabană în munți, așa că m-am dus

acolo și, după câteva zile de singurătate petrecute acolo… Făcu o scurtă pauză, amintindu-și cât timp trecuse până se simțise destul de bine ca să-și dea seama unde era; nu va uita niciodată acele zile. Nimeni n-a știut cât o costase acea decizie. Aveam nevoie de ceva care să mă scoată din starea în care mă aflam și singurul lucru pe care l-am găsit acolo a fost o bandă cu muzică clasică și mi-am compus un exercițiu; am considerat această întâmplare un adevărat noroc. De fapt, se gândea că parcă-și căuta pedeapsa, gândindu-se să-nceapă din nou să patineze, când fizic era pur și simplu la pământ. Am mai încercat o dată, continuă ea, comprimând într-o frază atâtea luni de încercare de recuperare, eșec și desperare; n-a fost perfect, dar era o promisiune care pare să fi declanșat ceva în interiorul meu. Când descoperise că nu mai suportă să evolueze în fața spectatorilor și a criticilor, fusese distrusă – simțise cum i se taie orice legătură cu singura lume pe care o cunoscuse vreodată. Mama ei fusese cea care avusese ideea salvatoare pentru a putea rămâne în domeniul de care era încă pasionată. Un mod ciudat de a începe, nu-i așa? conchise ea, străduindu-se să zâmbească.

Pippa înțelese mai mult decât era Diana dispusă să lase să se vadă și nu se înșela: femeia aceasta trecuse printr-o mare suferință care-o făcuse să devină mai puternică decât oricând. Pentru că rolul pe care-l juca impunea acest lucru, Pippa îi făcu la rândul ei o confidență.

– Nu mi se pare. Așa am aflat și eu că adevărata mea vocație e scrisul. Momentul de maximă satisfacție este când îți dai seama că te simți pe deplin împlinit în urma a ceea ce faci.

– Nu mi-a venit să cred când mi-ai spus că ești scriitoare. N-am mai cunoscut nici o scriitoare până acum.

– Nu suntem niște ființe ciudate, așa cum ne cred cei mai mulți.

– Suna fascinant, dar cred că e ca oricare altă meserie. Dincolo de strălucirea de la exterior, sunt convinsă că este nevoie de multă trudă și curaj.

– Cred că nici eu n-aș fi putut să exprim mai bine, recunoscu Pippa, din ce în ce mai încântată de compania acestei tinere, astfel încât, la venirea echipei de service, regretul ei că trebuie să plece a fost cât se poate de sincer.

La rândul ei, și Dianei îi părea rău să se despartă de Pippa alături de care petrecuse o după-amiază atât de plăcută.

– Ți-ar face plăcere să luăm cina împreună? întrebă ea, cedând unui impuls de moment.

– Am o idee mai bună, răspunse Pippa după ce se prefăcu a se gândi câteva clipe, ca pentru a verifica un program extrem de încărcat. De ce nu vii tu să iei cina cu mine și cu nepotul meu?

– Nu… poate că nepotului tău nu-i place ideea de-a avea, vrând-nevrând, un musafir la masă. În plus, mai târziu am de lucru.

– Pe nepotul meu nu-l deranjează nimic.

– Ah, încă unul de tipul ăsta… șopti Diana involuntar.

– De ce, există un astfel de individ dur în viața ta?

– Nu chiar, recunoscu Diana, ea însăși surprinsă de faptul că n-o deranja deloc să discute despre Jason cu această

femeie. Am crezut la un moment dat că da, însă ne-am certat pentru ceva atât de banal, încât aș putea să jur c-a făcut-o intenționat, ca pretext pentru a ne despărți. M-a condus acasă și de atunci nu l-am mai văzut. Nici ea nu înțelegea persistența acelui sentiment de regret; petrecuse atât de puțin timp împreună cu Jason, încât ar fi trebuit să-i fie foarte ușor să-l uite.

– Probabil că și el e furios pe sine însuși pentru c-a lăsat un fleac să ia o astfel de amploare.

– Nu este cazul; mă-ndoiesc că este în stare de un sentiment care să determine o asemenea reacție.

– Sună destul de dur din partea ta, comentă Pippa abținându-se totuși să-i ia apărarea lui Jason.

– Poate că vorbesc așa doar pentru că sunt supărată.

– Oare?!

Diana se așeză, studiind cu mai multă atenție fața Pippei și mai ales ochii în care remarcă hotărâre și inteligență, dublată de o subtilitate care friza aproape viclenia

– Pari schimbată. Chiar mi se pare că și vorbești altfel decât când ai venit… mai hotărât… Deodată, ceva i se declanșă în minte. Pippa… auzise de două ori în câteva zile acest nume… Mă-ndoiesc că este un nume atât de comun încât să fie vorba de o coincidență; și un nepot numit Jay… Dându-și seama că devenise victima încă uneia din manipulările lui Jason, se înfurie, izbucnind în mod necontrolat. Nu știu cum de n-am văzut până acum! Ce-aveți toți, voi din familia Starke? Aveți ceva în gene care vă împinge să vă jucați cu viețile

oamenilor? Sau poate că duceți o existență atât de anostă încât singura bucurie este să le faceți necazuri altora!

Pippa, care avea un temperament la fel de vulcanic ca al Dianei, se strădui să se abțină, încercând să deslușească sentimentele ce determinaseră reacția atât de violentă a acesteia.

– În primul rând, nu sunt o Starke. Mama lui Jason e sora mea, așa că nu-mi atribui trăsăturile de caracter ale tatălui lui Jason.

– Nici măcar nu-ți pare rău pentru ce-ai făcut, nu-i așa?

– Nu și sunt sigură că dac-ai ști care e miza și dac-ai fi în locul meu, nu ți-ar părea nici ție.

– Nu fi atât de sigură. Diana se ridică și începu să umble nervoasă prin cameră. Nu înțelegea nimic; ar fi putut s-o dea afară pe Pippa și totuși, o lăsa să rămână în continuare. El te-a trimis?

– Era și timpul să-ntrebi. Eu asta aș fi făcut imediat.

– Asta pentru că și tu și el sunteți mult mai familiarizați decât mine cu astfel de proceduri. Nu mi-ai răspuns încă. El te-a trimis?

– Nu s-ar spune. Când va afla cum i-am încurcat schița și-am golit rezervorul mașinii ca să rămân în pană chiar aici, e-n stare să mă trimită înapoi în Georgia, strivită între paginile ultimei mele cărți.

– Atunci, de ce-ai venit? Și de unde știai de mine?

– Știam, pentru că Jason a discutat cu mine planurile în legătură cu complexul și cu tine înainte de-a veni aici. Are

nevoie de tine, de talentul și de renumele tău pentru centrul lui. Cum de un lucru atât de simplu a putut degenera în ceva atât de complicat? Tu și Jason păreați a fi în contradictoriu. Îmi cunosc bine nepotul – nu va renunța. Toată viața a învins obstacolele care altora ar fi părut insurmontabile. Spune că ești cea mai bună. Așa este?

– De unde să știu? Și chiar dac-aș ști, cum aș putea să reușesc? Decât dacă, desigur, aș vrea să par o proastă arogantă.

– Asta e una din deosebirile dintre tine și Jason. El ar fi spus despre el că e cel mai bun. Chiar dac-ar fi părut arogant, ar fi spus adevărul fără ocolișuri. Acest tip de sinceritate costă. Jason a învățat să se apere aproape înainte de-a învăța să citească. A învățat singur cum să-și organizeze lumea pentru a obține ceea ce-i trebuie fără a se baza pe nimeni, fiindcă toți cei din jurul său încercau să-l folosească astfel încât să le servească propriile interese. Instinctul lui de supraviețuire funcționează perfect. Ai petrecut și tu o parte din viață în lumea lui și știi care e miza.

– Așa justifică el manipularea oamenilor?

– Categoric nu ești o femeie înverșunată, dar acum așa pari. Ce-a făcut Jason atât de îngrozitor? N-ați făcut dragoste – n-ar fi atât de prost dispus și, în plus, nu face aventuri de-o noapte când ceva sau cineva este atât de important pentru el.

– Nu știu cum gândiți voi, dar pentru mine, scopul nu justifică mijloacele. Nu-mi place să fiu manipulată, mințită, sau să mi se ascundă ceva, și categoric nu-mi plac oamenii care mi se furișează în viață, ascunzând motivul și modul în care au pătruns

– Te-ai simțit rănită în mândria ta? Jason se simte și mai mult rănit, și cauza ești tu. Vreau să-l ajut. Și acum, după ce te-am cunoscut, indiferent dacă mă crezi sau nu, vreau să te ajut și pe tine. Nu-ți pot descrie în ce agitație am fost ca să pot pleca din Georgia și veni aici. Nu Jason m-a chemat; n-ar fi făcut-o nici dacă i-ar fi fost viața în joc. Consideră că nu are dreptul de a cere nimic nimănui. Dar țin mult la el. Între noi e o diferență de șase ani și mi-e ca un frate. Înseamnă pentru mine tot atât cât Lorelei înseamnă pentru el. Amândoi sunt foarte deosebiți. S-au născut într-o familie care n-a văzut la ei decât extraordinara lor capacitate fizică și amândoi vor purta până la moarte cicatricele lăsate de talentul lor. Nici unul din ei nu se poate împlini dacă n-are alături omul potrivit care, la rândul său, trebuie să fie cu totul deosebit. Lorelei l-a găsit pe Alex. Jason e încă singur, din ce în ce mai izolat. Acest complex este șansa lui de a reface punțile către oameni. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a te determina să-l asculți măcar.

– L-am ascultat. Va fi un loc minunat, nu însă singurul în care copiii sunt pregătiți să intre în arena sportivă, expuși capriciilor unui juriu internațional. Nu pot să mă implic în așa ceva; știu foarte bine ce înseamnă. Își vârî mâinile în buzunare, încercând zadarnic să se calmeze. Când am avut curajul să spun „destul“, presa a-nceput să caute un motiv secret; unele presupuneri de-ale lor erau absurde, altele, însă, erau niște afirmații destul de grave, chiar macabre, de exemplu de la faptul că eram însărcinată în urma relației mele cu un patinator rus, până la presupusa boală incurabilă de

care sufeream. Familia mea și cu mine eram urmăriți ca niște criminali. Timp de aproape doi ani, a fost un coșmar. Chiar și acum s-ar mai putea să existe un ziarist care, din lipsă de altă ocupație, să-ncerce să dezlege iar misterul. Dacă apar lângă Jason, tot acest gunoi va ieși din nou la suprafață. Jason, chiar dacă s-a retras, e un subiect fierbinte pentru presă. Cred că el oricum face tot posibilul pentru a oferi mass-mediei un subiect.

– Atâta timp cât presa crede că știe despre ce e vorba, îl lasă în pace. Jason e probabil și mai înverșunat decât tine în ceea ce privește viața sa personală. Ai dreptate, dă întotdeauna un subiect de comentat, ca apoi în timp ce ziariștii caută să-l aprofundeze, să dispară.

– Femeile? Imediat ce rosti cuvântul, Diana își dădu seama de greșeala tactică pe care o făcuse.

– Spuneai că nu te interesează ca bărbat.

– Așa e, dar dacă voi intra în colectivul lui, n-aș vrea să fiu implicată în cine știe ce conflict și acuzată, deși relația mea cu el e strict profesională.

– M-ai convins, scumpa mea.

– Bine, oricât ar părea de stupid, țin la el.

– Perfect, spuse Pippa frecându-și mâinile satisfăcută, ca o vrăjitoare deasupra cazanului cu loțiune magică. Mai întâi de toate, ai grijă ca Jason să nu știe ce simți. În ceea ce privește îmbrăcămintea, nu e nevoie să faci nimic: și culorile pe care le porți și stilul sunt absolut grozave, continuă ea, ignorând privirea uimită a Dianei. Faptul că ai casa ta este categoric un

avantaj, mai ales că este un cămin atât de plăcut. Deși nu-și dă seama, Jason este grozav de atras de confortul și tihna unui cămin cald, adică exact de atmosfera de la tine.

– Ai de gând să pui la cale o căsătorie? întrebă Diana, deopotrivă amuzată și exasperată.

– Sigur că da, doar n-am renunțat degeaba la trei capitole care până acum ar fi fost deja terminate. N-ar fi meritat să vin doar pentru partea de afacere. De fapt, Jason nici n-ar fi avut nevoie de ajutor în acea privință; dac-ai fi încercat să-l refuzi, ar fi apelat în cele din urmă la altcineva și poate că această experiență i-ar fi dat o lecție vanității sale.

Există momente în viața fiecărei femei în care trebuie să cedeze inevitabilului, dacă nu vrea să riște o durere insuportabilă – de exemplu, nașterea unui copi, prima relație cu un bărbat, sau, ca acum, când pasiunea este atât de strâns împletită cu teamă, încât instinctul îți dictează să lupți sau să fugi.

Diana era o luptătoare; învățase cât costă să fugi.

– Bine, dar de data asta nu mă voi mai lăsa manipulată de voi fără să-mi spun cel puțin cuvântul.

Pippa acceptă, ca și cum era de la sine înțeles că se așteptase la așa ceva.

– Știi că te dorește.

– Mi-a spus.

– Și ce i-ai răspuns?

– Am fost de acord, după care el a dispărut în urma unei discuții despre care ți-am povestit.

– Tipic pentru nepotul meu cel nătâng. De fapt, el nu face niciodată nimic dacă nu e pregătit dinainte. Probabil a stat și-a luat în calcul toate posibilitățile.

Când telefonul sună brusc, amândouă tresăriră.

– Bună, Jason, șopti Diana, încercând să-și ascundă surprinderea.

Pippa veni imediat lângă ea și-i depărtă receptorul de ureche, astfel încât să poată auzi amândouă.

– Vroiam să știu dacă te-ai mai gândit la propunerea mea.

– Spune-i că nu, șopti Pippa.

Diana repetă ce-o învățase Pippa, extrem de curioasă. Nu știa dacă face bine lăsând-o să se implice, dar, pe de altă parte, știa că n-ar fi putut-o împiedica sub nici o formă.

– Mă întâlnesc cu arhitecții astăzi. Mă gândesc că planul lor te-ar interesa.

– Când?

– La ora patru. Vei veni?

– Unde ne-ntâlnim?

– Aș putea veni să te iau de acasă.

– Prefer să nu depind de tine în ceea ce privește mijlocul de transport, răspunse ea, ignorând gestul energic de încuviințare al Pippei.

– Ar fi trebuit să-ncep prin a-mi cere scuze.

– Ar fi fost frumos, mai ales dacă ai fi făcut-o sincer, nu cu intenții ascunse, ca de obicei.

– Sunt sincer. M-am purtat prostește.

– În ce privință?

– Te-am presat, atât din punct de vedere profesional, cât și personal, dar cele două laturi erau inseparabile în mintea mea. Nici nu-și mai amintea de când nu mai dăduse cuiva o explicație asupra modului său de acțiune.

– Și-acum?

– Cred că vrei să mă pedepsești.

– Vreau să știu cum stau lucrurile înainte de-a mă apuca din nou.

– Vrei să-ți promit că te voi lăsa în pace?

– Îmi promiți?

– Nu.

– Nici nu mă așteptam.

– Și-acum, încotro ne-ndreptăm?

– Depinde de tine. Oricum, n-o vom lua pe același drum ca până acum. Nu voi accepta să fiu sacrificată doar pentru că tu nu vrei să cedezi.

– Mi se pare normal. Ce alte condiții?

– Onestitate totală; fără rezerve, de data aceasta. Dacă pun o întrebare, continuă ea simțindu-l că ezită, vreau un răspuns și nu tăcere dacă întrebarea mea nu-ți convine. Ți se pare un preț prea mare?

– Bine: sinceritate cu orice preț. Mă aștept la același lucru din partea ta. Știa că e prins într-o capcană, dar își asuma riscul.

– De acord, acceptă și ea, îngăduindu-și încă o mică rezervă.

Închise telefonul, conștientă că de data aceasta regulile erau în favoarea ei și deținea controlul.

– Aș fi putut să nu mai fac acest drum, șopti Pippa. Se pare că știi exact cum să-l abordezi pe Jason.

– Învăț.

***

Jason privi lung telefonul, nedumerit de ceea ce se-ntâmplase. Într-o clipă, Diana îl determinase să accepte ceva ce-i va cauza negreșit neplăceri. Cu toate acestea, obținuse promisiunea ei de-a veni la întâlnirea cu arhitecții. La naiba, o vroia alături de el. Trebuia să vadă ea însăși cât de valoroasă avea să fie pentru întregul proiect. Sperase să se poată încălzi un timp la focul pasiunii ei, dar descoperi că, dacă se apropie prea mult, riscă să ardă de viu. De aceea se retrăsese, reevaluându-și nevoile și riscurile. Nu va ceda trupului său care tânjea după ea. În definitiv, el trebuie să fie stăpânul vieții lui. La naiba, pasiunea! Avea alte planuri. O femeie nu era decât o femeie. Privi încruntat biletul cu numărul de telefon al acelei atât de atrăgătoare însoțitoare de la bordul avionului, pe care o cunoscuse venind spre Colorado.

Problema era că dorința minții nu coincidea cu dorința trupului. O dorea pe Diana, nu un substituit al ei. Aruncă biletul, neavând în fața ochilor decât imaginea Dianei. În definitiv, abstinența era un exercițiu la fel de bun ca oricare altul.

Capitolul 8

Diana conducea, gândindu-se la întâlnirea la care avea să participe, la Jason, la neobișnuita lui mătușă. Ciudat, o iertase pe Pippa pentru încercarea de-a o fi înșelat. Cât despre Jason, nu știa exact ce vroia de la el. Experiența anterioară o făcuse să fie destul de prudentă în relațiile ei lăsă inima să conducă și adesea constata că-i prea târziu să mai evite durerea. Jason n-o lăsase indiferentă – nu i-ar fi folosit la nimic să nege acest lucru. Reușise să vadă frânturi din omul care-ar fi putut fi, înainte să-nvețe să se retragă în carapacea lui de protecție. Îi plăcea de acel bărbat și vroia să-l cunoască mai bine, dar, ciudat, ceea ce-o intriga și-o atrăgea cel mai mult era acea fațetă de maestru al duplicității și eschivării. Intuia adânc înăuntrul lui o pasiune latentă care-l transfigura complet în unele momente, ca acelea în care dansaseră pe gheață.

Planurile pentru complexul lui nu mai constituiau un subiect de controversă între ei. Era timpul să se detașeze de

trecut și să privească spre viitor, iar proiectul lui îi oferea exact această șansă. Opri în fața biroului și văzu mașina lui Jason puțin mai departe.

– Mă bucur c-ai venit, spuse acesta, venindu-i în întâmpinare.

– Am spus că voi veni.

– Uite, hai să ne purtăm ca și când abia ne-am cunoscut și între noi nu e decât dorința comună de-a realiza ceva deosebit.

Surprinsă, Diana îi studie expresia feței, dincolo de stăpânirea de sine, se vedea și sclipirea slabă a unei dorințe – zidul încă nu se năruia, dar se vedeau primele fisuri.

– Este posibil?

– Orice este posibil dacă-ți dorești neapărat.

Simți cum Diana se relaxează și consideră aceasta ca pe o acceptare din partea ei. Se simțise ridicol așteptând-o în mașină, dar dorise să-i poată spune aceste câteva cuvinte. Era timpul să înceteze cu greșelile și să revină la planul lui inițial. Încet, un zâmbet luminos îi netezi trăsăturile înăsprite de ani de disciplină dură.

Diana uită toate motivele pentru care-și propusese să fie prudentă; acesta era bărbatul pe care-l căuta în visurile ei; acesta era bărbatul care reușea s-o facă să se dezinhibe și să retrăiască iubirea pentru patinaj.

Se priviră mult timp în ochi, fiecare încercând să găsească adevărul. Apoi, ca și când ar fi luat o hotărâre comună, porniră, el încă mai atingându-i ușor umărul cu mâna.

***

Jason intră în apartament, fredonând ușor. Mirosul de ars care-i luă cu asalt nările cum intră nu reuși să-i strice buna dispoziție.

– Nu vreau să știu ce-ai ars, Pippa, ci doar dac-ai făcut o rezervare la un restaurant bun.

După cum era de așteptat, Pippa stătea în mijlocul unui haos: toate oalele și cratițele din bucătărie erau înșirate în jurul ei, mașina de spălat vase plină, în chiuvetă, prosoape arse.

– Chiar dacă nu mă crezi, să știi că totul a mers perfect până când a sunat telefonul.

– Sigur că nu te cred. Oricine te cunoaște puțin știe ce catastrofă ești în bucătărie. Toată mizeria asta e opera ta, așa că să nu te aștepți să mă ofer să te ajut să faci ordine.

– Trebuie să m-ajuți.

– Nici nu mă gândesc.

– Doar nu vrei ca Diana să vadă ce-i aici.

– Ce vrei să spui?

Jason se opri din mers și se-ntoarse spre ea atât de brusc, încât doar reflexele sale extrem de rapide îl ajutară să-și mențină echilibrul

– Cum… Unde-ai cunoscut-o pe Diana? Ce-nseamnă toate astea?

– Am cunoscut-o când, rămânând fără benzină, ea a fost atât de amabilă să mă ducă la un telefon.

– Unde ai rămas în pană de benzină?

– Ce contează?

– Răspunde-mi, Phillippa.

– Dacă-mi spui așa, înseamnă că sunt în mare pericol.

– Încetează cu teatrul. Ce-ai pus la cale?

– Știu foarte bine ce se-ntâmplă când îți vine o idee: nu mai ții seama de nimic până nu ți-o realizezi. Acest mod de-a proceda ar fi dezgustat-o pe femeia pe care mi-ai descris-o, așa că m-am dus să repar puțin lucrurile.

– Vrei să spui că erai la ea când i-am telefonat? Anunțul Pippei îl șocă; rămase ca paralizat, apoi simți cum fiecare fibră din corpul lui se revoltă la ideea că Diana venise cedând rugăminților Pippei.

– Da, dar n-am influențat-o în nici un fel în privința hotărârii de-a veni, dacă asta îți închipui cumva. Sinceră să fiu, aș fi sfătuit-o să mai aștepte, dar, după cât de bine dispus ai venit, presupun c-a fost de acord să intre în colectivul tău.

– E adevărat ce-mi spui?

– De data aceasta da, îți dau cuvântul meu.

Jason se mai liniști puțin.

– Asta nu explică totuși venirea Dianei aici.

– Am invitat-o la cină pentru a o răsplăti oarecum pentru ajutorul dat. A acceptat.

Jason nu mai știa ce să creadă. Relația dintre ei nu mai fusese atât de tensionată, dar în tot timpul întâlnirii avute, ea

evitase orice gest sau privire cu caracter personal. Așadar, de ce-ar risca acum să vină la el? Poate exista o șansă la o mie să nu știe că el și Pippa sunt rude.

– Știe că ești mătușa mea?

– N-a știut de la început, dar a aflat în cele din urmă.

– Cum adică la început? Ce-ai înscenat?

Pippa își luă o expresie nevinovată care-ar fi păcălit pe oricine în afară de Jason.

– Ceva lipsit de importanță.

– Ești mai îngrozitoare decât ciuma. Ți-am spus că e o situație delicată și te-am rugat să nu te amesteci, dar bineînțeles că n-ai ținut cont de nimic! Te avertizez încă o dată: dacă mai intervii, îți sucesc gâtul! Oricum, asta se va întâmpla dacă o superi sau o rănești cumva pe Diana! Și mă voi ține de cuvânt, indiferent cât de mult țin la tine.

Pippa privea fascinată izbucnirea lui Jason, altdată atât de controlat. Așadar, era furios; era capabil de o emoție puternică. Îi venea să strige de bucurie.

– Și eu țin la tine, Jason; altfel n-aș fi încercat să fac asta. În toți acești ani cât ne-am ajutat unul pe celălalt, n-am avut curajul să exprimăm în cuvinte ceea ce-am simțit. În această privință, Diana ne-a ajutat pe amândoi.

– Am vrut s-o fac de multe ori.

– Și eu, dar mi-a venit greu. Nu-ți pot promite nimic, Jay. Trebuie să rămân. Voi ajuta, dacă pot, dar nu voi face niciodată vreun rău, nici ție, nici ei. Îmi place Diana; sunt conștientă c-a suferit mult, cât să-i ajungă pentru toată viața, așa că în nici un caz nu-i voi mai provoca și eu suferință.

– Bine, Pippa, dar nu te aștepta să-mi păstrez calmul întotdeauna.

– Doar îți doreai să poți simți din nou emoții puternice – acesta e un început; nu văd ce te deranjează.

***

Diana se-ntreba ce-o făcuse să accepte invitația, doar la început ezitarea ei fusese aproape un refuz. Suspecta foarte serios că-și pierduse mințile. Se-mbrăcase și se parfumase ca pentru o întâlnire. „Nu fac decât să continuu pe linia pe care am început astăzi", își tot repeta, ignorând vocea din adâncul conștiinței care-o acuza că e mincinoasă.

***

– Îmi pare rău c-a trebuit să luăm masa în oraș, șopti Pippa cu tristețe, adresându-i-se Dianei. Deși, trebuie să recunosc că Jason a ales locul: lumina e cam puternică, dar mâncarea a fost excelentă.

– Pippa, nu te mai preface o păpușică nevinovată; nu se potrivește cu mintea ta însetată de acte sângeroase. Și nici aerul acesta desuet nu te prinde.

– Ba, mie-mi place foarte mult, interveni Diana, amuzată de duelul verbal dintre cei doi.

– Desuet! N-am aer desuet! Mai degrabă tineresc!

– Nu mai începe din nou! bombăni Jason, simțindu-se asaltat și hărțuit. Parfumul Dianei i se lipise de trup ca o a doua piele. Desigur, fusta extrem de amplă cu care Pippa se îmbrăcase în mod intenționat, pentru a ocupa cât mai mult loc în separeu, purta mare pare a răspunderii: Diana trebuie să stea aproape lipită de el.

– N-am vrut să ard cina, mi-am cerut scuze de-o sută de ori. Mă duc să mă aranjez puțin. Nu, nu veni cu mine, Diana. Vreau să fiu câteva clipe singură, mulțumită dragului meu nepot atât de puțin delicat, spuse Pippa ridicându-se imediat, sub privirile lor uimite.

– O jignești, îi rănești sentimentele, îi reproșă Diana.

– Cred c-am s-o omor. Vrei să facem pariu că această complotistă nerușinată cheamă un taxi?

– Poate că-l comandase deja înainte să plece de-acasă, doar e ruda ta. Ei, cum e să fii ținta unui plan despre care nu știi nimic?

– Ai fost părtașă la complot?

– Nu. Crezi c-aș fi făcut prostia să-mi bag capul pentru a doua oară în gura leului? Am venit aici dintr-un singur motiv: nu vreau să mai existe o stare de tensiune între noi, pentru a putea lucra bine împreună. Nu vreau să mai am acea senzație de teamă că sunt mereu pândită, cum aveam pe vremea când viața însemna pentru mine numai patinaj.

– E adevărat ce spui?

Diana zâmbi, fără să-i mai răspundă.

Pe de altă parte, pentru el, hotărârea sănătoasă de-a nu se implica emoțional într-o relație cu Diana era una, și s-o aibă alături, exprimându-și exact aceeași decizie rațională era cu totul altceva – îl irita. Era el oare atât de ușor de uitat, de a nu fi luat în seamă?

– Te doresc în continuare, spuse el simțind parcă nevoia să-i zdruncine echilibrul pe care-l afișase.

– Idem, răspunse ea privindu-l în ochi și hotărând să riște nebunește. Încercase să fugă și nu reușise, așa că era timpul să-l înfrunte – și pe el, și viitorul. Poate că n-avea să câștige, dar cel puțin n-avea să piardă prin neprezentare.

– Idem? Nu prea se vede.

– Nici la tine.

– Râzi de mine?

– Cred că râd de amândoi.

– Nu-mi place.

– Îmi dau seama. Îi atinse ușor brațul, mirându-se și ea de îndrăzneală, când fulgerele de mânie din adâncul ochilor lui ar fi trebuit de fapt s-o sperie. N-ai simțul umorului, dar nu-ți face griji; ești inteligent și-l vei căpăta nu peste prea mult timp.

– Forțezi lucrurile.

– Poate că da, dar amândoi suntem antrenați să forțăm lucrurile și să depășim limitele.

Jason inspiră profund, cu simțurile în alertă; provocarea ei îi punea la grea încercare stăpânirea de sine. Dacă prelua ea

conducerea, ar fi fost imposibil să mai stăpânească pasiunea ce exista deja în stare latentă între ei – nu era o femeie care să se mulțumească doar cu jumătăți de măsură.

– Nu așa; să nu ne aventurăm în ceva ce ne-ar putea distruge. Sunt totuși așa cum sunt.

– Oricine se poate schimba, dacă-și dorește cu adevărat.

– Dar voi putea face față apoi schimbării?

Pentru prima dată, Diana văzu cum incertitudinea ia locul forței și siguranței din privirea lui. Nu se gândise până în momentul acela la ce-i cerea și la cât îl costa acest lucru. Dar nici pentru ea nu exista o altă cale; nu se putea dărui unui bărbat care nu știa ce-nseamnă să iubești cu adevărat, pentru că, în cele din urmă, sufletul ei s-ar usca și trupul i s-ar răzvrăti și n-ar rămâne decât cu cenușa unui foc ce-ar umple de cenușiu universul ei.

Jason se foi stingherit, venindu-i greu s-o privească în ochi; nu-i făcuse false promisiuni.

– Cred că, la fel ca și mine, nici tu nu știi ce vrei. Te-ai plictisit să te tot ascunzi în acel pustiu înghețat al singurătății tale, tot așa cum eu m-am săturat să mă tot agăț de trecut? M-ai făcut să văd ceea ce înseamnă acest complex pentru mine și pentru alții. Am văzut clar ce-am făcut cu viața mea. Nu poți face și tu același lucru? Nu poți ieși din carapacea ta, încercând să faci față unui viitor care te poate răni tot atât de mult pe cât îți e teamă că mă va răni și pe mine? Poți să-mi oferi mai mult decât o relație fierbinte cu un rămas-bun prietenesc la sfârșit?

– Cât anume mai mult? întrebarea îi scăpă fără voie, dar acum nu-i părea rău c-o pusese.

– Un angajament.

– Căsătorie?

– Tu ai spus asta, nu eu.

– Oricum, prețul pe care mi-l impui e foarte mare.

Cuvintele lui i se înfipseră în inimă ca o lamă de cuțit; inspiră adânc, străduindu-se să facă față durerii, apoi replică la fel de dur, pentru că orice semn de slăbiciune ar fi trecut drept capitulare.

– Iar tu te-ai gândit la un preț mai mic.

– Cred că e timpul să te conduc acasă.

Puse grăbit pe masă câteva bacnote în timp ce Diana își luă poșeta și șalul, apoi o urmă spre ieșire. În momentul în care ajunseră în hol, se intersectară cu doi bărbați care tocmai intrau. Amețiți, aceștia o văzură pe Diana, fără să-i dea atenție lui Jason.

– Bună seara, frumoasă doamnă. Ai venit să ne ții companie? întrebă unul din ei întinzând mâna spre brațul ei, pe când celălalt se așeză de cealaltă parte a ei.

Diana îngheță, mai mult surprinsă decât speriată.

– Poate vrei cumva să ai ambele brațe în ghips, șuieră Jason amenințător, făcându-i pe cei doi bărbați să împietrească de spaimă. Aveți zece secunde să dispăreți de-aici, sau v-arunc eu însumi ca pe niște gunoaie.

Nici unul din ei nu avu nevoie de încă un avertisment. Privindu-l, Diana înțelese de pe chipul lui încrâncenat c-ar fi fost gata să ucidă pentru ea.

– Nu-ți face griji, au plecat și oricum nu i-aș fi lăsat să-ți facă vreun rău, încercă el s-o liniștească.

– Ai spus că mă duci acasă.

– Da, cred că e cel mai bun lucru de făcut, ca să ajungi la timp la patinoar. Mă-ntreb dacă Pippa încă mai vrea să asiste în timp ce lucrezi. Nu era foarte curios să afle, dar orice era mai bine decât tăcerea pe care-o umple cu gândul de a o lua în brațe și a o liniști.

– Există vreun motiv pentru care să nu mai vrea?

– Dacă pe tine nu te deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

***

– Povestește-mi ce-a spus Jason când v-am lăsat singuri, întrebă Pippa așezându-se pe bancă alături de Diana, în timp ce aceasta începuse să-și pună patinele. S-a înfuriat?

– Cam ăsta ar fi cuvântul cel mai potrivit. La un moment dat, a avut impresia că nici eu nu sunt străină de acel aranjament. Știi, am impresia că ideea ta de-a ne vedea neapărat împreună nu e tocmai bună.

– Crezi? Până acum n-am dat greș.

– Sper să nu descopăr că mă aflu într-o situație de intrigă în interiorul altei intrigi, în plină farsă.

– Crezi c-aș face așa ceva? Doar am fost sinceră cu tine după mica mea înscenare; aș fi putut să te mint în continuare.

Diana trebui să recunoască faptul că avea dreptate, dar încă mai avea îndoieli, deși nu-și putea da seama bine de ce.

– Presupun c-am devenit cam paranoică.

– Nu-ți face griji; cred că Jason ne aduce pe toți în acest stadiu. Ei, acum să privim… Jason spune că ești pur și simplu un vis.

– Nu m-ar mira ca, după o astfel de apreciere, să cad direct în nas.

***

Jason le privea din umbră. Amândouă îl invitaseră să vină: Pippa nu foarte entuziasmată, iar Diana din politețe; le refuzase, pentru că nu intenționa să se mai apropie de Diana până ce nu-nțelegea bine ce se petrece în această ciudată relație a lor. Cum de ajunsese totuși să vină acolo, doar pentru că nu putea să doarmă și n-avea altceva de făcut, nu știa. Îi urmărea fiecare mișcare pe gheață în ritmul accelerat al bătăilor inimii, cu mușchii încordați, cu privirea plină de amintirea clipelor cât o ținuse în brațe. Îi simțea fiecare mișcare, parc-ar fi făcut-o chiar el. Până și respirația lui luă ritmul dansului și, fără să-și dea seama, se apropie, până când ajunse în raza vizuală a Pippei.

În momentul în care aceasta se retrase încet, dispărând în întuneric, Jason începu să lunece pe gheață în întâmpinarea

Dianei. Fără nici o ezitare, sfidând cu forța și grația lor imposibilul, dansul lor deveni zborul unor suflete în sărbătoare.

– La naiba! șopti el când muzica încetă. Ar fi fost mai bine să nu mă lași.

– Pentru asta ai venit; asta este ceea ce ai fi putut fi.

– Da.

– Știai.

– Știam.

– De ce împreună cu mine?

– Nu știu.

– Mențin ceea ce-am spus.

– Da, dar am nevoie de tine. Numai tu îmi poți da acel ceva atât de prețios pe care-l caut. Trăiește alături de mine aceste momente de frumusețe și învață-mă să ți le dăruiesc din nou.

Capitolul 9

Diana îl privi lung în ochi, conștientă de saltul pe care-l făcuse într-un timp atât de scurt. Îl dorea dincolo de orice rațiune. Îi oferea mai puțin decât sperase, dar mai mult decât îl crezuse capabil să dăruiască.

– Nu mă respinge.

– Nu pot. Ține-mă strâns în brațe, așa.

Jason o ridică în brațe, cu o privire tandră și posesivă; ea și numai ea ținea în mână viitorul lui. Nu-nțelegea de ce, nici nu-ndrăznea să cerceteze, dar îi cunoștea puterea.

– Unde? se așeză pe bancă ținând-o la fel de strâns.

– Cred c-am mai trecut prin asta.

– Niciodată; ce-a fost înainte am stricat cu graba și prostia mea. Te doresc mai mult decât pot spune. Niciodată până acum n-am regretat lipsa mea de sentimentalism; acum, însă, aș fi vrut să-ți dăruiesc cuvinte frumoase.

– Prefer frumusețea trăirilor tale, șopti ea înainte ca buzele lui să-i acopere lacome gura.

– Unde?

– N-are importanță – la mine acasă, la tine.

– La mine e Pippa.

– Atunci la mine. Oriunde, numai să nu mai întârziem.

– Iubito, mă faci să mă simt înalt de-o sută de metri și mai bărbat decât oricând. Mergem cu o singură mașină?

– Cred că n-aș fi în stare să conduc.

– Unde ai învățat să fii atât de sinceră?

– Așa sunt eu. Ar fi vrut să-i mărturisească atunci cât se rugase și sperase ca, dându-i totul să-l determine și pe el să fie deschis și s-aibă încredere în ea.

Imediat ce terminară de scos patinele ei și-ale lui Jason o cuprinse din nou în brațe incapabil de-a suporta o cât de mică separare. Cuvintele i se amestecau în minte într-un vârtej amenințător: cuvinte noi, tandre, frumoase, pline de pasiune, cuvinte pe care nu le mai spusese nici unei femei pentru că nu simțise nevoia. Când încercă să le rostească, pentru a-i face și el același dar, constată că nu poate; o privi lung cum stătea în fața lui, mai fragilă și mai feminină ca oricând, punându-și tot regretul și frustarea în tremurul ușor al mângâierilor lor.

– Te-aș acoperi cu diamante, smaralde și blănuri. Cel puțin, dacă nu-și putea exprima sentimentele, tot îi putea da ceva.

– Nu le vreau.

– Știu, am spus o prostie.

– Uite ce-mi poți dărui, spuse Diana, luându-i mâna și ducându-i-o în dreptul inimii ei, pentru a-i simți bătăile puternice. Nu vreau nimic mai mult decât ce-mi poți da.

– E mai puțin decât ai vrut. Victoria lui avea un gust dulce-amar, chinuindu-l cu imaginea intuitivă a ceea ce-ar fi putut fi.

– Ce te îngrijorează acum? E ceea ce-ai spus că vrei.

Diana asista cu respirația oprită la zbaterea lui. Oare înțelegea și el ce se-ntâmpla? Își dădea seama că nici unul din ei n-avea să mai fie același ca înainte?

Jason se-ncruntă, furios pe el însuși. Ce-ncerca să facă? S-o determine pe Diana să se răzgândească? Era nebun? Stătea în mașina rece, în mijlocul unei parcări pustii, când fiecare bucățică a trupului îl durea de dorință.

– Ai dreptate, șopti el și porni motorul.

Diana încercă să-și înfrângă dezamăgirea. Pentru o clipă, se făcuse o spărtură în zidul ce-l înconjura. Torentul de sentimente pe care dansul lui pe gheață îl revărsase nu era o pură întâmplare – Jason era capabil de trăiri extrem de profunde, iar ea, dacă reușise să i le declanșeze o dată, va reuși încă și încă o dată, până când nu vor mai exista bariere, sau până când ea însăși se va mistui complet ca o flacără.

***

Intră ea prima. Tot drumul, Jason n-o atinsese și nici nu-i vorbise, iar acum, nici ea nu mai știa cum să reaprindă focul din cenușă.

– Ce e? îl întrebă, văzându-l c-o privește fix.

Merse până la ea, dezechilibrat, frustrat de reținerea lui și de reacția ei; își ridică mâna s-o mângâie, dar gestul lui se opri la jumătate, undeva în aer, văzând-o că-l studiază cu ochi reci.

– Te-ai răzgândit?

– Cred că eu ar trebui să te întreb asta.

– Niciodată, răspunse el strângându-i brațul. Dar dacă vrei, plec.

– M-ai speriat.

– M-am speriat și pe mine.

Diana lăsă ca sărutul lui tandru și delicat să-i pătrundă adânc în suflet; închise ochii și primi cu toate simțurile bucuria de a-l avea alături. Aproape că-l pierduse – un răspuns greșit sau cea mai mică ezitare, și el ar fi plecat.

În încăperea caldă și tăcută, universul ei explodă în mii de fărâme de lumină și senzații.

– Spune-mi ce-ți place.

– Totul. Fiecare atingere a ta e magică.

– Nu, nu încă, iubito.

– Ba da, acum.

Rugămintea ei deveni ordin, iar cuceritorul se transformă în învins, cedând supremației feminității născute din forța lui.

– Diana, murmură el, îngrozit de cum își pierduse controlul, în desperarea de a o simți cât mai aproape. Diana, e totul în regulă?

– Hmm…

– Diana, spune ceva.

– N-am suficientă energie.

– Ți-am făcut vreun rău?

– Rău? Am făcut dragoste. A fost superb.

Râsul ei gutural îl purtă undeva demult în timp: n-avea mai mult de șapte ani și, în drum spre antrenament, se oprise la marginea unui teren de joacă, atras de râsetele și țipetele câtorva copii pe care-i cunoștea din vedere, dar cu care n-avusese niciodată timp să se joace. Rămăsese pe loc, cu patinele în mână, cu privirea fixată asupra a două fețite – una blondă și cealaltă brunetă – atât de fericite, zâmbind știrb și cu ochii plini de soare, încât se simțise îngrozitor de singur. Întârziase la antrenament și trebuise să facă ore suplimentare ca pedeapsă, dar pedeapsa mult mai mare pe care o resimțise atunci fusese tocmai acea povară a singurătății pe care era condamnat s-o ducă.

Diana îi mângâie fața pe expresia căreia citi brusc tristețea.

– Ce e?

– Nimic; o amintire… atâta tot.

– Nu vrei să-mi spui și mie?

– Nu. O poveste veche, tipică pentru cei de categoria noastră. Toată viața s-a redus la truda antrenamentelor. Prețul plătit a fost mare. Mă-ntreb câteodată ce-am pierdut.

– Mult, dar ai și câștigat mult. A existat o compensație, nu-i așa?

– Așa credeam, dar acum nu mai sunt sigur. Mă uit în jurul meu și văd bărbați de vârsta mea care au un cămin și o familie, pe când eu mă trezesc singur și adesea dorm singur, pentru că-mi doresc mai mult decât o femeie frumoasă de-al cărei nume, însă, abia îmi amintesc în timp ce sunt cu ea în pat. Și totuși, ce-aș avea eu de oferit unei femei și unei relații profunde? Am călătorit în toată lumea și aș putea să-ți spun cum arată patinoarul sau sala de sport din fiecare oraș principal. Pot să-ți reproduc instrucțiunile pentru acționare în caz de urgență destinate pasagerilor curselor aeriene, în aproape orice limbă, deși eu nu știu decât engleza și franceza. Ceea ce nu pot să-ți spun este ce cumpără oamenii de la piață, cum gândesc și ce simt. Am făcut o mică avere pentru c-am fost un „tehnician strălucit", dar ce știu despre oameni?

– Înveți acum. Îl crezuse extrem de sigur în universul lui pustiu unde strategia și solul cu oameni în loc de pioni erau singura modalitate de existență pe care și-o dorea, dar nu știuse că și el simțea aceeași pierdere a binelui pe care ea se străduia s-o definească la optsprezece ani. Când se retrăsese din activitatea competițională, numai părinții ei, Nicky și Maggie, o înțeleseseră.

– Crezi? Privesc în ochii tăi și văd mai multă pasiune decât mi-am închipuit că există. Mă faci să mă sperii pur și simplu de ceea ce simt. Nici nu pot face față, dar nici nu mă mai pot

întoarce de unde am plecat, deși aș vrea. Pe de altă parte, îmi doresc îngrozitor de mult să mă apropii de tine, să pot simți și eu acea bogăție de trăiri în care te învălui ca într-o pelerină. E atât de simplu cu tine. Cum de se poate întâmpla așa ceva între noi doi? Tocmai între noi doi: eu sunt Polul Nord, iar tu ești tropicul – e imposibil.

– Ești atât de pesimist. Nu credeam că un om atât de hotărât ca tine ar putea fi oprit de ceva – poate doar de moarte, dacă-și dorește un lucru foarte mult.

– Nu știu ce vreau. Ar trebui să mă gândesc la complex zi și noapte. Așa sunt învățat; nimic n-ar trebui să-mi stea în cale și să conteze.

– Dar contează și altceva.

– Da.

– E chiar atât de îngrozitor să ai mai multe puncte de interes? Acesta e principiul pe care funcționează toată lumea. Te-ai putea schimba, doar nu ești chiar atât de bătrân, spuse ea râzând, mai încrezătoare ca niciodată.

În aceste câteva minute Jason arătase o pasiune nebănuită. Sigur, era nevoie de mai mult, pentru că altfel, într-o bună zi, dorința avea să se stingă, ceea ce însemna că ea urma să fie din nou singură. De data aceasta, însă, va rămâne cu amintiri pe care probabil nici un alt bărbat nu i le-ar lăsa. Jason era total nepotrivit pentru ea: era dur, iar ea era plină de gingășie, se retrăgea în sine și se ascundea, pe când ea trecea prin viață cu inima deschisă, el nu credea în angajamente, iar ea aproape că

nu putea tări fără. Și totuși îl iubea – o dragoste fără nici o rațiune, nesănătoasă și, fir-ar să fie, lipsită de orice înțelepciune.

– Cum să mă schimb? Nici nu știu ce-aș vrea în afară de acel complex. În fiecare clipă, am știut exact care-mi va fi următorul pas pentru a-mi atinge scopul. Acum, constat că nu știu ce vreau, ce-mi trebuie, ce sunt. Știi ceva? E pentru prima dată în viață când, stând în pat lângă cineva atât de minunat ca tine, irosesc clipe prețioase discutând despre viitorul meu. Am ceva mult mai bun de făcut…

Diana încercă să protesteze, apoi se răzgândi. Jason o lăsase deja să zărească în interiorul ființei lui mai mult decât ar fi sperat ea. Probabil că-i fusese foarte greu să fie atât de sincer, el care n-avea încredere în oameni. Era timpul să se reîntoarcă pe acel tărâm de plăcere și pasiune unde nu existau întrebări, ci numai răspunsuri și confirmări.

Capitolul 10

Diana mergea spre biroul lui Nicky, când încă înainte de-a ajunge la ușă, îl auzi pe Jason certându-se la telefon. Se opri, ca să nu-l întrerupă, amuzându-se în liniște de înjurătura pe care acesta o lăsă să-i scape. În ultimele șase săptămâni, nu mai rămăsese nimic din fațada de gheață în spatele căreia Jason se obișnuise să se ascundă; începuse să se exteriorizeze cu ușurință și pasiunea cu care făcea dragoste cu ea era nestinsă.

Patinau împreună în fiecare noapte și nici ea nu-și închipuise că va găsi atât de mult timp în programul ei aglomerat, pe care să-l petreacă alături de Jason. Ceva se schimbase și în viața ei și parcă niciodată munca nu-i adusese atâtea satisfacții.

Pippa dispăruse la fel de rapid cum venise, nu înainte însă de a-i șopti Dianei că va reveni imediat dacă Jason va începe să creeze iar probleme.

– De ce naiba nu intri în birou? întrebă Jason ridicând-o în brațe și sărutând-o. Impresarul mă înnebunește. I-am spus despre ideea ta cu spectacolul în scop de binefacere și i-a plăcut foarte mult. De două zile caută tineri talentați.

Acum, când Diana renunțase la hotărârea ei de a nu se implica în antrenamentele tinerilor patinatori, nu se gândea decât cum să-l ajute pe Jason să-și realizeze planul și cum s-ajute tinerele talente să-și îndeplinească visul de-a urca pe podiumul olimpic.

– Mă bucur că e de acord. În altă ordine de idei, modul tău de-a mă saluta mi-ar putea crea o dependență, deși cred c-ar trebui să protestez împotriva faptului că sunt ridicată în brațe, ca o păpușă, ori de câte ori vrei.

– Știi bine că-ți place. În plus, ce vină am că ești atât de mică, încât ai putea încăpea în buzunarul meu. Adevărul este că ador să fac asta. Pune-o pe seama egocentrismului meu de tip macho.

– Pe naiba! N-am mai văzut până acum pe cineva atât de preocupat de cei din jur. Ai mai multă încredere în mine decât am eu însămi.

– Ai cunoscut-o pe Pippa: nu-mi amintesc ca această femeie să fi făcut vreodată altceva decât ce-a vrut. Lorelei are un caracter la fel de puternic. Având exemplul lor, sunt convins că nu există o femeie care să nu reușească vreodată.

– Nu-mi pari o victimă a sexului slab.

– Asta pentru că ascund lucrul acesta foarte bine. Sunt mort de foame; sper ca restaurantul de care-ai auzit să fie unul bun.

Urcară în mașină și, învăluit de parfumul Dianei, Jason savură încă și încă o dată plăcerea de-a se afla lângă ea. De când intrase în viața lui, nu se mai simțea singur: exista acum cineva care-l înțelegea în clipele de bucurie, de frustrare, de oboseală.

– La ce te gândești? o întrebă el, curios. Ar fi vrut să știe totul despre ea, despre gândurile și sentimentele ei – trecute, prezente și chiar viitoare, dacă ar fi fost posibil.

– La schimbarea pe care ai adus-o în viața mea.

– Asta e valabil mai mult pentru mine.

– Poate… În orice caz, tu m-ai făcut să-mi dau seama c-am procedat cu lașitate lăsând acea perioadă să-mi întunece viața.

– Din păcate, încă mai sunt astfel de oameni, răspunse el gândindu-se la ceea ce Diana îi povestise despre duritatea acelui antrenor pentru a cărui vanitate nu exista decât glorie cu orice preț. Totuși, nu sunt mulți și, de obicei, se aude când un antrenor ajunge să folosească metode aproape inumane. Totuși, nu înțeleg ceva. De ce nu te-ai dus la un alt antrenor în loc să te retragi?

– M-am gândit să fac asta, dar conjunctura nu mi-a permis. Unul din factorii acelei conjuncturi fiind și faptul c-am fost mult prea bolnavă pentru a încerca. În cele din urmă, am hotărât că nu mai îmi face plăcere să patinez; n-am mai vrut să particip la competiții.

Tot ce spusese era adevărat, cu excepția unui amănunt de care nu amintise. Își dăduse cuvântul în fața acelui oficial din partea Comitetului Olimpic că va păstra tăcerea, apărând

astfel în singurul mod pe care-l avea la îndemână sportul ei și pe tinerii care urmau să-l practice, plini de încredere. Ar fi putut să-i împărtășească lui Jason secretul ei, dar nu-și putea încălca promisiunea.

– Ai fi putut să faci o pauză, poate chiar să apelezi la un psiholog.

– Da, aș fi putut… dar n-am făcut-o.

După tonul ei, se vedea că vrea să încheie subiectul. Jason îi respectă dorința de-a rămâne în fața acelei uși închise despre trecutul ei, deși simțea și-l durea că rămăsese ceva nespus.

– Acum ai mai patina în fața publicului?

Diana se gândi la această posibilitate, deși prima reacție era instinctiv de protest vehement. Evita de ani de zile aparițiile în public. Ar mai fi oare posibil să apară pe ring și să evolueze cu plăcerea și bucuria pe care le simțise cândva?

– Gândul acesta nu mă mai sperie atât de rău ca înainte, dar trebuie să recunosc că nici n-aș face-o cu plăcere. Nu pot să-ți explic cât de greu mi-a fost în acei doi ani: omul acela m-a făcut să mă îndoiesc de modul cum patinam, de talentul, de măiestria mea, de mine însămi. Nimic nu era destul de bun. Mi-a repetat aceasta zi de zi până când, la un moment dat, n-am mai putut suporta. Pur și simplu am fost ca paralizată. Stăteam pe gheață, uitându-mă fix în ochii celor câțiva prieteni și membri ai familiei care asistau; am început să transpir și să tremur până când abia m-am mai putut ține pe picioare. A-nceput muzica, dar nu mi-am adus aminte prima

mișcare. A trebuit să m-ajute tata să ies de pe ring. Mi-a luat mult timp s-ajung să mai pot patina pentru plăcerea mea. Avu un frison retrăind acele clipe, dar încercă să zâmbească, de dragul lui Jason. Sincer, îmi place mult ceea ce fac: îmi dă libertatea de a-mi exprima talentul, fără a fi nevoită s-apar în lumina rampei.

Privirea lui Jason deveni și mai sumbră. Credea c-a-nțeles prețul plătit de Diana, dar acum își dădea seama că sacrificiul ei fusese mult mai mare decât își închipuise.

– De ce mă-ntrebi?

– Așa, fără motiv.

– Spune-mi.

– N-o să-ți placă.

– Nu se știe.

– Vroiam să te rog să patinezi cu mine în cadrul spectacolului de binefacere.

– Aș spune „nu“, răspunse ea cu ochii măriți de surprindere, apoi devenind lipsiți de orice expresie, ca după un șoc, deși ar fi putut anticipa cu ușurință propunerea lui. Nu e prima dată când discutăm despre retragerea mea. După tot ce ți-am spus, trebuia să-ți dai seama că voi refuza. Sau a fost o altă manevră?

– Da, presupun că merit această lovitură. Îl durea îngrozitor că ea încă-l mai putea bănui de încercarea de a o manipula, după tot ce trăiseră împreună. Speram însă că m-ai iertat acum, după ce-am devenit atât de apropiați.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie; știm amândoi c-aș fi încercat să fac asta la început, dar în nici un caz acum – pentru nimic în lume.

– Te cred.

– Mulțumesc. Nu vei regreta c-ai avut încredere în mine.

Se aplecă și o sărută, iar răspunsul ei veni imediat, la fel de pasional, fără să-i pese nici o clipă că erau în mijlocul străzii.

***

Jason depărtă receptorul de ureche, dar vocea impresarului său se auzea chiar și de la distanță:

– Am verificat, cu totul întâmplător, trecutul prietenei tale – este renumită nu numai pentru exercițiile pe care le compune, dar și pentru tapajul care s-a făcut în momentul retragerii sale, după cum presupun că știi. Frank ezită puțin, așteptând ca Jason să dea o explicație; acesta însă îl cunoștea destul de bine pentru a ști cum să-i dejoace planurile, așa că tăcu în continuare. Of, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu vei înghiți momeala.

– Da, ar fi trebuit.

– De ce n-o înscrii pentru acest spectacol? Numele ei înseamnă o publicitate fantastică. Oricum, nimeni n-a crezut povestea spusă atunci, și-anume că vrea să trăiască o viață normală. Nu, nu se poate; spectatorii stăteau la coadă să-i

arunce buchete de orhidee, iar ea a părăsit scena fără a-ntoarce măcar o singură dată capul. Trebuie să existe un dedesubt.

Jason asculta, total insensibil. Dacă până acum își spusese de nenumărate ori că scopul scuză mijloacele în afaceri, de data aceasta nu mai putea aplica aceeași formulă. Îi era imposibil s-o folosească pe Diana, sau să facă uz de ceva ce i-ar provoca suferință, pentru a-și îndeplini visul.

– Nu.

– Cum adică, nu? Ești nebun? Spectacolele acestea de caritate au devenit o banalitate – îți trebuie ceva de senzație. Stai pe o mină de aur și n-o exploatezi. Ce-i cu tine? Știi bine că te-am ajutat când ai vrut să te retragi, deși mai aveai opt sau nouă ani buni până să faci acest gest. Te-am ferit de reporteri și am păstrat discreția… Așa mă răsplătești acum? Am fost de acord să te ajut cu acest complex, dar asta nu-nseamnă că sunt dispus să fac totul fără a primi nimic în schimb. Această femeie e cauza? La naiba, am s-o întreb chiar pe ea.

– Încetează. Viața mea personală nu te interesează. N-avem nevoie de Diana Diamond. Ai deja o listă cu nume sonore – mulțumește-te cu atât.

– Pe naiba! Am nevoie de ceva senzațional.

– Atunci, găsește acel ceva senzațional în altă parte.

– Bine! Ești un prost, Starke! Credeam c-ai învățat ceva de la mine, dar m-am înșelat. După care, închise imediat telefonul.

Jason rămase tulburat, privind în gol. Parcă nimic nu mai era clar în viața lui; apăreau tot felul de probleme și capcane acolo unde n-ar fi trebuit să existe nici una. De ce-i luase apărarea Dianei? Doar avea nevoie de ajutorul ei. În această privința, Frank avusese dreptate. Diana semnase un contract cu o clauză care-i permitea lui să se folosească de ea sau de numele ei pentru publicitatea centrului, așa că avea un angajament față de el și de centru. Ar fi putut s-o oblige s-apară în spectacol. Se uită la telefon, apoi își mută privirea, fiindu-i cu neputință să uite expresia de pe chipul ei când o-ntrebase dacă mai vrea s-apară în fața publicului. Categoric, nu-i putea face așa ceva. Intrase în rolul cavalerului protector și nici măcar nu știa de ce. Ridică din umeri iritat, constatând că emoțiile pe care-și dorise atât de mult să le simtă, erau mai mult o povară decât un ajutor.

***

Diana aruncă la gunoi foaia de hârtie pe care abia începuse să compună un program. De ce o obsedau cuvintele lui Jason? Știa cât de importante erau planurile lui și, desigur, vroia să obțină un câștig cât mai mare. Dar, de ce trebuia ea să revină asupra acelei hotărâri luate cu mult timp în urmă? Ce era atât de îngrozitor în faptul că nu mai putea să patineze în fața publicului? De ce n-avea dreptul să-și trăiască viața așa cum

vroia? Nu renunțase la patinaj, nu devenise o nevropată… găsise pur și simplu o modalitate de a-și folosi talentul fără a-și face rău sie însăși. Avea un sentiment apăsător , de vinovăție și impresia grozav de supărătoare că e ceva în neregulă. Jason nu spusese că nu-i înțelegea poziția adoptată, dar privirea lui lăsase să se înțeleagă exact contrariul. Acest gând o enervă; cât știa el? Era ca și cum privea fix dragostea și nu era capabil s-o vadă, tot așa cum un orb n-ar fi fost în stare să distingă lumina unei lumânări în întunericul său. Sună brusc telefonul, întrerupându-i firul gândurilor.

– Doamnă Diana Diamond, sunt Frank Nelson – impresarul lui Jason. Poate că l-ați auzit vorbind de mine.

– Știu că faceți reclama pentru complex și pentru spectacolul de binefacere.

– Mă bucur că v-a spus măcar atât. Știți, eu și Jason am discutat de multe ori și, în mod firesc, a apărut și numele dumneavoastră. Trebuie să spun c-am fost impresionat nu numai de poziția actuală pe care o aveți în lumea patinajului, dar și de cariera dumneavoastră din trecut.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Diana, simțind brusc o încordare la auzul numelui lui Jason; dar nu, el nu putea să-i însceneze așa ceva, doar îi promisese.

– Nu fiți modestă, doamnă Diamond. Îmi place să spun întotdeauna lucrurilor pe nume. Cei de talia dumneavoastră au dreptul să-și recunoască realizările. Ați muncit mult pentru a ajunge în vârf.

– Aș dori să treceți la subiect.

– Bine. Am pe birou un cec completat pe numele dumneavoastră; este o virgulă urmată de trei zerouri, iar cele două spații din fața virgulei sunt necompletate. Completați dumneavoastră cifra dorită pentru a evolua în cadrul spectacolului. Alegeți muzica și noi vom achita nota de plată pentru orice vă trebuie.

– E o nebunie. Jason știe?

– Știe că doream să vorbesc cu dumneavoastră și, desigur, știe că în contract este inclusă clauza care-i dă dreptul să se folosească de dumneavoastră. Este o clauză standard și sunt convins că avocatul dumneavoastră v-a informat în legătură cu ea.

Într-adevăr, Diana își amintea de acel paragraf, dar când îl discutase cu Jason, acesta o asigurase că nu intenționa nimic altceva decât să-i facă publicitate pentru profesia ei. Așadar, o mințise. Gustul trădării era îngrozitor.

– Și cine semnează cecul?

– Nu pot spune.

– Atunci nici eu nu pot accepta, răspunse ea închizând telefonul, cu ochii plini de lacrimi. Avusese încredere în Jason, îi spusese despre ea lucruri pe care nu le mai spusese nimănui vreodată, iar el o trădase, folosindu-se de arma care, în mod garantat, o rănea cel mai mult. „Am fost o proastă!“ țipă ea printre lacrimi, „o proastă și o idealistă“.

Crezuse că ține la ea, când de fapt, o mințise. Poate că sentimentele lui nu erau decât iluziile minții ei, sau, chiar mai rău, escrocherii de-ale lui – el, care nu vroia decât să câștige cu orice preț. Telefonul sună din nou.

– Nu mă interesează câte zerouri puneți pe acel cec – nu-l vreau, spuse Diana cum ridică receptorul, fiind sigură că e din nou impresarul.

– Diana, ce s-a întâmplat? întrebă Jason, auzindu-i tremurul vocii; în plus, ceea ce spunea n-avea sens.

– Ce-ți pasă, șobolan ticălos! Am avut încredere în tine și tu ți-ai trimis impresarul ăla scârbos să mă forțeze!

– Nu l-am trimis eu pe Frank, protestă Jason, totuși prea surprins pentru a fi mai vehement.

Cifre? Zerouri? Ce făcuse Frank? Cum de vorbise Diana cu el? O teamă îngrozitoare îl cuprinse. Fusese victima unei înscenări. Simțea că exploadează de furie, dar, înainte de a pedepsi vinovatul, trebuia să vindece mai întâi durerea Dianei.

– Ți-am spus că nu mă simt în stare să apar în fața publicului și totuși l-ai pus să mă hărțuiască. Poți să-ți iei cecul și să-l arunci în râu!

Diana închise telefonul plângând în hohote. Își lăsă capul pe birou, lăsând telefonul să sune lângă urechea ei. În momentul în care se opri, liniștea deveni brusc asurzitoare, insuportabilă. Ascultă cu atenție. Deodată, simți nevoia să fugă, să se ascundă. Era sigură că Jason va veni – doar era un învingător și nu putea accepta o înfrângere. Și, pentru că încă îl iubea și credea în planurile lui legate de complexul sportiv,

era vulnerabilă. Așadar, singura soluție era să se ascundă. Din fericire, mașina ei avea rezervorul plin și avea un loc de refugiu de care știau doar puțini oameni. Acolo va fi în siguranță, se va putea gândi în liniște și poate se va vindeca măcar puțin înainte de a se confrunta din nou cu el.

***

Jason trânti ușa și se prăbuși pe un scaun lângă cămin. O căutase timp de trei ore zadarnic. Abia acum își dădea seama cât de puține lucruri știa despre ea. Nu-i știa decât pe Nicky și pe soția lui de la care ar fi putut afla unde e Diana și cum aceștia nu-i putuseră da nici un indiciu, nu-i rămăsese altceva de făcut decât să meargă prin oraș, încercând în desperare s-o găsească prin mulțime. Era de așteptat să n-o găsească, dar faptul îl înfuriase și mai mult. Nu putuse lua legătura nici cu Frank care, după spusele secretarului lui, lipsea din birou, fără să spună nici unde e, nici când se întoarce.

Diana avea toate motivele să n-aibă încredere în el, dar sperase că ajunsese să-l cunoască suficient de bine pentru a-și da seama că se va ține de cuvânt. Mai mult, sperase ca Diana să-și dea seama că ținea prea mult la ea pentru a mai încerca vreo manipulare, ca la început. Unde greșise?

„De ce nu m-a lăsat să-i explic?“ își repeta la nesfârșit, incapabil de a găsi un răspuns.

Capitolul 11

Diana se plimba iar pe poteca înzăpezită, așa cum făcea de patru zile, fără a fi găsit vreun răspuns la ceea ce privea viitorul ei. Nopțile îi erau pline de amintiri și de singurătate, iar zilele un amalgam de îndoieli, temeri și furie. Trecutul se lupta cu viitorul, fără ca victoria să fie de vreo parte, nu putea rezolva nimic, nici prin logică, nici prin sentimente. Parc-ar fi fost captivă undeva în timp, așteptând ceva, fără să știe bine ce.

***

Jason bătu la ușa lui Nicky și intră atât de preocupat, încât nici nu luă în seamă cum arăta noul birou al acestuia.

– Unde e?

– Cine? întrebă Nicky, ridicându-se de la birou și privindu-l cu precauție.

– Știi bine cine, Diana.

– De unde să știu?

– Știi. Tu și Maggie sunteți prietenii ei cei mai buni. N-ar dispărea așa, fără să spună nimănui.

– Nu vreau să mă cert cu tine, dar o voi face dacă trebuie. Ai dreptate, eu și Maggie știm unde este, dar nu vrea ca tu să știi.

– A avut încredere în voi. N-ați spus nimic.

– Nu era treaba mea.

– În locul tău, n-aș fi procedat așa.

– De ce?

– Prietenii se protejează între ei.

– Asta numești tu prietenie?

– Ceea ce este între noi ne privește doar pe noi.

– Cam ciudată declarație, având în vedere că se pare c-am pierdut-o.

Jason se prăbuși pe un scaun, oftând. Își dădea seama că nu-i ajuta la nimic să se enerveze. Avea nevoie de ajutor.

– N-am făcut eu asta. Nu eu i-am spus lui Frank s-o abordeze pe Diana în legătură cu spectacolul.

– Nici eu nu credeam că tu ești autorul, spuse Nicky simțind cum furia se preschimbă într-o adâncă ușurare. Acum, însă nu mai contează. Privește.

Jason despături un afiș de pe biroul lui Nicky. Privi lung, cu ochii îngustați de mânie, o fotografie recentă a Dianei, alături

de numele ei, imediat după al său, pe lista de vedete care urmau să apară în spectacolul în scopuri de binefacere de la Complexul de Patinaj Starke.

– De unde-l ai? Un singur om îl putea trimite, dar cum a reușit Frank să-l tipărească atât de repede?

– A venit de dimineață, prin poștă. Citește scrisoarea de însoțire.

– Îl distrug, bucată cu bucată. Nu-i de mirare că s-a ascuns în tot acest timp. N-a ratat nici un mijloc mass-media din țară.

– Și-acum, ce vei face? Spectacolul va avea loc în mai puțin de patru săptămâni. Acum e imposibil ca Diana să mai poată refuza – nu numai pentru tine, ci și pentru ea. A mai trecut prin așa ceva. Reporterii au hărțuit-o, ca niște ogari care aleargă un iepure. A trebuit să stea scunsă, numai că atunci a fost foarte bolnavă – la un pas de moarte.

– Cum adică bolnavă? întrebă Jason paralizat de spaimă. Bănuise întotdeauna că, dincolo de ceea ce povestise Diana, mai era ceva, dar nu știa ce.

– Credeam că ți-a spus totul despre așa-zisa ei retragere. De fapt, cunoscând-o pe Diana, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu.

– Și eu credeam că mi-a povestit tot… Într-adevăr atitudinea ei nu mi se pare extremă.

– Crede-mă că n-a fost deloc. Avea un antrenor venit din Europa, recomandat de foarte de sus, începu Nicky să povestească, pe chipul lui așternându-se umbrele trecutului. Nu era unul din antrenorii lotului olimpic, dar toată lumea se

aștepta să capete această calificare cât de curând. Diana era chiar invidiată că lucra cu el. Individul, însă, era de o cruzime fantastică – nu știa ce-nseamnă odihna sau lauda. A distrus-o pe Diana cu atâtea ore de antrenamente suplimentare și nu-i găsea decât defecte, iar ea accepta totul supusă. Antrenamentele se desfășurau aici. Nici mie, nici lui Maggie nu ne plăcea individul. Într-o zi, cu totul întâmplător, am auzit ce comenta în timpul antrenamentului și am rămas înmărmurit de comportamentul lui. Am așteptat până au terminat, apoi am luat-o deoparte pe Diana și am întrebat-o dacă acela era modul în care lucra cu ea. Până la urmă, a recunoscut că da. Nu înțelegeam de ce acceptă situația.

– Nu e greu de ghicit: familia ei plătea o avere pentru renumitul antrenor, se apropia preselecția pentru olimpiadă și veșnicul „nu există aur fără sacrificiu".

– Exact. Am încercat totuși să-i spun că individul era nebun, că mai există și alți antrenori buni, că sistemul acela de lucru o va distruge. N-a vrut s-asculte și-a continuat tot așa șase luni. Lucra deja cu el de optsprezece luni. Slăbise și devenise atât de nervoasă, încât ți-era groază să fii în preajma ei. Într-o bună zi, cu aproximativ două săptămâni înainte de concurs, am găsit-o zăcând pe jos în vestiar. Am dus-o împreună cu Maggie, la cabinetul medical. S-a întâmplat ca doctorul să fie prieten cu acela care consultase patinatorii selecționați pentru Olimpiadă, așa că și-a chemat prietenul ca să verifice fișa Dianei. Celălalt doctor a rămas foarte surprins că Diana continua să se mai antreneze din moment ce fusese

diagnosticată cu pneumonie și antrenorul ei fusese anunțat. Numai că ticălosul acela nu-i spusese nimic, riscându-i cu bună știință sănătatea, poate chiar viața.

– Și ce-ai făcut?

– Am discutat cu părinții ei. Ceva mai târziu, eu și tatăl Dianei l-am însoțit pe ticălos la patinoar și i-am aranjat puțin mutra…

– De ce nu s-a scris nimic în ziare?

– Știi bine ce-ar fi însemnat dezvăluirea unei astfel de povești, ce repercusiuni ar fi avut pentru întregul concurs. În plus, am mai descoperit și că individul pariase o sumă mare că Diana va pierde – ea fiind favorită, îți dai seama câți bani ar fi câștigat el! Cu toate acestea, povestea era o excepție și nu constituia regula în sportul de amatori – doar știi și tu. Comitetul Olimpic a venit la Diana la spital, rugând-o să nu facă publice detaliile. Antrenorul a fost imediat expediat, impunându-i-se păstrarea tăcerii pentru a nu-și pierde libertatea. Tatăl Dianei se gândea să-l dea în judecată pe acest nemernic și toți am încercat s-o convingem pe Diana să spună adevărul! Înțelegeam poziția comitetului, dar mi se părea o nedreptate pentru ea. N-a vrut să ne asculte; acolo, pe patul de spital pe care zăcea de parcă era o păpușă dezmembrată, promise să protejeze Olimpiada și pe cei care se puneau cu dăruire în slujba acesteia. Niciodată n-am fost atât de furios ca atunci, dar, pe de altă parte, niciodată n-am fost mai mândru de ea. Nu știu dacă aș fi fost în stare să adopt o astfel de poziție pentru un ideal. A înghițit toată murdăria presei la adresa ei,

fără să scoată un cuvânt de apărare. Dar, toate acestea au costat-o; cred că nici unul din noi, nici Diana nu și-a dat seama cât de mult, până când a încercat să-și reia activitatea. A fost ca și cum toată oroarea acelor doi ani îi distrusese capacitatea de a mai patina în fața unui public… Familia ei, Maggie și cu mine ne adunaserăm pentru a asista la un scurt spectacol al ei înainte de reluarea propriu-zisă a antrenamentelor. Muzica începu, dar Diana rămase paralizată. Nu cred că voi putea uita vreodată privirea ei îngrozită. A început să tremure și tatăl ei a trebuit s-o scoată de pe ring… De atunci, n-a mai patinat în fața a mai mult de unul sau doi oameni în care are cu adevărat încredere.

– Și acum, din cauza mea, se află iar în acel punct fără ieșire.

– Exact.

– Îi voi spune ce s-a întâmplat și de ce, hotărî Jason - privindu-l pe Nicky în ochi. N-avea de ales, îi promisese Dianei că va fi sincer și se va ține de cuvânt, indiferent cât îl va costa.

– Și?

– După aceea, ea va hotărî.

– Cum adică, va hotărî? Nu există alternativă, trebuie să patineze.

– Pe naiba! Dacă nu vrea, în nici un caz n-o voi forța – nici eu, nici nimeni altcineva. Voi fi eu ținta presei de data aceasta – de când așteaptă reporterii… și, slavă Domnului, vor avea ce scrie!

Nicky îl privi lung, uimit. Pentru prima dată de când îl cunoștea, vedea omul de dincolo de aparența aceea de ghețar și ceea ce văzu acolo în adâncul ființei lui, îl făcu să se răzgândească în hotărârea de a-l ajuta.

– O găsești la cabana părinților ei, în pădure. Îți desenz o schiță. Nu e departe, dar e un loc izolat! În nici un caz Diana nu-mi va mulțumi pentru ceea ce am făcut.

– Eu însă, îți mulțumesc. Mă bucur că tu și Maggie îi sunteți prieteni. Dacă nu mă va lăsa pe mine s-o ajut, cu atât mai multă nevoie va avea de voi.

***

Diana mergea încet de-a lungul potecii, cu mâinile vârâte adânc în buzunare și privirea în pământ. Brusc încordată, își ridică privirea și ochii i se măriră de surprindere la vederea mașinii lui Jason parcată în fața cabanei. Rezemat de capotă, cu brațele încrucișate, Jason o privea.

Rămaseră așa câteva clipe, ochi în ochi, apoi, nemaiputând să suporte acea tăcere și dându-și seama că oricum n-are unde să fugă, Diana veni spre el.

– De ce-ai venit?

– Ca să-ți explic.

– Crezi că poți? Ciudat, dar dincolo de șocul la vederea lui, nu simțea nimic.

– Dacă mă lași.

– De ce-aș face-o?

Cu o mișcare rapidă, Jason o cuprinse de umeri și-o trase la pieptul lui.

– Aș putea spune că acesta ar fi un motiv suficient.

– Nu, nu e suficient. Și-atunci, mă-ntreb de ce.

– Pentru că m-ai învățat că asta nu-i de ajuns. Pentru că mă interesează ceea ce gândești atunci când nu-mi pasă ce gândește oricine altcineva, inclusiv Pippa și Lorelei. Pentru că nu vreau să suferi din cauza mea, deși mă-ndoiesc că voi reuși. Pentru că nu vreau să afli de la altcineva în afară de mine ce s-a întâmplat. Și pentru alte o sută de motive. Și-acum, spune-mi să plec; spune-mi că venirea mea a fost o pierdere de timp; spune-mi că s-a terminat tot ce-am trăit împreună, că n-am însemnat nimic.

– M-ai mințit.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Atunci, de unde a avut nemernicul numărul meu de telefon?

– Nu știu, pentru că n-am reușit să dau de el. Dar, cunoscându-l pe Frank, bănuiesc că l-a luat de la cine știe ce cunoștință care avea obligații față de el – probabil unul din clienții tăi. Dar asta nu e lucrul cel mai rău pe care l-a făcut, continuă el, scoțând din buzunar afișul pe care i-l dăduse Nicky.

Diana despături încet coala de hârtie, privindu-și înmărmurită numele tipărit sub cel al lui Jason, în timp ce starea de neliniște se transformă în groază.

– N-am știut nimic, spuse Jason încet. Nicky l-a primit prin poștă de dimineață – se pare c-a fost ultimul care l-a primit, după ce a fost distribuit întregii mass-media.

– Nu! strigă ea, abia respirând, pălind la gândul de-a evolua din nou în fața unui public, de-a fi judecată de ochi necruțători pentru cea mai mică imperfecțiune din exercițiul ei. Nu pot face aceasta. Va trebui să contramandezi.

– Este ceea ce-ți dorești cu adevărat Diana? o strânse în brațe și de data aceasta, trupul ei nu mai opuse nici o rezistență.

– Da, veni răspunsul imediat. Jason nu mai era trădătorul, ci aliatul de care avea nevoie, umărul pe care să se sprijine în încercarea de-a rezista acelui rău care o distrusese odată.

Jason privea pe deasupra capului ei, în adâncul pădurii. Tânjea cu fiecare fibră s-o țină aproape de el și s-o apere de viitorul care-i amenința pe amândoi. Ar fi vrut să-i șteargă trecutul și s-o facă să pășească din nou în fața unui public fascinat de măiestria ei; ar fi vrut să-i redea bucuria pe care trebuie s-o fi avut când a câștigat prima medalie. Dar nu era Dumnezeu și nu putea face minuni la comandă. Era un simplu om, un om pe care suferința ei îl durea; de-ar fi putut ar fi șters cu lacrimile lui tot răul trecutului. Brusc, știu precis ce are de făcut. Motivul pentru care venise inițial nu era bun – nici pentru el nici pentru ea, nici pentru ceea ce viitorul le putea rezerva. Dincolo de nevoia de-a proteja, pe care o resimțea acut, era ceva mai puternic decât el care-i impunea să riște nebunește.

– Nu pot.

– Adică nu vrei, spuse Diana ridicându-și capul și privindu-l drept în ochi, zăpăcită de tonul lui implacabil, ca un verdict.

– Bine, nu vreau, admise el, simțindu-și inima străpunsă de privirea ei trădată.

– La naiba cu tine! izbucni Diana, smulgându-se din brațele lui. Încă una din intrigile tale! Și eu care te credeam!

– Problema e serioasă; nu-i vorba de nici o intrigă. Își vârî mâinile în buzunare, pentru a fi sigur că nu o ia din nou în brațe – trebuia să rămână calm. De tine este vorba acum, nu de complex.

– Da, sunt convinsă… se-ntoarse brusc, îndreptându-se spre cabană.

– Chiar să fii convinsă. Fără să încerce s-o oprească, o urmă înăuntru în cabană, trântind ușa în urma lui, ca și cum ar fi încercat să se izoleze de lumea de-afară. Nu poți continua să fugi și să te ascunzi. Ceea ce ți s-a întâmplat a fost îngrozitor, dar asta nu înseamnă să-ți petreci viața, ascunzându-te. Nu simți nici măcar un strop de curiozitate, nici un freamăt? Cândva, vroiai să te afli în fața publicului. Vrei ca acel moment să te domine tot restul vieții?

– Nu știi ce spui. Crezi că poți pur și simplu să pășești pe gheață și să uiți că publicul există? Nu sunt așa.

– Nici eu nu mai sunt așa. Crezi că nu mi-am dat seama de schimbarea produsă în stilul meu de-a patina de când te-am cunoscut? Pentru prima dată în viață, mă tem când intru pe ring. Doar am patinat împreună și știi despre ce e vorba; știi

ce se-ntâmplă când stilul se schimbă atât de fundamental. Trebuie să fim în stare să ne bazăm pe noi înșine – eu nu mai am acum acest lucru.

Diana scutură capul, luptând din greu să nu fie afectată de cuvintele lui și să nu simtă nici un fel de compasiune.

– Nu mă vei convinge așa.

– Nici nu încerc. Vreau doar să te gândești. Te iubesc!

Rămase tot atât de mirat ca și ea de această declarație ce-i scăpase involuntar. Cu o săptămână în urmă, Diana și-ar fi data viața să audă aceste cuvinte. Acum, nu putu spune decât:

– Minți.

– Nu, nu mint. Asta-mi arată mai mult decât orice ce puțin înseamnă pentru tine ce-a fost între noi. Aproape din prima clipă, am fost sincer cu tine; am încercat să fiu deschis, pentru că știam că de asta ai nevoie. Te-am lăsat să pătrunzi în ceea ce am avut mai sfânt și mai intim, așa cum n-am mai făcut și nici nu voi mai face vreodată cu cineva. Te simți trădată, dar în aceeași măsură și eu. Și eu am avut încredere în tine, iar tu m-ai crezut capabil să fac un lucru care ți-ar fi produs suferință. Chiar când mi-ai vorbit despre trecutul tău, mi-ai ascuns ceea ce era mai important, deși ar fi trebuit să știi că nu te-aș fi trădat. A trebuit să aflu adevărul complet de la Nicky. Încă îți mai e teamă să te expui. M-ai acuzat că sunt rece și aveai dreptate, dar, sub o altă formă, nu ești și tu la fel? Există oameni pasionați de patinajul artistic, care s-ar simți onorați să te mai vadă evoluând pe gheață, dar tu îi frustrezi, frustrându-te în același timp și pe tine de această bucurie, din cauza unui

nemernic. Atunci erai un copil; acum, ești femeie matură, gândești tot ca un copil. Scoase din buzunar un act pe care i-l întinse. Ți-am adus un dar. Este ceva de care vei avea nevoie. Vei vedea că nu e un subterfugiu. Presupun că nu mă crezi, dar, oricum, vei avea dovada. Citește ultima pagină; s-ar putea să te intereseze mai mult decât crezi.

După care ieși din cabană, trântind ușa. Diana nu făcu nici o mișcare pentru a-l opri; rămase țintuită locului, răvășită de cuvintele, emoțiile, gândurile pe care nu reușea să le deslușească. Auzi ca prin vis motorul mașinii lui Jason. Nu era necesar să citească ultima pagină a contractului pentru a-și da seama că Jason îi lăsa libertatea de decizie.

***

Jason conducea mecanic. Nici acum nu-și dădea seama ce-l determinase să ia cu el contractul Dianei. Intenționase să discute cu ea. Nu-și dădea seama unde și când se îndrăgostise și constată că nu era deloc ușor și plăcut. Dragostea, un sentiment ciudat: un mănunchi de îndoieli, gânduri, povești, multă teamă. O dorea atât de mult; ea dădea vieții lui sens și pasiune… dar și confuzie, frustrare, încântare. Îl surprindea cu temperamentul ei vulcanic, îl înnebunea cu pasiunea ei, iar dansul ei pe gheață era un vis. Era o continuă provocare pentru mintea și trupul lui; o iubea. N-ar fi trebuit, n-ar fi dorit, dar iată că se întâmplase.

Oare și ea îl iubea? Întrebările de acest gen n-aveau răspuns logic. În lipsa răspunsului, în suflet i se strecură teama de a fi respins. Pentru prima dată în viață, acest lucru conta. Instinctiv, căută din nou adăpostul vechilor ziduri de care se-nconjurase cândva. Ce avea de făcut?

***

Diana privi lung telefonul. Știa că-i o prostie din partea ei să sune pe acea femeie pe care-o cunoștea atât de puțin, dar care părea să-i fie prietenă și să dețină cheia raționamentului lui Jason. Ridică în cele din urmă receptorul și formă numărul Pippei:

– Simțeam că vei suna.

– Înseamnă că știai mai mult decât mine.

– Presupun că ai o problemă.

– Una mare de tot.

– Povestește-mi.

Simțindu-se relaxată pentru prima dată după multe zile, Diana se rezemă de pernele de pe canapea, lăsând povestea să prindă contur în șuvoiul nestăvilit al cuvintelor.

– Îl crezi? întrebă Pippa în cele din urmă, după ce ascultă în liniște până la capăt.

– Vreau să-l cred.

– Asta seamănă a eschivare.

– Bine, cred că n-are nici o legătură cu reclama făcută și cu telefonul impresarului.

– Bun, ăsta e un pas în direcția corectă. Crezi că te iubește?

Deși la început împotriva voinței, Diana se obligă să analizeze în profunzime; în fața ochilor ei apăru un caleidoscop de situații în care Jason încercase să se exprime în moduri total neobișnuite. Un bărbat care vroia doar o aventură, indiferent cât de pasională, n-ar fi făcut astfel de eforturi. Dar cum erau sentimentele lui reale și durabile? Pare că ea n-a fost pentru el decât o noutate… poate fusese luat prin surprindere de acest sentiment inedit pentru el.

– Prostii! exclamă Pippa, făcând-o abia atunci pe Diana să-și dea seama că vorbise cu voce tare. Nepotul meu nu e un prost. Tocmai pentru că dragostea e un sentiment cu totul nou pentru el, nu crezi că e cu atât mai circumspect și probabilitatea de-a se înșela mai mică?

– Poate.

– Știi ce cred? Cred că Jason a avut dreptate: ești o lașă. N-aș fi crezut așa ceva. El are curajul să se arate vulnerabil, iar tu fugi ca un copil speriat. Dumnezeule, nu cred că ești destul de bună pentru nepotul meu.

– Nu e drept să spui așa ceva.

– Ce e drept? E drept ce ți s-a întâmplat ție? Sau ce ți-a făcut Frank ție? Sau lui Jason? Gândește-te puțin, în timp ce te joci cu viețile voastre – a ta și-a lui. Jason spune că te iubește. Poți să-l crezi sau nu, dar hotărăște-te pentru binele tău și-al lui.

Cu acest sfat, Pippa închise telefonul.

Diana se ridică, știind precis că Pippa are dreptate. Avusese nevoie de acest imbold. Era speriată, dar știa ce are de făcut. Nu exista altă cale de-a afla adevărul.

Capitolul 12

Jason își puse patinele și se ridică. Patinoarul era gol, așa cum fusese de la plecarea Dianei. Simțea nevoia să exerseze. Se așeză în poziția de începere, așteptând primele acorduri ale muzicii. Nu mințise când îi spusese Dianei cât de mult resimțea schimbarea lui de tehnică. Muzica începu și Jason se lansă într-o săritură care cerea atenție extremă și-o măiestrie perfectă, nefiind ajutată de elanul unei mișcări anterioare. Era un exercițiu nou, inspirat de Diana, cât o privise antrenându-se în fiecare noapte.

Diana rămase în întuneric, uimită de dezlănțuirea lui; nu-l văzuse niciodată patinând cu atât de multă forță. Îi urmărea cu teamă și încântare fiecare săritură, înaintând, inconștient, până la bară.

Terminându-și exercițiul, Jason își ridică întâmplător privirea și o văzu. Ar fi fost prea mult să spere că venise pentru el. Era destul că venise, oricum. Merse spre ea, încercând să descifreze un semn pe chipul ei.

– A fost minunat, șopti ea, cercetându-i ochii limpezi, strălucitori, dar nelăsând să se vadă nimic din interior.

– Da… ciudat; diferit de stilul meu, răspunse el ridicând din umeri stingherit.

– E mai bine așa – are mai multă profunzime. Simțea totuși zidul dintre ei, ceea ce o înnebunea de durere. Oare regreta declarația lui de iubire, sau era circumspect în privința ei?

– Poate că da. De ce-ai venit?

Diana scoase contractul din geantă – arma pe care el i-o dăduse pentru a putea hotărî ea însăși. Nu se așteptase din partea lui să-și rișteVisul de-o viață.

– Să-ți dau asta. Ai avut dreptate: am tot fugit până acum, dar m-am oprit. Voi participa la spectacol.

Jason își stăpâni dorința de a o lua în brațe și a o săruta nebunește. Îi era teamă; nu vroia s-o piardă tocmai acum. Trebuia s-o lase să fie sigură de decizia ei.

– Mă bucur.

– Asta e tot? întrebă Diana, uluită de calmul cu care îi primea vestea.

– Ce vrei să spun? Nu pot să spun că știu că așa va fi cel mai bine pentru tine, pentru că nu sunt sigur de asta. A rămâne blocat în fața publicului nu este ceva ușor de uitat. Nu pot să spun că nu mă bucur pentru complexul sportiv – sigur că mă bucur.

– Dar în ceea ce te privește pe tine?

– Ți-am spus ce simt, recunoscu el în cele din urmă, studiindu-i chipul, nesigur dacă sclipirea din ochii ei era

într-adevăr speranță, sau doar imaginația lui căutând cu desperare un cât de mic indiciu al dragostei ei pentru el.

– Cum poți fi sigur?

– E ciudat, dar m-așteptam să spui asta, deși speram că totuși n-o vei face. Credeam că eu sunt cel neîncrezător, dar văd că m-ai întrecut cu mult. Am o întrebare și mai bună: cum să dovedesc că te iubesc? Și cum dovedești că mă iubești, dacă mă iubești?

– Sigur că da, strigă ea, șocată că nu-și dăduse seama. N-am vrut, dar când mi-am dat seama, era prea târziu să mă mai opun, așa c-am început să mă rog să simți și tu ceva pentru mine, cât de cât.

– Adică în tot acest timp m-ai iubit și n-ai spus nimic? întrebă el privind-o lung, parcă incapabil de-a înțelege.

– Cum aș fi putut să-ți spun? Poate ți-ai fi închipuit că încerc să obțin ceva de la tine.

– Tot acest timp… Era rândul lui să se simtă trădat. Am avut încredere în tine și tu nu mi-ai spus asta. Mai mult, nici nu înțelegi de ce sunt supărat! Credeam că pot conta pe tine – ți-ai dat cuvântul. Am venit spre tine cu sufletul în palmă și tu mi-ai ascuns atâtea lucruri.

În lumina acuzațiilor lui pe care nu le putea respinge, faptele ei căpătau o nouă dimensiune. Cuvinte de scuză și iubire începură să-i tremure pe buze.

– Nu, nu mai vreau. Nu mai pot gândi. Am venit în Denver căutând o modalitate de a nu mai fi un robot. Te-am urmărit, demult, când patinai în competiții, apoi prin programele

compuse de tine și am văzut acea pasiune la care îmi era imposibil s-ajung. M-am gândit că, stând măcar un timp în preajma ta, îmi pot reveni, mă pot regăsi. Apoi te-am cunoscut și am început să te doresc atât de mult, încât n-am mai știut pentru ce-am venit inițial. Am dăruit ce-aveam și-am descoperit că încă mai era de dăruit. Am avut încredere în tine așa cum n-am avut în nimeni altcineva.

– Ești nedrept. Amândoi am făcut greșeli, protestă ea, urmându-l pe gheață. Amintește-ți de intrigile tale.

– Asta a fost înainte de-a te cunoaște – o poveste veche, oricum. Privi contractul pe care-l ținea în mână – ultimul truc, apărarea pe care i-o furnizase pentru viitorul pe care nu i-l putea promite. De ce-a fost atât de imposibil să spui „te iubesc"? Eu am spus-o. Omul de gheață s-a topit la picioarele tale și n-ai scos un cuvânt. Știi cât de mult mă doare?

– Te iubesc, dar nu puteam să-ți spun asta pentru a nu face din sentimentele mele o povară și o închisoare pentru tine. Gândește-te, Jason. Ce-ai fi făcut? Când mi-ai dat posibilitatea de a refuza să particip la spectacol, cu prețul visului tău și-al sentimentelor tale, ți-am văzut expresia chipului când mi-ai spus în ce m-am transformat. Te-a durut să spui acele lucruri, dar ai făcut-o, din dragoste pentru mine. Este exact ceea ce am făcut și eu: am ținut secret ceva ce vroiam să strig în gura mare să afle toată lumea. Am așteptat un semn că ții la mine, dincolo de pasiunea care ne înlănțuia. Tăcerea mea a avut un preț – crezi c-a fost trădare? Minciună? Egoism?

Jason o privi adânc în ochi, citind în ei adevărul.

– Am fost un prost. Îmi închipuiam că sunt stăpân pe viața mea când te-am întâlnit – era o infatuare. Mângâindu-i fața, îi contură buzele deschise într-un zâmbet pe care-l primi ca binecuvântare. Nu știu cum poți să mă iubești.

– Tot așa cum mă iubești și tu pe mine – împotriva oricărei rațiuni. Suntem sortiți unul altuia, pe ringul patinoarului și în afara lui: ți-o voi dovedi, așa cum m-ai provocat s-o fac.

– Cum? Acum, când era sigur de iubirea ei, nu-i mai păsa ce-i cerea.

– Să patinăm împreună, spuse ea încrezătoare, anticipând deja plăcerea față de viitorul pe care-l câștigaseră amândoi. Știu că fiecare din noi trebuie să execute un exercițiu – un fel de rămas-bun față de trecut. Dar, ce-ar fi să urăm bun venit viitorului nostru?

– Vorbești serios? Mândria pe care o simțea față de curajul ei, adăuga dragostei lui o nouă dimensiune. Ești sigură?

– Foarte sigură, din moment ce-am propus. Știa acum că încrederea pe care Jason i-o arăta o putea face să învingă teama care o stăpânise atâta timp.

– Și acum am o întrebare: Vrei să te căsătorești cu mine, să-mi fii alături la nevoie și să pot fi întotdeauna lângă tine?

– Da. Voi împărți viața cu tine din toată inima.

– Cer un angajament pe viață.

– Știu.

– Începând de astăzi.

– Din clipa aceasta… De fapt, chiar de-aici, dacă n-aș ține la intimitatea mea.

Jason zâmbi, deodată extrem de bucuros că se lăsase convins de decorator să-i instaleze o canapea masivă în noul birou.

– Iubito, am ceva să-ți arăt în biroul meu unde vom încuia ușa și vom scoate telefonul din priză, spuse el luând-o deja în brațe.

– Îmi place modul cum gândești, spuse ea cu brațele strânse în jurul gâtului lui. Acum, îl avea pe Jason, nu-și mai dorea nimic altceva.

– Mi-a fost atât de teamă că te-am pierdut!

– Și mie, dar ne-am regăsit și asta e tot ce contează acum.

***

Unul lângă celălalt, Jason și Diana urmăreau penultimul număr din program. Publicul era mai numeros decât crezuseră și nu mai erau decât locuri în picioare. Ultimele săptămâni fuseseră extrem de agitate; presa îi înnebunise cu întrebări despre complexul sportiv și despre revenirea Dianei în fața publicului.

Jason aruncă o privire spre Diana care urmărea concentrată patinatorul care evolua. Fiecare zi alături de ea era o revelație.

– Ai emoții, iubito?

– Nu.

– Mă bucur.

– Doar am exersat atât de mult împreună…

– Ți-a plăcut, nu-i așa?

– Cred că nu numai mie.

Muzica încetă și aplauzele făcură imposibilă continuarea discuției; oricum, nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Se făcu liniște și prezentatorul o anunță pe Diana, în aplauzele tumultuoase ale publicului.

Zâmbetul ei strălucea de încredere și iubire. Se făcu liniște deplină și lumina reflectorului se concentră asupra siluetei Dianei. În acordurile aproape nepământești ale flautului, brațele ei începură să freamăte ca niște fâlfâiri de aripi; în piruete și sărituri, Diana desena pe gheață filigramul zborului păsării pe care o simboliza.

Jason privea, potrivindu-și răsuflarea cu a ei, încordându-și și relaxându-și mușchii în ritmul impus de mișcările ei. Dansul ei pe gheață era pur și simplu magie. O văzuse de multe ori patinând, dar parcă niciodată așa. Pesemne că și publicul simțea ce lucru extraordinar se întâmpla sub privirile lui și urmărea în cea mai desăvârșită liniște acea minune de grație și perfecțiune. Când Diana ateriză impecabil după un salt spectaculos, publicul intră pur și simplu în delir. Luminile se aprinseră și florile acoperiră luciul gheții, în semn de umil omagiu pentru încântarea pe care o adusese fiecărei inimi. Diana ridică o orhidee, o sărută și o strecură în mâna lui Jason care se pregătea să-i urmeze în spectacol. La rândul său, Jason sărută floarea și și-o prinse în rever. Succesul lui a fost la fel

de răsunător ca al Dianei. Fără a putea opri bisurile spectatorilor, prezentatorul anunță două surprize care veneau să se adauge acelei seri strălucitoare: Diana și Jason vor patina împreună, iar la sfârșitul lunii aveau să devină parteneri nu numai pe gheață, ci și în viața de zi cu zi – se anunța astfel căsătoria lor.

– Ar fi trebuit să mă previi în legătură cu acest anunț public, șopti Diana, așteptând în cercul strâns al brațelor lui ca muzica să înceapă.

– Și să stric momentul? În nici un caz! Reuși s-o sărute repede, înainte ca muzica să înceapă și lumina reflectoarelor să le contureze siluetele.

Public, ziariști, critici, toți priveau hipnotizați acel spectacol unic: dansul lor pe gheață era însăși iubire stilizată până la esență.

Nici o femeie nu părăsi sala fără să fi plâns și nici un bărbat fără a-l invidia pe Jason pentru Diana lui.

Sfârșit